

MANDAG DEN 2. FEBRUAR 2009

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

(Mødet åbnet kl. 17.05)

1. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt torsdag den 15. januar 2009, for genoptaget.

2. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

3. Parlamentets sammensætning: se protokollen

4. Valgs prøvelse: se protokollen

5. Udvalgenes og delegationernes sammensætning: se protokollen

6. Fortolkning af forretningsordenen: se protokollen

7. Modtagne dokumenter: se protokollen

8. Tekster til aftaler sendt af Rådet: se protokollen

9. Bortfaldne skriftlige erklæringer: se protokollen

10. Mundtlige forespørgsler og skriftlige erklæringer (modtagne dokumenter): se protokollen

11. Andragender: se protokollen

12. Arbejdsplan

Formanden. – Det endelige forslag til dagsordenen for dette møde, som blev vedtaget på formandskonferencens møde torsdag den 29. januar 2009 i henhold til forretningsordenens artikel 130 og 131, er omdelt. Der er stillet følgende ændringsforslag til dette forslag:

Mandag: Fru Roure har tilbagetrukket sin anmodning om en kort fremlæggelse af sin betænkning (A6-0024/2009) om modtagelsesvilkår for asylansøgere og flygtninge. Betænkningen bliver derfor sat under afstemning på torsdag.

Torsdag: Gruppen Union for Nationernes Europa har anmodet om, at dagsordenens punkt om situationen i Filippinerne erstattes af et punkt om "Brasiliens afvisning af kravet om udlevering af Cesare Battisti".

Roberta Angelilli, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand! Efter at have rådført mig med mange af mine kolleger, anmoder jeg Dem om en ændring af dagsordenen, sådan som De lige har nævnt. Jeg vil navnlig anmode om uopsættelig forhandling om Battistisagen.

For få dage siden besluttede den brasilianske regering at nægte at udlevere terroristen Cesare Battisti, der er blevet idømt livsvarigt fængsel for at have begået fire mord, og gav denne morder status som politisk flygtning. Denne beslutning er både en fornærmelse af institutionerne og det italienske retsvæsen samt en krænkelse af ofrenes minde og familier og har forarget den offentlige mening.

Det er begrundelsen for denne anmodning, som jeg bl.a. mener, bør efterkommes, fordi den oprindeligt blev fremsat af højtstående embedsmænd i Italien, først og fremmest præsidenten, Giorgio Napolitano. Det er derfor begrundelsen for anmodningen.

(Parlamentet godkendte anmodningen)

(Den således ændrede dagsorden vedtoges)

13. Indlæg af ét minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er indlæg af ét minuts varighed om politisk vigtige sager.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! I Den Tværpolitiske Gruppe om Regionale Sprog og Mindretalssprog har vi udarbejdet en betænkning med henblik på at beskytte traditionelle nationale mindretal. Hvorfor er det vigtigt? I mange af de nye medlemsstater, heriblandt Rumænien, er der ikke nogen mindretalslovgivning. Sidste år oplevede vi, at uniformerede politibetjente slog løs på civile i Slovakiet. Lige siden den nye rumænske regering er trådt til, har vi bemærket, at mindretallenes symboler fjernes, at det opfattes som et problem, hvis man taler mere end ét sprog, og at flere hundrede børn ved en fejltagelse blev udelukket fra skoletilmelding. Vi mener derfor, at det er vigtigt for Europa-Parlamentet at udarbejde en betænkning eller en beslutning, der skal sikre beskyttelsen af mindretal og beskyttelsen af traditionelle etniske mindretal.

Iliana Malinova Iotova (PSE). – (BG) Hr. formand, mine damer og herrer! Konflikten mellem Rusland og Ukraine og afbrydelsen af naturgasforsyningen i januar resulterede i store tab for nogle europæiske lande, navnlig Bulgarien.

De direkte tab for den bulgarske økonomi for blot nogle få dage udgjorde over 230 mio. EUR, hvilket svarer til det beløb, der skal til for at iværksætte Nabuccoprojektet. Det har bragt vores økonomi i en vanskelig situation og har tvunget os ind i et samarbejde for at genåbne blokkene i Kozloduy-atomkraftværket.

Dialogen herom skal være fornuftig og behersket og baseret på en god analyse. Løsningerne er vanskelige, men lad os dog ikke på forhånd dømme dem og direkte afvise dem, sådan som Kommissionen desværre har antyd.

Jeg mener, at Bulgarien og nogle af de hårdest ramte lande bør have mulighed for at modtage yderligere støtte fra den europæiske udviklingsplan og ikke kun en ganske lille andel af de 20 mio. EUR, som allerede er blevet afsat til gasprojekter. Det er uforståeligt, at det hårdest ramte land skal modtage det mindste beløb på et tidspunkt, hvor knap 3,5 mio. EUR afsættes til energiprojekter.

Vi indleder inden længe drøftelserne om en energistrategi. Jeg vil opfordre alle medlemmer til at vise, at vi har en vision om energiuafhængighed, at vi trods det nært forestående valg kan se bort fra vores politiske forskelle, og at vi kan bevare den solidaritet og gensidige bistand, der har knyttet os sammen.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Hr. formand, mine damer og herrer! Det tjekkiske formandskab begyndte for en måned siden, men det har allerede formået at spytte os i ansigterne og fornærme os med sin gave. Estland er dækket af hammer og sejl, der sidder en fuld mand på gulvet i en finsk sauna, Tyskland er præget af et hagekors, Italien har fodboldspillere, der holder bolde i nærheden af deres kønsdele, Bulgarien er dækket af toiletter mv. Således har den kunstner, som har leveret Den Tjekkiske Republiks gave til Den Europæiske Union, portrætteret Den Europæiske Unions nationer og lande i sit kunstværk.

Kunst kan og skal ofte chokere, men er latterliggørelsen af et andet land og folk den mest passende måde at gøre det på? Den tjekkiske regering taler om kunstnerens ytringsfrihed: Det er rigtigt, men her er den frihed afgjort blevet brugt i en forkert kontekst. Regeringen har åbenbart ikke lov til at blande sig i kunstnerens kreative frihed: Det er også rigtigt, men ved at give denne gave har den tjekkiske regering accepteret det budskab, som denne gave overbringer, og som gavegiver er det regeringen, og ikke kunstneren, der nu må bære ansvaret for konsekvenserne. Det er svært at forstå, hvordan ledelsen i Den Tjekkiske Republik kan anse sig selv for berettiget til at fornærme andre medlemsstater.

Som repræsentant for Estland forventer jeg et svar og en undskyldning fra det land, der har formandskabet, så jeg kan videregive det til den estiske befolkning. Der er desværre ingen repræsentanter for formandskabet til stede her, men jeg tror, at min anmodning vil nå dem.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! 5 000 kæmpelastvogne kører gennem byen Augustów hver eneste dag. Hver dag går børn i skole til fods langs selve vejen, fordi der ikke er et fortov. Næsten hver dag dør en af dem under hjulene på en kæmpelastvogn. Økoterrorister har blokeret anlæggelsen af en omfartsvej af hensyn til beskyttelsen af fugle mod støjforurening. For hver uge denne udvikling fortsætter, må et af børnene i Augustów betale med sit liv. Hverken økoterroristerne eller dommerne i Den Europæiske Domstol sender deres egne børn under kæmpelastvognenes hjul. Der lægges imidlertid mindre vægt på børnenes liv i Augustów end på fuglenes velfærd.

Jeg går ind for at drage omsorg for miljøet og handle for at beskytte naturen. Men når det handler om menneskeliv, må vi ikke være så ubarmhjertige. Jeg vil gerne stille et spørgsmål til Europa-Kommissionen: Hvor mange polske børn skal betale med deres liv, fordi anlæggelsen af en omfartsvej blokeres? Blev der overhovedet taget hensyn til deres liv, da beslutningen blev truffet?

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Jeg ønsker at gøre Europa-Parlamentet opmærksom på forringelsen, hvis det stadig er muligt, af menneskerettighedssituationen i Tunesien.

Siden den 11. december har Sihem Bensedrine, en kendt menneskerettighedsforkæmper og chefredaktør på Kalima, været udsat for mediechikane og ærekrænkende bemærkninger, der er fuldstændigt utålelige og uforenelige med retsstaten.

Den 23. januar blev hr. Amin, som er koordinator for Maghreb Coordination of Human Rights Organisations, forment adgang til Tunesien.

Den 28. januar blev Radio Kalima, der samme dato blev sendt via satellit, fuldstændig omringet. Radioens journalister blev fængslet, og dem, der forsøgte at hjælpe dem, blev pryglet på gaden. Radiostationen er stadig omringet af det tunesiske politi med det resultat, at informations- og ytringsfriheden undermineres.

I morgen behandles en appelsag iværksat af arbejdstagerne i Gafsa, som kæmper mod korruption og deres udnyttelse i dette tunesiske kulmineområde og den retsnægtelse, som vi var vidne til under det første retsmøde.

Repræsentationscheferne i Tunis er bekymrede over situationen. De har drøftet sagen og er muligvis ved at drøfte den på nuværende tidspunkt. De skulle mødes i dag.

Jeg opfordrer Dem til at tage et større politisk initiativ for at sætte en stopper for disse systematiske menneskerettighedskrænkelser i Tunesien.

Formanden. – Vores nye og tidligere kollega, Martin Kastler, er nu også ankommet. Han fortæller mig, at han sad fast i en trafikprop. Man kan undgå at blive forsinket på to måder, enten ved at tage af sted tidligere eller ved at forbedre de transeuropæiske net.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EN) Hr. formand! Drabet af krigsfanger og civile, der tages til fange i krigstid, udgør et af de mest alvorlige brud på international lov. Det fastsættes tydeligt i den tredje og fjerde Genèvekonvention, at sådanne handlinger langt fra opfylder de internationale lovstandarde og holder gerningsmanden ansvarlig over for det internationale samfund. I samme ånd fastsættes det i artikel 2 i den europæiske menneskerettighedskonvention, at berøvelsen af liv er en alvorlig overtrædelse.

Den nylige tilståelse fra den tyrkiske skuespiller Attila Olgaç om mordet på 10 græskcypriotiske krigsfanger under den tyrkiske invasion af Cypern i sommeren 1974 har endnu engang løftet sløret for de forbrydelser, som Tyrkiet har begået, og pålægger Tyrkiet et uundgåeligt ansvar for at åbne sine arkiver, så alle de forsvundne personers skæbne kan undersøges. Det internationale samfund, som Den Europæiske Union er en vigtig del af, skal lægge alt mulig pres på Tyrkiet, så det overholder folkeretten, Menneskerettighedsdomstolens hertil knyttede afgørelser og alle relevante FN-resolutioner.

Zita Pleštinová (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Det tjekkiske formandskabs motto "Europa uden grænser" bør ikke kun være et slogan, men skal også være et klart svar på de nuværende udfordringer. Formandskabet bør beskæftige sig med de spørgsmål, der bekymrer de europæiske borgere, for hvem de eksisterende grænser gør det umuligt at udøve deres rettigheder i EU.

Den Europæiske Union består af 50 mio. europæere, der lider af forskellige sundhedsproblemer, og som i hverdagen støder på forskellige problemer. Mange af dem har henvendt sig til mig med krav om behovet for gensidig anerkendelse af identitetskort for alvorligt handicappede. Handicappede borgere kan ikke anvende disse kort i alle EU's medlemsstater. Det gør det for eksempel svært for dem at parkere deres biler på afmærkede

parkeringspladser. Jeg har stillet et spørgsmål til Rådet og Kommissionen og håber, at der snarest bliver truffet foranstaltninger til at harmonisere disse kort.

"Europa uden grænser" bør henvise til afskaffelsen af alle grænser, også de fysiske, sociale og arkitektoniske, og forebyggelsen af enhver forskelsbehandling af handicappede.

Rovana Plumb (PSE). – (RO) Hr. formand! I dokumenterne fra mødet den 5. februar i Prag nævnes en debat om Barcelonamålene for offentlige børnepasningsfaciliteter med fokus på pasning af børn i hjemmet. Jeg gad vide, om det tjekkiske formandskab er bekendt med Europa-Kommissionens rapport fra oktober 2008, ifølge hvilken mere end 6 mio. kvinder mellem 25 og 49 angiver, at de er nødt til ikke at arbejde eller kun kan arbejde på halv tid af hensyn til familieforpligtelser.

Pasning af børn i hjemmet må ikke være til skade for de offentlige børnepasningsfaciliteter. Som socialdemokrat mener jeg, at investeringer i offentlige børnepasningsfaciliteter kommer hele samfundet til gavn. Jeg opfordrer det tjekkiske formandskab til at overveje, hvilken støtte medlemsstaterne kan få tildelt, så de kan forbedre deres offentlige børnepasningsfaciliteter ud fra et kvantitativt og kvalitativt perspektiv, navnlig i den nuværende krise.

Bilyana Ilieva Raeva (ALDE). – (BG) Hr. formand! Der vil denne uge blive afholdt en folkeafstemning i Schweiz om fri bevægelighed for personer. Schweizerne skal beslutte, om aftalen mellem deres land og Den Europæiske Union skal udvides, både i tid og rækkevidde, og om den skal omfatte bulgarske og rumænske statsborgere.

Med denne beslutning letter og bestemmer Schweiz ikke blot udviklingen fremover med hensyn til, om vi skal anvende visa og have grænser, men bestemmer også, om visse beslutninger fra de sidste 30 år vedrørende den økonomiske udvikling fortsat skal gælde. Politikken om fri bevægelighed for borgere medvirker til den økonomiske udvikling både i Schweiz og i Den Europæiske Union og forbedrer også vores generelle levestandard.

Jeg håber oprigtigt, at resultatet af denne uges folkeafstemning i Schweiz vil være positivt, fordi et negativt resultat i modsat fald endnu engang vil føre dette flotte partnerskab og samarbejde tilbage til de hindringer, som vi engang havde, de restriktioner og alle de ulemper, der hidrører fra en mangel på aftaler.

Derfor håber jeg, at vore schweiziske venner vil støtte vores fælles fremtid, og jeg opfordrer både EU's medlemsstater og Kommissionen til at fortsætte vores gensidige samarbejde med Schweiz i god harmoni og med gode resultater for alle borgerne i Den Europæiske Union.

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). – (PL) Hr. formand! På mødet i Davos opfordrede den tyske kansler, Angela Merkel, til anlæggelsen på den baltiske havbund af en gasrørledning fra Rusland til Tyskland.

Fru Merkel har endnu engang vist sin forståelse af europæisk solidaritet. De skandinaviske lande samt Litauen, Letland, Estland og Polen har dog udtrykt deres betænkeligheder ved og modstand mod gasrørledningsprojektet. Fru Merkel har vist, i hvor høj grad hun tager hensyn til økologernes synspunkter, der advarer om truslen mod Østersøen. For fru Merkel har det ikke nogen betydning, at anlægsomkostningerne bliver en hel del højere end omkostningerne ved anlæggelsen af en underjordisk rørledning.

Jeg har et spørgsmål: Kan det tænkes, at fru Merkel, lige som det er tilfældet med hendes forgænger, kansler Gerhard Schroeder, ledte efter en stilling hos Gazprom? Er lederne af den tyske venstrefløj og den tyske højrefløj klar over, at de med denne indstilling underminerer Den Europæiske Unions autoritet, værdighed og samhørighed?

László Tóké (Verts/ALE). – (HU) Hr. formand! I henhold til De Forenede Nationers pagt har alle folk selvbestemmelsesret. Det gælder også de 1,5-2 mio. ungarer i Transsylvanien. For to år siden afholdt Székely National Council en uformel folkeafstemning om regionalt selvstyre i Székely Land. Ved denne folkeafstemning, der forløb med mobile valgurner, stemte 99 % af de 210 000 vælgere for forslaget, trods den kunstigt ansporede antiungarske propagandakampagne. For nylig iværksatte et betydeligt antal lokale regeringer i Székely Land et nyt initiativ til en omfattende officiel folkeafstemning. Statsinstanser og deres lokale repræsentanter, de såkaldte præfekter, gør hvad de kan for at forhindre ungarerne i Székely Land i at udtrykke deres vilje på fredelig, retmæssig og demokratisk vis. Jeg anmoder Parlamentet og formand Hans-Gert Pötering om at holde nøje øje med den videre udvikling af folkeafstemningen i Rumænien og udvide deres beskyttelse til at omfatte de lokale regeringer, der trues af myndighederne.

Madeleine Jouye de Grandmaison (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Den økonomiske partnerskabsaftale mellem Cariforum og Den Europæiske Union er et dårligt varsel for det franske Vestindien og Guyana i regionerne i den yderste periferi.

Hvad værre er, overholder denne aftale, som jeg skal udtale mig om, ikke det mandat, som Det Europæiske Råd har fastsat, Den Europæiske Unions strategi for Vestindien eller dens strategi for regionerne i den yderste periferi, da det for alle tres vedkommende udtrykkeligt nævnes, at der er behov for en regional integration af regionerne i den yderste periferi i Cariforum og skabelsen af et tværregionalt marked mellem disse to parter med regionens overordnede udvikling for øje.

Jeg er bekymret. Der har nu i 10 dage været en foruroligende strejke i Guadeloupe, der har fået alting til at gå i stå, herunder olie. Strejken er så langvarig, fordi befolkningen i det franske Vestindien og Guyana lider under leveomkostningerne, der er halvanden gange højere end på det europæiske kontinent. Selv om det indtil videre har været et rent fransk anliggende, er det nu faktisk blevet et europæisk problem, og Kommissionens nægtelse af at forhandle om en specifik aftale mellem Cariforum og regionerne i den yderste periferi er efter min mening en skændsel.

Georgios Georgiou (IND/DEM). – (EL) Hr. formand! Vi har for nylig hørt om, læst om og set civile blive bombet og børn udryddet. Senest erfarede vi, at en mand fra Tyrkiet offentligt tilstod, at han under Tyrkiets invasion af Cypern i 1974 dræbte 10 bagbundne græskcypriotiske soldater. Hvad vi ikke har erfaret, er Den Internationale Straffedomstol i Haags villighed, en villighed, der var så indlysende, når det kom til dem, der var indblandet i begivenhederne i Jugoslavien. Den Internationale Krigsforbryderdomstol vedrørende Det Tidligere Jugoslavien eftersøger dem stadigvæk. Jeg tror derfor, at det er et legitimt krav fra vores side at anmode Parlamentet om at fortælle os, om der er en liste over lande, der falder under Haag-domstolens jurisdiktion, eller om der er lande, der er lige glade med og afvisende over for denne domstol. Jeg mener, at vores krav om at vide, hvilke lande og borgere, der bringes for Haag-domstolen som anklagede, og hvilke, der ikke gør, er et legitimt krav.

Pál Schmitt (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! Jeg har anmodet om at tale, fordi en tragisk ulykke fandt sted for tre dage siden i Kroatien. En 18-årig mand trådte på en landmine og blev en af en allerede lang række ofre, blandt dem italienske, nederlandske og andre europæiske medborgere. Kroatien tager ikke del i det omfattende minerydningsprogram, som Kommissionen finansierer fra 2008 til 2013, og dog har man ikke tal på, hvor mange miner af denne slags, der findes. Selv om Kroatien aldrig har fremstillet miner af denne type, er der livstruende personelminer langs en ca. 1 000 kilometers strækning i landet. Jeg anmoder ærbødigt Dem og Kommissionen om at handle, så Kroatien også kan modtage europæisk støtte, ligesom Bosnien, Ukraine, Kosovo og Cypern, eftersom der er tale om en ekstremt bekostelig og yderst farlig operation. Jeg har talt i min egenskab af formand, på EU-siden, for Det Blandede Parlamentariske Udvalg EU-Kroatien.

Katerina Batzeli (PSE). – (EL) Hr. formand! Landbrugernes demonstrationer i Grækenland og andre demonstrationer i Europa sender et vigtigt signal om en ændring i den nuværende opfattelse af landbrugs- og fødevarerspørgsmålet ved at kræve en reform af europæiske og nationale politikker. Når økonomier på europæisk niveau bryder sammen, al tillid til finanssystemet er mistet, små og mellemstore virksomheder gradvist forsvinder og beskæftigelsen falder, må vi ikke se gennem fingrene med de problemer, der hober sig op på landet, i landbruget, landdistrikternes økonomi og den regionale beskæftigelse. Det ville være en god idé for Kommissionen og Parlamentet at indlede en dialog og fremsætte forslag i et forsøg på at behandle problemerne, ikke kun for at små og mellemstore landbrug kan overleve, men også for at de kan komme ud af krisen i de kommende år, for at aktivere interventionsmekanismen og styrke krisestyringsmekanismen, således at selv indkomsttab kan dækkes, og for at de nationale politikker kan gøres mere fleksible, uden at det nødvendigvis skal være ensbetydende med en medfinansiering af den fælles landbrugspolitik.

Eugenijus Gentvilas (ALDE). – (LT) Hr. formand! De europæiske ledere gav for nylig udtryk for, at de var skuffede over lederne i Ukraine og Georgien. De begynder at nære tvivl om, hvorvidt de kan demokratisere disse lande og føre dem ind i NATO og Den Europæiske Union. Sådanne synspunkter og udtalelser kan kun støtte Ruslands politikker og specialstyrker. Lige for øjnene af os finder russiske provokationer sted med det formål at svække præsident Yushchenko, præsident Saakashvili og de vestligt orienterede politikker, de gennemfører. Der finder også usynlige provokationer sted. Den bedste måde at erfare, hvordan de organiseres, vil være at undersøge KGB's arkiver. Kun naive politikere i nutidens Europa kan tro, at Rusland ikke længere giver sig af med sådanne afpresninger og provokationer, selv om landet ledes af KGB-officeren Putin. Den seneste provokerende udtalelse er, at Georgien har kidnappet en russisk soldat. Europa er blevet fodret med denne udtalelse hele ugen. Senere indrømmede Rusland, at soldaten selv var deserteret, men den sorte propaganda havde allerede gjort skade. Man får det indtryk, at Rusland laver geniale numre med kampvogne,

gasrørsledninger, information og misinformation. Men det er frem for alt de europæiske politikeres naivitet, der giver Rusland mulighed for at lave sådanne numre.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). – (PL) Hr. formand! De kinesiske myndigheder har benyttet sig af, at den internationale offentlige opinion nu er vendt mod problemerne med den økonomiske krise, og har brugt deres enorme undertrykkelsesapparat til at øge presset på tibetanerne. Kampagnen, der skal vare 40 dage, er hovedsageligt rettet mod deltagerne i sidste års protester.

Der er et stigende antal indkaldelser til politistationer, hvilket også er tilfældet med forsvindinger, fremsættelse af trusler og uforklarlige dødsfald. Vi kan ikke se bort fra den mulighed, at konsekvensen af denne undertrykkelse giver sig udslag i uro blandt tibetanerne, som vil være tvunget til at tage ekstreme midler i brug. Den kinesiske sikkerhedstjeneste og militæret vil svare igen ved brutalt at neutralisere disse protester, og det kan vise sig, at vi har at gøre med bevidste provokationer fra de kinesiske myndigheder, som kan regne med, at selv de demokratiske regeringer vil begrænse sig til forsøgsvisse protester som følge af den fælles indsats mod den økonomiske krise. Europa-Parlamentet bør udtale sig tydeligt og bestemt om dette spørgsmål, og jeg tillader mig derfor i dag at fremlægge udkastet til en appel til den kinesiske premierminister. Lad os i fællesskab sende et signal til det kommunistiske styre om, at vi ikke billiger krænkelsen af det tibetanske folks grundlæggende rettigheder.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Europa-Kommissionen har erklæret 2009 for Det europæiske år for kreativitet og innovation. Kreativ tænkning er nøglen til succes i en verdensomspændende økonomi, hvilket Den Europæiske Union for lang tid siden har erkendt. Innovation er således en integrerende del af både Kommissionens klimaændringspakke og planen om at puste liv i den europæiske økonomi. Europa-Parlamentet skal for sin del i højere grad medvirke til at fremme kreativitet som drivkraft for innovation. Sidste år blev energi- og klimaændringspakken vedtaget, og den skriftlige erklæring om fibromyalgi blev godkendt, hvilket jeg endnu engang ønsker at takke Dem for. Disse dokumenter baner vejen for innovation og kreativitet inden for yderst vigtige områder, såsom sundhed ved at udvikle nye behandlingsformer for fibromyalgi og energi ved at gøre de nye alternative energikilder mere effektive.

Alexandra Dobolyi (PSE). – (HU) Hr. formand! Den 21. december 2007 gik Ungarn også ind i Schengenområdet, men der er stadig visse spørgsmål, der ikke er fundet en løsning på ved den østrigsk-ungarske grænse. Myndighederne i Burgenland taler ikke rigtigt med os. Derfor indgav mine ungarske landsmænd i juni 2008 et andragende til Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender, som vi straks sendte videre til kommissær Jacques Barrot. Hr. Barrot svarede endelig fire måneder senere og sagde, at han ikke havde tilstrækkelige oplysninger med hensyn til andragendet, og at de ville forsøge at kontakte den person, der havde indgivet det. To måneder efter dette svar kontaktede jeg selv denne person, der havde indgivet andragendet, og spurgte denne om, hvordan sagen stod. Jeg fik fortalt, at der endnu ikke var nogen fra Kommissionen, der havde taget kontakt. Det gør det virkelig svært for Kommissionen at indhente oplysninger. Da jeg vendte tilbage til Kommissionens personale, fik jeg oplyst, at de ville undersøge sagen "hurtigst muligt". Jeg vil gerne spørge Kommissionen om, hvad udtrykket "hurtigst muligt" betyder, og jeg håber, at kampagnen forud for valget, der afholdes om fire måneder, ikke ligeledes føres af hr. Barroso og hr. Jacques Barrot "hurtigst muligt".

Viktória Mohácsi (ALDE). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Her er et hurtigt snapshot af ét minuts varighed om den stadigt udbredte racisme i Europa. For nogle få dage siden i Ungarn blev en politichef, der havde udtalt sig racistisk, frikendt og herefter genindsat under henvisning til en formodet intern undersøgelse. Undersøgelsen vedrørte ikke spørgsmålet om, hvorvidt der rent faktisk var tale om en racistisk udtalelse. I Rumænien i kommunen Târlungeni i nærheden af Braşov er der blevet opført en mur mellem roma- og ikke-roma-familier. Som svar på et spørgsmål fra et lokalt barn om, hvorfor de skilles ad, kan faderen måske svare: fordi dem, der lever på denne side af muren er dårlige mennesker, mens dem, der lever på den anden side er gode mennesker. For 10 dage siden stemte vi for vedtagelsen af en betænkning fra delegationen for Italien. Siden da indsatte Italien for en uge siden væbnede styrker mod romafolket, efter at to forbrydelser var blevet begået af ukendte gerningsmænd. Politistyrkerne gennem søger roma-familier med helikoptere, hunde og bevæbnede politibetjente.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Antallet af arbejdstagere, der berøres af arbejdsløshed i Portugal, stiger eksponentielt. Hver dag oplyser virksomheder om nedskæringer i produktionen, afskedigelser af arbejdstagere og endog nedlukninger.

En af de mest alvorlige sager er den trussel, der hviler på omkring 2 000 arbejdstagere på Qimonda i Vila do Conde efter konkurserklæringen fra moderselskabet i Tyskland. På onsdag vil en delegation af arbejdstagere

fra begge lande være til stede her i Parlamentet og forvente solidaritet og også vores støtte i deres kamp for at bevare deres arbejdspladser.

Skandalen med forsinket udbetaling af lønninger og anden godtgørelse til arbejdstagere griber også om sig og finder sted i korkvirksomheder, nogle tekstilvirksomheder og bl.a. i keramik- og metalindustrien. Denne situation skaber alvorlige sociale problemer, øger fattigdommen og resulterer endda i tragiske situationer i de tilfælde, hvor flere familiemedlemmer arbejder for samme virksomhed. Jeg fik det selv konstateret for nogle få dage siden i Subercor, en virksomhed, der er baseret i Santa Maria da Feira, som er en del af Suberusgruppen i skosektoren, hvor flere arbejdstagere har det svært, fordi de ikke får løn, og der er par, der arbejder på tom mave og allerede ikke har mad nok til deres børn. Det er forfærdelige situationer, der skyldes den krise, der hærger os, og konsekvenserne af den står malet i ansigterne på folk og præger deres liv. Jeg opfordrer derfor ikke kun til solidaritet, men til en løsning af disse alvorlige problemer.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! Den offentlige opinion i Ungarn har med stor interesse fulgt udviklingen i sagen om vandkanoner i Ungarn og ønsker en klar udmelding om sagen hurtigst muligt. Vi anmoder om Kommissionens bistand i denne sag. Sagen drejer sig om, at den ungarske regering i 2006, 2007 og 2008 fortsat hævdede at have erhvervet nye vandkanoner gennem Schengenfonden, og at de blev brugt i Budapest den 22. oktober 2007 til at sprede menneskemængden. I slutningen af 2008 erklærede justits- og retshåndhævelsesministeren, at denne erhvervelse ikke blev betalt med midler fra Schengenfonden, som er et EU-instrument. Den ansvarlige europæiske kommissær bekræftede, at kanonerne ikke var blevet købt med midler fra Schengenfonden. Dagen efter erklærede en minister fra det samme ministerium i modsætning til Europa-Kommissionen, at den ungarske regering havde dækket udgifterne til vandkanoner med nationale midler under Schengenfonden. Mit spørgsmål er, om Kommissionen har undersøgt, hvorvidt Schengenfonden blev brugt efter hensigten i denne sag, og om den har forsøgt at finde frem til sandheden om købet af vandkanoner? Efter disse hændelser er det ikke kun troværdigheden og gennemsigtigheden af den ungarske regerings handlinger, men også Europa-Kommissionens handlinger, der står på spil.

Glyn Ford (PSE). – (EN) Hr. formand! Sidste mandag meldte den britiske regering om feasibility-undersøgelser af fem bølgekraftprojekter i Severn Estuary: tre dæmninger og to laguner.

EU har med rette sat ambitiøse målsætninger for bæredygtig energi, men ideen om, at opnåelsen af disse målsætninger skulle være smertefri, er en illusion. Severndæmningen ville kunne forsyne op mod 5 % af Det Forenede Kongeriges energibehov, men dette vil dog sætte spørgsmålstegn ved fortolkningen af habitatdirektivet.

Resultatet af de juridiske argumenter eller den offentlige opinion, som blokerer for projektet, vil være at bekræfte sandheden i Nietzches udsagn om, at vanvid er sjældent i individer, men udbredt i partier, grupper og organisationer. EU og den britiske regering bør grunde over Jeremy Bentham's filosofi om, at vi bør stræbe efter det største gode for de fleste.

Margaritis Schinas (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Det har taget lang tid at løsrive Balkanlandene fra den uproduktive nationalisme, der er ude af trit med de europæiske standarder for adfærd og værdier. Det lader dog til, at nogle personer har brug for at høre dette budskab igen. I oktober 2008 indgav regeringen for Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien en ansøgning om fællesskabsstøtte til korridor 10, som krydser landet. Blot to måneder senere, i en skandaløs beslutning, der endda blev offentliggjort i landets officielle avis, besluttede regeringen at kalde denne vej for "Alexander den Store af Makedonien" og dermed krænke den midlertidige aftale med Grækenland, der udtrykkeligt indeholder forholdsregler mod regeringspropaganda og brug af symboler, som ansporer til fjendtlighed, had og vold. Jeg opfordrer Europa-Kommissionen til at gøre ansøgningen om fællesskabsstøtte afhængig af en ophævelse af denne skandaløse beslutning, der minder os om, at der stadig findes nationalistiske på Balkan. Vi opbygger et Europa, hvor der ikke er plads til nationalisme.

Evgeni Kirilov (PSE). – (BG) Hr. formand! Sidste onsdag meldte Europa-Kommissionen om sit forslag vedrørende genopbygningsprogrammet på energisikkerhedsområdet.

Ifølge dette forslag vil Bulgarien kun modtage en del af de 20 mio. EUR øremærket projektet, der forbinder Bulgarien til Grækenland. Kun en del af 20 mio. EUR ud af milliarder for projekter! I sådanne tilfælde har vi i mit land et ordsprog: "Bjerget havde veer og fødte en mus". Alt dette efter en kæmpe gaskrise!

Som De ved, blev Bulgarien meget hårdt ramt, og det er det eneste land, der er fuldstændigt afhængigt af russisk gas. Fra officiel side siges det, at grydeklare projekter finansieres, men der hersker tvivl. Det afgørende projekt, som Bulgarien har foreslået vedrørende udvidelsen af Chirenanlægget for gaslagring, kan gennemføres

inden for få måneder. Hvis det ikke bliver godkendt, vil Bulgarien selv gennemføre projektet, men hvor er så den europæiske solidaritet og retfærdighed?

Så sent som i sidste uge skrev et indflydelsesrigt europæisk dagblad, at støtten i Bulgarien til euroskeptikere ville stige til 20 % som følge af denne krise. Jeg håber ikke, at der er tale om en præcis beregning. Hvis Kommissionen imidlertid fortsætter dette adfærdsmønster over for Bulgarien, vil den yde et afgørende bidrag til dette.

Jim Higgins (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! For to et halvt år siden fandt jeg ud af, at Kommissionen havde anlagt sag mod Danmark for De Europæiske Fællesskabers Domstol, fordi Danmark havde indført en tærskel på 2 % for hærdede fedtstoffer i fødevarer. Kommissionen gjorde det, selv om der var videnskabelige beviser for, at hærdede fedtstoffer faktisk er ekstremt belastende for hjerte-kar-sygdomme mv. For to år siden besluttede jeg derfor i fællesskab med to af vores kolleger, Dan Jørgensen og Linda McAvan, at udarbejde en skriftlig erklæring. Vi fik støtte fra 254 medlemmer af Parlamentet fra 25 forskellige medlemsstater, hvilket var en enorm tilslutning.

For nylig offentliggjorde Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed en betænkning, der fastsatte grænseværdien til 2 %, hvilket præcist er det, som Danmark gjorde. På grundlag af de medicinske og videnskabelige beviser opfordrer jeg derfor Kommissionen til straks og fuldt ud at vedtage tærsklen på 2 %, som Danmark indførte, og som anbefales i denne betænkning fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed.

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Hr. formand! Jeg må endnu engang med ærgrelse konstatere, at mens de italienske og ungarske mindretal har fået regulariseret deres status i Slovenien på eksemplarisk vis, og hvert mindretal har fået sin egen repræsentant i det slovenske parlament, nyder de slovenske mindretal ikke tilsvarende støtte i de lande, hvor de lever.

På trods af den traktat, der blev undertegnet i Budapest, er der ingen politisk vilje i Ungarn til at lade det slovenske mindretal få sin egen repræsentant i parlamentet. Desuden tyder de seneste meldinger på, at det eneste slovenske museum i Ungarn vil blive lukket på grund af nedskæringer. Dette museum er dog det slovenske mindretals eneste kulturelle center i Ungarn og har kun modtaget 16 000 EUR i støtte.

Mens Slovenien afsætter 14,5 mio. EUR om året til sit ungarske mindretal, afsætter Ungarn kun 400 000 EUR årligt til sit slovenske mindretal. Vi forventer af denne grund med rette, at den ungarske regering øger dens finansielle og politiske støtte til det slovenske mindretal. Den finansielle krise må ikke bruges som undskyldning for at skære i støtten til mindretal hverken i Ungarn, Italien eller andre steder.

Atanas Paparizov (PSE). – (EN) Hr. formand! Trods aftalen mellem de græske myndigheder og landbrugerne, blokerer landbrugerne stadig trafikken mellem Bulgarien og Grækenland ved Kulata-Promachonas-grænseovergangen. De 14 dages uafbrudte blokade af grænseovergangen mellem Republikken Bulgarien og Den Helleniske Republik har betydet, at bulgarske vognmænd har lidt betydelige økonomiske tab.

Jeg har sammen med 14 andre bulgarske medlemmer af Parlamentet sendt et skriftligt spørgsmål til Kommissionen om de foranstaltninger, der er truffet i henhold til forordning (EF) nr. 2679/98. Vi anerkender de europæiske borgeres grundlæggende rettigheder og friheder. Vi er dog overbeviste om, at denne forordning i vid udstrækning bør forbedres, så man kan forhindre andre tilfælde af langtrukne transportblokader mellem medlemsstater fuldstændig i strid med de grundlæggende principper for det indre marked om fri bevægelighed for varer og personer.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

Anne Laperrouze (ALDE). – (FR) Fru formand! For ni dage siden blev regionerne Aquitaine, Midi-Pyrénées og Languedoc-Roussillon hårdt ramt af stormen Klaus.

Skaderne er omfattende, og jeg opfordrer til, at disse regioner modtager europæisk nødhjælp. Jeg tænker især på Den Europæiske Unions Solidaritetsfond, men også på strukturfondene og Landbrugsfonden for Udvikling af Landdistrikterne, og jeg tænker også på bemyndigelsen til statsstøtte.

Mine damer og herrer! Jeg vil gerne gøre Dem opmærksomme på, at Europa-Parlamentet i maj 2005 vedtog en betænkning af hr. Berend om en reform af Solidaritetsfonden for at udvide dens anvendelsesområde. Sagen står for øjeblikket i stampe i Ministerrådet. Det er yderst vigtigt, at der snart kommer et positivt resultat.

De europæiske borgere forventer, at Den Europæiske Union beskytter dem og yder dem praktisk støtte. Ved at tildele disse franske regioner nødhjælp og gennemføre en reform af Solidaritetsfonden vil europæerne få fuld garanti for, at Den Europæiske Unions pligt og formål er at være ved deres side i vanskelige situationer.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Landbrugere med små og mellemstore brug har været på gaden i 2 uger i en kamp, der har rystet hele landet. Den fælles landbrugspolitik, der er formuleret i fællesskab og gennemført af de græske regeringer, og aftalerne inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen har resulteret i et fald i landbrugsproduktionen, i drastiske indkomstnedskæringer for landbrugere med små og mellemstore brug og i deres hurtige udryddelse. Grækenlands handelsbalance for landbrug er gået fra værre til værst med omkring 3 mia. EUR alene for 2008. I stedet for at opfylde de små og mellemstore brugs grundlæggende behov forsøger den nye demokratiske regering at vildlede dem med udtalelser og mobiliserer samtidig specialstyrkerne for at undertrykke deres protester. Grækenlands kommunistparti og arbejdstagerne støtter de små og mellemstore brugs kamp mod den fælles landbrugspolitik og hele Den Europæiske Unions og de borgerlige regeringers antigræsrods politik. De tilslutter sig også deres krav om garanterede mindstepriser for landbrugsprodukter og kvægavl, hvilket vil dække produktionsomkostningerne og øge indtægterne for de små og mellemstore landbrug.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru formand! I takt med at krisen biver dybere, opstår der tilfælde af kollektive aktioner i Det Forenede Kongerige som følge af store problemer, der spænder fra den tvungne og ubegrænsede frie bevægelighed for arbejdstagere i EU og reglerne for offentlige indkøb i forbindelse med store offentlige kontrakter, hvor kontrakter vundet af udenlandske virksomheder resulterer i en betydelig tilstrømning af udenlandsk arbejdskraft, hvilket bringer lokale arbejdstagere og arbejdsløse i en dårlig position og fratager dem muligheder.

I den forbindelse tror jeg, at mange vil komme til at indse, hvor stor en pris Det Forenede Kongerige betaler for EU-medlemskabet. Vi er forpligtet til at underkaste os arbejdsmarkedsløvene, EU-lovgivningens forrang og afgørelserne truffet af EF-Domstolen. Den offentlige indkøbspolitik, der forbyder præferencen for lokale entreprenører og arbejdstagere, fremkalder mere og mere bitterhed mod EU og dets ufleksible system.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – (EL) Fru formand! For to år siden vedtog Parlamentet næsten enstemmigt en beslutning. I denne beslutning opfordrede det til at få skabt vished for de forsvundne personers skæbne i Cypern. Det er nu to år siden, og der er ikke gjort fremskridt. Det tyrkiske militær blev anmodet om at give det kompetente udvalg alle de oplysninger, det ligger inde med, men der er ikke blevet gjort noget i den henseende. I dag sidder vi i stedet med en offentlig tilståelse fra en tyrker, som dengang var soldat, og som af samvittighedsgrunde, fordi han ikke længere kan klare det, har tilstået, at han har dræbt 10 græske cyprioter. Det tyrkiske militær kender til begge disse forbrydelser og andre overgreb, og der er uden tvivl ikke et eneste civiliseret menneske i dag af tyrkisk eller anden nationalitet, der ikke fordømmer disse krigsforbrydelser. Men hvad skal vi gøre? Vi må gøre en større indsats for at overbevise det tyrkiske militær om at informere det kompetente udvalg, så vi kan gøre en ende på de lidelser, som de pårørende til de forsvundne personer udsættes for.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Fru formand! Som De ved, har der været omfattende protester i mit land mod et italiensk selskab, der har vundet en kontrakt i et olieraffinaderi i min valgkreds, og som kun har ansat italiensk arbejdskraft.

Ramaskriget er forståeligt nok, hvis det nævnte selskab virkelig har foretrukket sine egne statsborgere og ikke har givet britiske statsborgere lov til at arbejde. Det ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Unions lovgivning (forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet), hvilket også er tilfældet, hvis selskabet underminerer de britiske retskrav, som det skal overholde i henhold til udstationeringsdirektivet.

Hvis de protesterende derimod siger, at det kun er britiske virksomheder, der skulle have haft ret til at deltage i udbuddet for den kontrakt og udelukkende ansætte britisk arbejdskraft, så fremfører de protesterende selvfølgelig et forkert argument. De skal huske på, at der er over 2 mio. britiske statsborgere, som arbejder i andre EU-lande, og kun 1 mio. ikkebritiske EU-borgere, der arbejder i Det Forenede Kongerige.

Slagordet "britiske arbejdstagere for britiske jobs" bør betyde, at britiske arbejdstagere skal kunne konkurrere på veluddannet vis og uden at blive forskelsbehandlet. Det kan ikke betyde, at arbejdspladser udelukkende

forbeholdes statsborgere i et pågældende land, hverken i Det Forenede Kongerige eller i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union.

Marco Pannella (ALDE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg glæder mig over at kunne sige, at vi om to dage kan byde præsidenten for Den Palæstinensiske Myndighed velkommen her på et højtideligt møde. Ved den lejlighed vil præsidenten for Den Palæstinensiske Myndighed ankomme til kammeret for Europas hjemlande, som ødelægger det europæiske hjemland, og som gør Middelhavsområdet til en grav for fattige og for dem, der er dømt til sult og udryddelse.

Vi repræsenterer her – hør, tiden er inde til nationalistiske protester, og alle fra alle sider bør deltage – plagen for Europas hjemlande, som ødelægger det europæiske hjemland, og vi har en pligt til at underrette Bruxelles herom. Om to dage vil en palæstinenser tale. Det faktum at 80 % af de israelske borgere går ind for Europa, i modsætning til regeringen i Jerusalem, sådan som Adenauer Foundation har påvist, viser også, at selv befolkningen i Palæstina, Libanon, det sydlige Middelhavsområde og Tunesien ikke har lov til at samle sig til revolution ...

(Formanden afbrød taleren)

Iosif Matula (PPE-DE). – (RO) Fru formand! I betragtning af det nuværende klima i Europa bliver det en prioritet at sikre energisikkerheden. En diversificering af energitransportruter kan sikres ved at sammenkoble Europas gasnet, hvilket også støtter solidariteten mellem medlemsstaterne, en af Den Europæiske Unions grundlæggende principper. Foruden Rumæniens og Ungarns egne økonomiske bidrag foreslog Europa-Kommissionen i sidste uge at tildele 30 mio. EUR til gennemførelsen af Arad-Szeged-gasrørledningsprojektet, hvis finansiering har været suspenderet i mere end 5 år.

Projektet er af afgørende betydning. Gasrørledningen kommer ikke kun til at forbinde Rumænien og Ungarn, men vil også skabe en forbindelse til Den Europæiske Unions gasnet. Når rørledningen er færdigbygget, vil Rumænien kunne eksportere og importere gas på det europæiske marked, ikke kun under normale forhold, men også i situationer, hvor der er en europæisk energikrise. Jeg beder i den forbindelse om Deres støtte, så Kommissionens forslag hurtigst muligt kan gennemføres.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Fru formand! Kødkandalen i Irland har skabt uro i hele Europa, herunder også Østrig, hvor irsk kød som en mærkelig konsekvens af skandalen blev solgt som tyrolsk bacon. Efter min mening er den eneste løsning på dette europæiske problem en obligatorisk deklaration for fersk kød og kødprodukter, som skal indeholde følgende oplysninger: oprindelsessted, varighed af dyrets rejse til slagteriet og herfra til salgsstedet for kødet. Hvis kødet stammer fra lande uden for EU, bør oprindelseslandet være præcist angivet. Herudover er det på høje tid, at Den Europæiske Union lader inspektører kontrollere disse ting. For at det her skal kunne lade sig gøre, opfordrer jeg Rådet, Kommissionen og Dem, mine damer og herrer, til at tage skridt til at sikre, at de europæiske forbrugere ikke længere vildledes på dette område.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Fru formand! Vi har set og hørt meldinger om, at den langvarige borgerkrig i Sri Lanka er ved at være slut. Det var dog militær overmagt og ikke en politisk præstation eller nogen varig løsning, der drev De Tamilske Tigre ud af deres sidste store højborg. Denne militære løsning er fyldt af problemer. Vi ser vindere og tabere, og taberne er de titusinder af lokale civile, der trækker sig tilbage eller flygter af skræk for regeringsenhederne.

Erfaringen fra Vestbalkan viser, at militære sejre og den formelle indstilling af militær aggression ofte efterfølges af vindernes drab af taberne eller deres formodede sympatisører. Sejre kan efterlade et spor af individuelle og ukontrollerede gengældelsesaktioner, men ofte også organiserede drab, som gerningsmændene som regel forsøger at skjule.

Jeg søger ikke at anklage nogen i forvejen. Jeg prøver blot at påpege, at Den Europæiske Union straks bør handle for at sikre en international tilstedeværelse og overvågning i denne yderst kritiske efterkrigsperiode, en periode, der bringer civilbefolkningen, som flygter i panik, i den største fare.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Mange vil være bekendt med den nylige dioxinforskrækkelse i Republikken Irland. Kvægavlere i Nordirland blev også fanget i dette problem, fordi de importerede den foderblanding, som var årsag til problemet i deres dyr. Den nordirske regering har nu tilbudt landbrugerne 25 % erstatning, hvilket vil føre til deres ruin. Regeringen har problemer med at finde de supplerende midler, og vil ikke kunne hæve de 37,5 %, der er til rådighed fra Den Europæiske Union. Jeg kan forstå, at regeringen i Republikken Irland har gjort det klart, at det ikke tager ansvaret herfor, selv om foderfabrikken var bevilget

af regeringen og var under dens kontrol. Der er også en betydelig mængde inficeret svinekød i et brug. Det er et meget alvorligt og farligt problem og skal løses så hurtigt som muligt.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru formand! Den Europæiske Union er travlt beskæftiget med at forberede forhandlingerne om en post-Kyoto-aftale for at kunne fortsætte begrænsningen af årsagerne til klimaforandringerne. Medlemsstaterne må gradvist reducere deres kulstofemissioner. Europæiske virksomheder må hurtigst muligt investere i moderniseringen af deres produktionsanlæg i de energitunge industrier, så de kan opretholde det aktuelle produktionsniveau, bevare arbejdspladser og beskytte miljøet.

Jeg vil gerne gøre Dem opmærksom på, at det med den nuværende økonomiske krise ikke lykkes for de europæiske virksomheder at opnå de bevillinger, som de i høj grad har brug for for at kunne modernisere. Det er ikke et spørgsmål om, at de europæiske virksomheder skal producere mindre, men bare at det skal ske på en mere intelligent og miljøvenlig måde. Jeg opfordrer Europa-Kommissionen, Den Europæiske Investeringsbank og medlemsstaterne til at prioritere en bæredygtig økonomisk udvikling af EU og gennem den europæiske økonomiske genopretningsplan sikre de nødvendige betingelser for, at de europæiske virksomheder kan blive moderniseret og forblive konkurrencedygtige på et stadigt skrappere marked.

Iuliu Winkler (PPE-DE). – (HU) Fru formand! Den Europæiske Union står over for udfordringen om at garantere stabiliteten og sikkerheden, forbedre sine borgeres velstand og skabe en fælles europæisk fremtid. De historiske, nationale og etniske mindretal er af vedvarende værdi for et mangfoldigt Europa. Overholdelsen af disse mindretals rettigheder er endnu ikke blevet sikret på tilfredsstillende vis. Dokumenter som rammekonventionen om beskyttelse af de nationale mindretal og det europæiske charter om regionale sprog og mindretalsprog indgyder tillid. Det er klart, at der er behov for en yderligere indsats indtil hver medlemsstat i Den Europæiske Union har ratificeret disse dokumenter. Parlamentet bør gøre det til et mål at skabe en bindende rammeaftale, som skal garantere beskyttelsen af nationale mindretalsgrupper og anerkende, at forskellige former for selvstyre og selvbestemmelse på grundlag af subsidiaritetsprincippet udgør tilfredsstillende løsninger af mindretalsgruppernes situation.

Véronique Mathieu (PPE-DE). – (FR) Fru formand! Tillad mig at give udtryk for min fulde støtte til de borgere og familier, der er blevet berørt af stormen Klaus, som ramte det sydlige Europa og især Sydvestfrankrig for lidt over en uge siden.

Stormens konsekvenser er tragiske. Den var skyld i 11 dødsfald, mere end halvanden million hjem er ramt af strømsvigt og 300 000 ha skov er ødelagt, dvs. 40 % af skovene i regionen Landes. Omkring 30 til 40 mio. m³ træer er væltet.

Siden 2002 har Den Europæiske Union haft en Solidaritetsfond, der gør det muligt at tilvejebringe finansiell nødhjælp til de europæiske regioner, der rammes af sådanne naturkatastrofer. Ministerrådet skal – og jeg gentager fru Laperrouzes konklusioner her – frigive midler fra denne Solidaritetsfond, og jeg håber, at Parlamentet sørger for, at det vil ske snarest.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Vi skal til at fejre 20-års-jubilæet for indledningen af rundbordsdialogen i Polen. Det var her, at lederne og oppositionen satte sig for i fællesskab at diskutere og reflektere over en løsning på Polens problemer, både problemer af økonomisk og social karakter og de vigtigste problemer i vores politiske system.

Oppositionen udgjordes primært af Solidarnosc, der blev grundlagt i 1980 og ledet af Lech Wałęsa og organisationens rådgivere. På regeringssiden bestod forhandlerne af myndighederne i det smuldrende socialistiske økonomiske system, skaberne af undtagelsestilstanden i Polen.

Som et resultat af rundbordsdialogen og forliget blev der afholdt valg i juni 1989, som førte til indførelsen af den første ikkekommunistiske regering. Tadeusz Mazowiecki. Det var den regering, der viste os, at den rette vej for Polen ikke kun var frihed og demokrati, men også integrationen i Den Europæiske Union. De ændringer, der fandt sted i mit land dengang, udløste mange af de central- og østeuropæiske landes udvikling hen imod frihed, demokrati og integration i EU.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

14. Betydningen af det kompromis, der blev indgået under Dohaforhandlingerne i slutningen af juli 2008 om markedsadgang for andre varer end landbrugsvarer og om tjenesteydelser (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens udtalelse om konsekvensanalysen af det kompromis, der blev indgået i Dohaforhandlingerne om NAMA og tjenesteydelser ultimo juli 2008.

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Vi står over for den største økonomiske udfordring i en generation, og i denne udfordring står både de udviklede lande og udviklingslandene over for vanskelige og yderst vigtige beslutninger.

Vi har brug for, at en positiv virkning af globaliseringen kan udligne globaliseringens negative virkninger. Jeg er overbevist om, at vi uanset hvor vi starter med at se på, hvad der skal gøres, vil komme frem til den konklusion, at gennemførelsen af den multilaterale handelsrunde, Doharunden, er af afgørende betydning for os.

Jeg behøver vel ikke at minde de ærede medlemmer om, hvad historien belærer os om protektionisme, betydningen af at holde vores markeder åbne og vores virksomheders mulighed for at drive handel i hele verden. Jeg behøver vel heller ikke at fortælle alle de ærede medlemmer, at hvis landene i henhold til Verdenshandelsorganisationens regler gik væk fra at anvende deres tariffer sådan, som det på nuværende tidspunkt er tilfældet, og i stedet anvender dem sådan, som de har lov til i henhold reglerne, ville omkostningerne for handelen være i størrelsesordenen 260 mia. EUR. Jeg er sikker på, at jeg ikke behøver at minde de ærede medlemmer om, at når udviklingslandene tænker på fremtiden, er de dybt bekymrede for, hvad der vil ske med noget af den støtte, de hidtil har kunnet modtage.

Så med hensyn til hvor vi står, så kender vi værdien af en aftale, der nu er 80 % på plads, og vi ved, at 80 % af det, der skulle gøres, blev gjort i juli 2008. Værdien af denne aftale er af følgende størrelsesorden: Gevinsten i udviklingslandene vil være i størrelsesordenen 12-14 mia. EUR om året, der vil være ny adgang til vækstmarkeder i vækstøkonomier, såsom Kina, vi vil i Den Europæiske Union få nye eksportmuligheder inden for forskellige nye områder, f.eks. kemikalier og tekstiler, og inden for servicesektoren er der et handelspotentiale på 14 mia. EUR. En anden kendsgerning på nuværende tidspunkt er, at de ikketoldmæssige hindringer eller ikkeskattemæssige hindringer i Kina alene i 2007 kostede EU-virksomheder 20 mia. EUR. Dette er en ekstremt vigtig runde.

Jeg er lige kommet tilbage fra Davos, hvor drøftelser med handelsministrene forstærkede behovet for at gå tilbage til forhandlingsbordet, og de tekniske drøftelser fortsætter naturligvis i Geneve.

Vi venter alle på, at den nye amerikanske administration skal revidere sine handelspolitikker, sådan som den agter at gøre, og vil nå frem til de samme konklusioner som os. Vi ser frem til G 20-topmødet den 2. april 2009 og den mulighed verdenslederne her får for at søge at løse den finansielle og økonomiske krise og på ny drøfte behovet for at fuldføre runden. Dernæst er der det indiske valg i april eller maj, der i sig selv vil give en eksisterende eller en ny regering mulighed for at vende tilbage til dette emne.

Af de udestående spørgsmål, der lå tilbage på bordet, er der den særlige støttemekanisme, som i sidste ende var det spørgsmål, der forhindrede forhandlingerne i at fortsætte mellem Indien og De Forenede Stater. Nye forslag er under overvejelse. Der skal stadig træffes en beslutning vedrørende bomuld, men der er endnu engang forslag på bordet. For De Forenede Stater er der virkelige problemer med hensyn til bestemte sektorer.

Der er ingen tvivl om, at der stadig skal gøres meget, men jeg er overbevist om, at alle disse problemer med lidt politisk vilje kan løses, for alternativet er ikke holdbart. For os er spørgsmålene omkring tjenesteydelser meget vigtige og vil blive fulgt op.

Endelig er vi nået til et særligt punkt, hvor behovet for at fuldføre denne runde er meget indlysende og meget klart, og jeg ser frem til på Deres og Kommissionens vegne at fortsætte mine bestræbelser for at sikre, at det sker.

Georgios Papastamkos, for PPE-DE-Gruppen. – (EL) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Handlen med industrivarer og tjenesteydelser er af strategisk betydning for den europæiske økonomi. Den Europæiske Union er, som vi alle ved, den største eksportør i verden og den største kilde til direkte udenlandske investeringer. Den Europæiske Union er et af de mest åbne markeder, mens nogle af vores fremtrædende partnere fortsat har høje handelshindringer. Vi ønsker, at de toldtariffer, der anvendes, sættes betydeligt ned, og at der tages fat på de ubegrundede ikketoldmæssige hindringer. Udover de industrialiserede tredjelande

er der også vækstøkonomier, som bør gøre indrømmelser i forhold til deres udviklingsniveau og sektorspecifikke konkurrenceevne. Problemet handler ikke bare om at fjerne hindringerne. Forskellige reguleringssystemer fremkalder yderligere eksportomkostninger, hvilket giver de europæiske produkter en konkurrencemæssig ulempe i forhold til importen fra lande med mere fleksible standarder, og i mange tilfælde rejser det spørgsmålet om de europæiske forbrugeres sikkerhed og beskyttelse. Den fortsatte uenighed forværrer den usikre økonomiske situation og skader troværdigheden af det multilaterale handelssystem. Bilaterale og tværregionale aftaler er i deres natur kun supplerende. Desuden kan den økonomiske krise udløse unilaterale, restriktive eller konkurrenceforvridende handelshindringer. Det er der, endnu i ubegrænset omfang, allerede eksempler på, hvilket fremgår af den relevante rapport fra Verdenshandelsorganisationens generaldirektør, hr. Lamy. Den beskyttelsesklause for amerikanske varer, som Repræsentanternes Hus har vedtaget, er ligeledes et bekymrende skridt i den retning. Jeg mener ikke, at løsningen er at vende tilbage til en unilateral fremgangsmåde. Vi må i dag mere end nogensinde tage fat på udfordringerne i fællesskab med en mere positiv integration og ved at indføre internationale reguleringssystemer eller øge harmoniseringen af dem. Vi har behov for en ny international økonomisk struktur. Vi har behov for en mere gennemsigtig og afbalanceret global handelsledelse, og på dette punkt afventer vi et samlet forslag om "globalisering med et europæisk ansigt", hvori der tages hensyn til de ændringer, der allerede har fundet sted, og til forbindelsen mellem den handelsmæssige og økonomiske dimension hen imod et gennemsigtigt, demokratisk og effektivt Europa i verden i denne krisetid.

Glyn Ford, for PSE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Her i De Europæiske Socialdemokraters Gruppe går vi ind for et vellykket resultat af Dohaudviklingsrunden. Det politiske urs tikken har dog skabt en situation, hvor ethvert fremskridt er sat i bero. Kommissær Ashton påpegede, at vi i De Forenede Stater har en ny og efter min mening yderst velkommen administration, nemlig præsident Obamas, men vi venter på, at handelspolitikken revideres, hvilket kan tage et godt stykke tid.

I april eller maj bliver der udskrevet valg i Indien. Det eneste sted, kommissær Ashton ikke nævnte, var Den Europæiske Union selv, hvor vi har vort eget parlamentsvalg i juni og herefter en ny Kommission, hvori jeg gerne ser, at kommissær Ashton fortsætter som EU's kommissær for handel. Det betyder dog ikke, at der ikke er noget at tage fat på i mellemtiden. Europa må fortsat understrege sit engagement med hensyn til udvikling og fri handel og i den forbindelse sætte en stopper for udnyttelse og opfylde behovet for bæredygtig udvikling.

Jeg er enig med hr. Papastamkos i, at fri handel på dette grundlag kan blive en win-win-situation for alle deltagere. Den nuværende finansielle og økonomiske krise er en grund til at fortsætte, ikke til at trække sig tilbage.

Kommissær Ashton og Kommissionen kan forsøge at bane vejen for et kompromis mellem De Forenede Stater og Indien. Det var ihærdighed på begge sider, der efter min opfattelse var skyld i, at en vellykket aftale kørte i sæk på falderebet. 80 % af aftalen er i hus, men vi har brug for de sidste 20 %. Vi har en ny administration i De Forenede Stater. Resultatet af det indiske valg kan give os en til.

I mellemtiden har vi ikke andet valg end at fortsætte arbejdet med de bilaterale aftaler. Jeg bifalder den indsats, der blev gjort i sidste uges forhandlinger om en frihandelsaftale med Republikken Korea, hvor jeg kan forstå, at vi er tæt på en aftale, der endnu engang vil gavne begge sider.

Jeg er ordfører for frihandelsaftalen med ASEAN og må sige, at forhandlingsgrundlaget skaber en institutionel blokering. Vi bør overveje muligheden af, at se på en koalition af de ASEAN-lande, der er villige og i stand til at godkende en aftale. Ligesom med Indien er der efter min mening ingen regeringsvilje til at opnå et resultat. Efter valget må Delhis nyindsatte regering, uanset om den er ny eller gammel, tage sig sammen, eller vi må som EU henvende os til dem, der ikke kun ønsker at diskutere, men også vil finde en løsning.

Endelig byder jeg hr. Pannella, den næste taler, som er den nye ALDE-ordfører for handel, velkommen. Måske vil et besøg i Udvalget om International Handel være på sin plads. Vi byder ham velkommen.

Marco Pannella, for ALDE-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg mener, fru kommissær, at vi, i betragtning af at disse udtryk i de sidste par dage har været temmelig meget i omløb, til en vis grad kan starte ud med en mærkelig sammenligning mellem giraffen Doha eller ex-Doha, som vi håbede, og giraffen Davos. Jeg mener tydeligvis ikke, at denne skelnen er fyldestgørende, men den er interessant.

Vi er nu, som De fortalte os, fru kommissær, i nogen grad afhængige af begivenheder, der ikke finder sted i Europa. Begivenheder i De Forenede Stater, begivenheder i Indien, og hr. Ford mindede os også om vigtige områder som Sammenslutningen af Stater i Sydøstasien eller Sydkorea. Det virkelige problem er dog, i hvor

høj grad vi, Kommissionen og Den Europæiske Union i dag er i stand til at modstå det udbrud af nationalisme, der blev omtalt for lidt siden, og de idéer om selvforsyning og nye illusioner om protektionisme, som er tilbøjelige til at gøre Deres arbejde svært og også arbejdet i Den Europæiske Union meget vanskeligt.

Jeg mener, at det i denne valgkampagne vil være ekstremt vigtigt at indse, hvor langt De Europæiske Socialdemokraters Gruppe, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater og Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa i fællesskab med andre deltagere kan komme for at finde en måde at udvikle vores forslag på, det forslag, som De blev ordfører for, og hvor langt vi virkelig kan komme med et europæisk forslag og ikke bare et forslag, eller skulle jeg hellere sige vores center her i Bruxelles over for en række hovedstæder, der allerede hver især har deres egen dagsorden, sådan som det desværre er sket utallige gange i det sidste århundrede.

Jacky Hénin, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Fru formand! Der er ingen grund til at fornægte det. Under forhandlingerne i juli blev Bushadministrationen og Den Europæiske Union fanget i deres egen fælde af Indien og Kina. Hvad mere er, var sammenbruddet i Dohaforhandlingerne, i modsætning til de hykleriske påstande fra liberale økonomer, slet ikke en katastrofe for de fattigste lande.

For disse problemfyldte lande repræsenterede det tværtimod en historisk chance i en kontekst præget af store svingninger i råstofpriserne. Selv eksperterne indrømmer, at den gevinst, de fattigste lande kunne have håbet på, ville ligge langt under de afgiftstab, der ville være resultatet af en afskaffelse af told i disse lande, afgifter, der ville komme op på 60 mia. USD.

Under disse forhandlinger udviste Kommissionen, der var viklet ind i sit net af liberale dogmer, et fuldstændigt manglende ansvar over for befolkningerne i Europa og gik så langt som til at foreslå at skade og endda ofre bilindustrien i EU for at indgå en aftale.

Ifølge Verdenshandelsorganisationen og Kommissionen er der kun forbrugere og aldrig velfærdsskabere. Det er dette synspunkt, der er roden til den nuværende krise, eftersom konkurrencen, ved at blive gjort til altings endemål, skubber os i retning af øget løndeflation og dermed arbejdstagernes fuldstændige forarmelse og den metodiske ødelæggelse af al social beskyttelse.

Hvis Doharunden var blevet afsluttet, ville den have været en katastrofe for alle nationer. Det er endvidere særligt pinefuldt i den nuværende kontekst, at trods den gevaldige skade, der er blevet forvoldt, er der et ønske om at fortsætte i den forkerte retning, uanset omkostningerne. Der er et påtrængende behov for at revolutionere Verdenshandelsorganisationen, så demokratiet kan få indpas der.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Fru formand! Dohaforhandlingerne har været undervejs i længere tid nu, og det er prisværdigt, at Europa har gjort store fremskridt med hensyn til at tilstræbe en tilnærmelse mellem vores holdninger. Europa har fremsat et vidtrækkende forslag vedrørende landbrug, men vores bestræbelser er desværre ikke blevet gengældt af de andre lande. Det er en anden grund til, at det er så vigtigt at se på hele pakken, hvilket betyder, at NAMA (markedsadgang for andre varer end landbrugsvarer) og tjenesteydelser bør omfattes.

De kan regne med min helhjertede støtte i Deres bestræbelser på hurtigt at nå en aftale. Som europæere er vi nødt til at gardere os imod protektionistiske tiltag, som i stigende grad stikker hovedet frem, hovedsageligt på grund af verdensøkonomiens miserable forfatning, men også under fødevarer sikkerhedens banner. Som europæere bør vi gentage vores urokkelige tiltro til konceptet gensidighed. Hvis vi er åbne, skal de også være åbne.

Hvad kan vi i den henseende forvente fra den nye amerikanske præsident og den pakke af foranstaltninger, han lige har bekendtgjort? Hvad kan vi forvente fra Kina? Det er faktisk i første omgang derfor, at vi venter, at De vil handle, da det præcist er i disse tider med økonomisk og finansiel krise, masseafskedigelses og vaklende økonomi, at denne markedsåbning kan fremme vores interesser.

Vores spørgsmål er blevet formet i den hensigt at fremhæve, hvilke fordele vores borgere kan forvente af sådan en pakke af foranstaltninger, og hvad vi kan tilbyde i sådan en pakke. Jeg forstår udmærket, at De ikke kan besvare disse spørgsmål i den korte tid, der er til rådighed her, men jeg vil gerne opfordre Dem til i de kommende uger og måneder at udtrykke Dem klart, når De henvender Dem til borgerne om spørgsmålene på bordet, og hvad de betyder for dem. Det er især vigtigt op til valget til Europa-Parlamentet, og jeg håber, at vi kan regne med, at De vil sætte dette emne højt på dagsordenen.

Francisco Assis (PSE). – (PT) Fru formand! I forbindelse med denne yderst alvorlige finansielle og økonomiske krise, er det absolut afgørende at nå frem til en afslutning på Dohaforhandlingerne.

I krisetider er der altid en tendens til at give efter for fristelsen til protektionisme. Protektionisme er faktisk en form for neurose, der har det med at ramme samfund og stater i perioder med alvorlige kriser, som den vi oplever nu. Vi må derfor tydeligt kæmpe imod denne mulige fristelse til protektionisme, fordi historien har lært os, hvad den fører til. Den fører til udbredt fattigdom i verdenssamfundet og bidrager på ingen måde til en løsning af de seriøse problemer, vi står over for. En ting er dog protektionisme, som absolut skal kritiseres og modvirkes, og en anden ganske anderledes ting er behovet for at sikre beskyttelsen af legitime interesser i de forskellige verdensdele, som vi er delt op i. Her har Den Europæiske Union også en forpligtelse til at forsvare europæernes interesser, og ikke kun europæernes interesser som forbrugere, men også europæernes interesser som producenter.

Derfor er det vigtigt at fortsætte med de multilaterale Dohaforhandlinger. Mens vi ved, at protektionisme i virkeligheden er en fejl, ved vi også, at en ukontrolleret liberalisering af verdenshandlen uundgåeligt fører til meget alvorlige katastrofer fra et økonomisk og socialt synspunkt. Den eneste måde at undgå en sådan ukontrolleret liberalisering er muligvis ved at indgå en aftale i det rette forum, dvs. Verdenshandelsorganisationen, en multilateral aftale, der fastsætter regler for beskyttelsen af legitime interesser hos alle berørte parter. Europa-Kommissionens og Den Europæiske Unions rolle er også i dette tilfælde netop at genopbygge europæernes tillid.

Der er også en tillidskrise i Europa i dag med hensyn til forsvarskapaciteten og den politiske regulering hos dem, der repræsenterer det, hvad enten det er medlemsstaterne, Europa-Kommissionen eller Den Europæiske Union i sin helhed. Derfor er udfordringen netop at forsøge at sætte en stopper for denne repræsentationskrise og tillidskrise ved at sikre, at vi går i den rigtige retning. Den rigtige retning i dette tilfælde er at sikre en multilateral aftale, der bevarer alle vores legitime interesser.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Et strategisk valg for Den Europæiske Union og de borgerlige regeringer midt i denne dybe kapitalistiske krise – en krise for kapitaldannelsen og overproduktionen, der også plager medlemsstaterne i Den Europæiske Union – er at anvende Verdenshandelsorganisationen som en vigtig støtte til aktivt at sikre en fuld handelsliberalisering, privatiseringer, opkøb og europæiske monopolars indtrængen på nye markeder. Formålet med Dohaforhandlingerne er at koordinere et omfattende kapitalangreb, så multinationale virksomheder kan plyndre råstofferne i tredjelandene og øge udnyttelsen af arbejdstagerne i hele den kapitalistiske verden. Antigraesrøddernes fælles landbrugspolitik er et påskud for at fremme Den Europæiske Unions målsætninger om at liberalisere markederne for andre varer end landbrugsvarer og tjenesteydelser for at bevare arbejdspladserne i den imperialistiske pyramide. Vi er forståeligt nok interesserede i international handel og udviklingen af denne på grundlag af gensidig interesse. Det er dog umuligt for den globale handel at være jævnbyrdig og baseret på gensidig interesse under kapitalistiske forhold. Derfor bør arbejdstagernes antiimperialistiske og antimonopolistiske kamp hurtigst muligt intensiveres, så den kan fremkalde radikale ændringer både på det internationale plan og i de enkelte lande.

Nils Lundgren, for IND/DEM-Gruppen. – (SV) Fru formand! Dohaforhandlingerne brød sammen sidste år. Det er en ekstremt alvorlig sag. De fremskridt, der er gjort hen imod global frihandel i de sidste tiår, har løftet et utroligt antal mennesker ud af fattigdom i en størrelsesorden, der faktisk har ændret verden. Nu er verdensøkonomien imidlertid i en meget dyb krise. Det er ikke et resultat af frihandel og denne form for globalisering, men skyldes en global finanskris. Situationen kan sammenlignes med den vi oplevede i slutningen af 1920'erne.

Denne form for finanskris resulterer i en global lavkonjunktur. Sidste gang bragte den Hitler til magten. Det førte til rædslerne under den anden verdenskrig og 50 års kommunistisk slaveri i det halve Europa og Asien. Det er alvorlige ting, vi her diskuterer. Den vigtigste årsag til den globale lavkonjunktur dengang var genudbruddet af protektionisme. Der blev land efter land indført told, kvantitative restriktioner, regler om at købe nationale varer og konkurrerende devalueringer.

Der er faktisk en stor risiko for, at denne situation kan gentage sig. Der er allerede mange bekymrende tegn. Præsident Obama vandt faktisk valget på et protektionistisk valgprogram. Vi kan se de første tegn. Der ligger nu en stor pakke på bordet, der rent faktisk indeholder en "køb amerikansk"-klausul med hensyn til stål- og byggeindustrien. Det kan være begyndelsen.

Hvis døren først står åben, vil andre lande opdage, at de kan gøre noget lignende, alt efter hvor slem situationen er. De lande, der i øjeblikket er hårdt ramte i verden og i EU, vil være tilbøjelige til at garantere deres arbejdstagere og virksomheder beskyttelse mod udenlandsk konkurrence. Tendensen er tydelig. Hvis denne udvikling først begynder, vil det ikke være muligt at stoppe den. Det ville virkelig være katastrofalt.

EU er den største handelsblok i verden og har derfor et stort ansvar. Hvad angår handelspolitik, taler EU med en stemme, og for en gangs skyld er det en god ting, men hvad vil denne stemme sige nu? Der er grund til pessimisme.

Nøglen til succes ligger i landbrugssektoren. Frankrigs og Tysklands kampagne for at få EU til at opkøbe mælkepulver og smør og give tilskud til eksporten af mælkeprodukter varsler dog ikke godt. Det er en snæversynet og egennyttig politik og ikke statsmandskunst.

Derfor bør Rådet og Parlamentet straks offentliggøre klare erklæringer om, at EU vil forsvare frihandel i hele verden og bane vejen for fremskridt inden for handlen med landbrugsprodukter. Intet kan være mere vigtigt end dette.

Christofer Fjellner (PPE-DE). – (SV) Fru formand! Jeg vil gerne starte med at erklære mig enig med den foregående taler om, at Doharunden er ekstremt vigtig, men jeg vil gerne tilføje, at den sandsynligvis aldrig har været mere vigtig end lige nu. Jeg mener, at vi netop midt i denne finanskrisen mere end nogensinde før har brug for at vise, at det globale handelssystem faktisk virker.

At lægge Doharunden bag os og sige, at vi ikke kan opnå globale handelsaftaler ville efter min mening være en katastrofe, der kan underminere hele det globale handelssystem. Sammenbruddet af Doharunden vil nok aldrig være mere afgørende, end det er nu.

Den kendsgerning at Doharunden nu er mere vigtig end nogensinde før, skyldes netop den finansielle krise. Som jeg ser det er den største fare, som vi står over for med denne finanskrisen, ikke den manglende kapital til lånemarkedet, men at det udløser en protektionistisk tendens. Vi har set det i historien. Det skete i 1930'erne og resulterede bogstaveligt talt i en katastrofe for verdensøkonomien, og det skete også i 1970'erne.

Jeg tror, at vi allerede kan se tegn på, at verden mener at kunne løse disse grundlæggende problemer med mere udbredt protektionisme, til trods for at der er risiko for, at protektionismen spredt sig og skaber en endnu større verdenskrise. Det sker inden for tjenesteydelser, finansielle tjenesteydelser og navnlig inden for handel med tjenesteydelser. I sektoren for finansielle tjenesteydelser ser vi, at protektionismen vinder hurtigt frem.

For at vende tilbage til Doharunden som den ser ud i dag, er min største kritik til hele den periode, hvor vi forhandlede i Doharunden, at den lagde ud med at handle om landbrug, landbrug og mere landbrug. Jeg synes, at det er en utrolig snæver dagsorden, og jeg mener faktisk, at verdenshandlen fortjener en meget bredere tilgang, især fordi landbrug udgør en relativt lille del af verdenshandlen, hvis vi for eksempel sammenligner med industrivarer og tjenesteydelser kombineret. Jeg mener også, at det udgør en lille del af vækstpotentialet, måske især her i Europa. Nye muligheder for markedsadgang og nye markedsåbninger i verden, navnlig for handlen med tjenesteydelser, men også for industrivarer, er efter min mening afgørende for at sætte hjulene i sving og sætte skub i den globale vækst.

Jeg vil derfor gerne stille Kommissionen et spørgsmål. Hvad agter Kommissionen at gøre, og hvilke initiativer er undervejs for at udvide Doharunden og få os ud af denne trættende situation, hvor vi alle sidder og beskylder hinanden for landbrugshandel, landbrugshandel og kun landbrugshandel, når vi ved, at verdensøkonomien har brug for en meget bredere dagsorden, der også omfatter handel med tjenesteydelser og industrivarer?

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne byde kommissæren velkommen. Hendes forgænger, hr. Mandelson, var i Irland kendt af grunde, som jeg er sikker på, at hun er yderst fortrolig med.

Doharunden diskuteres ikke i Europas befolkning. Den diskuteres på steder som her, men når jeg f.eks. møder mennesker, der har mistet deres job, siger de ikke "lad os gøre noget ved Doha". Så jeg tror ikke, at der er nogen forbindelse mellem Doha og økonomisk udvikling, trods alle de teorier, der fremlægges her.

Hvad angår globaliseringen af finansmarkederne, kunne jeg påstå, at det er et område, hvor globaliseringen har svigtet os, selv om det måske vil være mere rimeligt at sige, at det er reguleringen af finansmarkederne, eller manglen på samme, der har svigtet os. Jeg er interesseret i kommissær McCreevys nylige bemærkninger om, at nogle af problemerne på området skyldes medlemsstaternes tilsynsmyndigheder, der bygger imperier. Det kan give stof til en anden diskussion, men det viser, at selv om vi taler om globalisering som en god ting, så har det ikke været tilfældet i den finansielle sektor.

Hvad angår landbrug, som blev omtalt af de foregående talere, har jeg forstået det sådan, at landbrugsspørgsmålet ikke var det prekære punkt i Doha. Men det er et yderst vigtigt spørgsmål, som jeg er meget bekymret for. Måske er det, fordi jeg er ældre end den foregående taler, som er i min politiske gruppe,

at jeg opfatter landbruget som temmelig vigtigt, da det producerer mad og derfor er placeret højere på min dagsorden end hans. Det synes jeg, vi bør huske. Vi stemte her i Parlamentet om en betænkning, som jeg har udarbejdet om global fødevarer sikkerhed. Vi er bekymrede for den, hvilket vi også har grund til. Det er et spørgsmål, der bør drøftes inden for Doharunden.

Et andet spørgsmål er, hvordan de europæiske producenter og landbrugere kan være konkurrencedygtige, når vi i Den Europæiske Union har forskellige, højere standarder for dyrevelfærd i forhold til miljøet, der ikke behandles i Verdenshandelsorganisationen. De vil kun kunne få vores borgere med på denne rejse, hvis disse spørgsmål behandles i Verdenshandelsorganisationen. Helt ærlig, så tror jeg aldrig, vi nogensinde før har haft et så stort behov for at drøfte disse ting her i Parlamentet og i Genève, som nu.

Jeg vil gerne anmode Dem om i Deres afsluttende bemærkninger at komme ind på nogle af disse meget reelle spørgsmål, så folk kan blive klar over, at de bliver diskuteret. Jeg kan ikke se, hvordan Doharunden skulle kunne gennemføres med den hastighed, som De foreslår. Måske tager jeg fejl.

Paul Rübzig (PPE-DE). – (DE) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! I forbindelse med Doharunden er jeg nysgerrig efter at vide, hvordan Generaldirektoratet for Handel agter at sikre det toldkontingent, der understøtter den europæiske fermenteringsindustri konkurrenceevne. Toldkontingentet spiller en yderst vigtig rolle, fordi fermenteringsindustrien skal bevare sin konkurrenceevne på internationalt plan.

For det andet, hvordan vil De reagere på den stålklause, som den amerikanske kongres lige har vedtaget, og som forbyder brugen af europæisk stål i De Forenede Stater?

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Formålet med Doharunden var at fremme udviklingen i de fattigste lande for at løfte dem ud af fattigdommen. Derfor må vi på den ene side gøre vores bedste for at hjælpe dem, men på den anden side må vi ikke glemme vores egne virksomheder eller landbrugere.

Jeg vil derfor gerne stille et spørgsmål. Hvordan kan vi gardere vores små og mellemstore virksomheder mod konkurs, og hvordan kan vi beskytte vores mindre landbrug mod konkurrence fra Kina, Indien eller Brasilien? Lad os højt og tydeligt sige, at for at importere en vare i EU, uanset om der er tale om sko eller oksekød, skal bestemte standarder være opfyldt. Så vil vi kunne tale om lige konkurrence.

Det vil være ekstremt vanskeligt at afslutte forhandlingerne i de kommende måneder, fordi der er en manglende politisk vilje hos nogle af de ledere, der virkelig er vigtige for forhandlingerne. Der er en risiko for, at protektionismen vil blive mere udbredt på grund af den nuværende verdenskrise.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne sige, at jeg, mens jeg lyttede til den sidste debat i Doharunden i Qatar, fik det indtryk, at udviklingslandene bebrejder os, de udviklede lande. Måske er det en form for ekko af den tidligere kolonialisme, eller at de vant til at modtage direkte støtte og dermed modtage en slags almisse. Efter min mening kan de rige lande hjælpe med god handel, gode standarder og uddannelse. Intet er mere vigtigt end at gøre lokale virksomheder uafhængige og skabe horisontale forbindelser mellem landene i Afrika, Asien og også Latinamerika. Jeg tror også, at det netop er ved at præstere tjenesteydelser, at man lærer om forvaltning, samarbejde og gode standarder. Det er i denne forbindelse meget vigtigt for begge sider at åbne markederne for tjenesteydelser.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg takker Dem for at give mig endnu et minut, for det er vigtigt for mine kommentarer til landbrug. Der er en følelse af, at de europæiske landbrugere er de eneste, der har bekymringer. Sandheden er dog, at de indiske forhandlere i Doharunden er bekymrede for deres små landbrug og de alvorlige konsekvenser, som et skridt hen imod frihandel vil have både for de enkelte landbrugere og den sociale stabilitet i landet. Så landbrugsspørgsmålet optager alle forhandlingsparterne, og vi bør her være en lille smule mere ærlige. Måske kan De endnu engang tage det op i Deres afsluttende bemærkninger.

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg skal forsøge at besvare medlemmernes spørgsmål kort.

Jeg er enig med hr. Papastamkos i de juridiske og administrative byrder. Det er meget vigtigt, at de behandles på passende vis. Det er vigtigt at finde en løsning på dem, og jeg er også i den forbindelse enig i vigtigheden af sikkerhed.

En række medlemmer, bl.a. hr. Lundgren, hr. Rübzig og hr. Papastamkos, talte om den "køb amerikansk"-bestemmelse, der i øjeblikket drøftes i kongressen. Medlemmerne ved sikkert, at den er baseret

på handelsloven af 1979. Vi har allerede denne bestemmelse, men gennem aftalen om offentlige indkøb har vi gensidige ordninger, der betyder, at nationer, som vedtager denne aftale, kan give bud på projekter. Det vi håber på, og vi har talt med amerikanerne om det, er at vi ender op der, hvor vi var før. Jeg har læst lovgivningen. Jeg er også meget bekymret over den.

Jeg tager til De Forenede Stater i slutningen af februar for at mødes med landets nye handelsrepræsentant, som vi håber til den tid vil være blevet godkendt, og medlemmerne kan være forvisset om, at det er yderst vigtigt at rejse disse spørgsmål.

Hr. Ford rejste nogle spørgsmål vedrørende bilaterale forbindelser. Korea gør fremskridt, og med hensyn til ASEAN søger jeg den fleksibilitet, som hr. Ford og jeg før har diskuteret, for at forsøge at komme videre, men jeg er også enig i, at der ikke er noget alternativ til værdien og betydningen af multilaterale aftaler.

Hvad angår Indien, har den indiske premierminister, hr. Singh, gjort det klart, at han er meget engageret. Jeg er enig med fru McGuinness i, at landbrugsspørgsmålet, som jeg også vender tilbage til, er af stor betydning for Indien. Jeg drøftede Doha med Kamal Nath i London i sidste uge og som Indiens handelsminister rejste han præcist det samme spørgsmål som fru McGuinness om den utrolige vigtighed af mindre subsistenslandbrug. Jeg er helt enig med hendes kommentarer og med det, ministeren sagde.

Jeg tror ikke som De, hr. Pannella, at vi står fuldstændigt magtesløse over for begivenhederne. Jeg tror, at vi som europæere må komme videre, bruge vores indflydelse og gøre det absolut klart, at vi er enige med det, De sagde om vigtigheden af at bekæmpe protektionismen. Det er en stor udfordring, der også omfatter kommunikation; Vi skal sikre os, at borgerne forstår det.

Hr. Hénin er desværre ikke blevet tilbage for mit svar, men der er ikke tale om at ofre industrien for forbrugerne. Det handler om industriel vækst og udvikling. Det handler om at beskytte arbejdstagernes job, fordi vi er bevidste nok om betydningen af handel og eksport til netop at gøre dette. Hvad angår en institutionel ændring af Verdenshandelsorganisationen, kunne vi bruge vores tid på det, men jeg ønsker at bruge min tid på at finde praktiske løsninger ud af denne svære økonomiske periode.

Fru Wortmann-Kool talte om tjenesteydelser. Jeg er enig i, at det er meget vigtigt. Det er også meget vigtigt at være gennemsigtig. Jeg er fuldstændig enig heri.

Det er absolut rigtigt, hr. Assis, at vi skal beskytte vores interesser og ikke protektionismen. Der er en grundlæggende forskel her, som vi skal have på det rene, og vi må sørge for at beskytte arbejdskraften over hele linjen.

Med hensyn til landbrug er det, som jeg allerede har nævnt, yderst vigtigt at sikre, at vi kan udvikle vores industrier. Det handler om fødevareproduktion, og det er meget vigtigt i Doharunden. Min kollega, kommissær Mariann Fischer Boel, har arbejdet hårdt for at sikre sig EU's forhandlingsposition på landbrugsområdet. Den ligger til grund for hele mit arbejde med bilaterale, regionale og multilaterale forhandlinger, der skal skabe de bedste forudsætninger for fremover at kunne beskytte hele vores landbrugssektor.

Hvad angår fermenteringsindustrien, hr. Rübig, kan jeg forstå, at disse spørgsmål i øjeblikket drøftes, men jeg vil med glæde vende tilbage til Dem med specificeringer.

Endelig, med hensyn til små og mellemstore virksomheder er det meget vigtig, hr. Siekierski, at vi beskytter vores mindste virksomheder. Jeg arbejder tæt sammen med kommissær Günter Verheugen for at effektivisere samarbejdet med Generaldirektoratet for Erhvervs- og Virksomhedspolitik og sikre, at små virksomheder får lejlighed til at fortælle os, hvor de har brug for, at nye markeder åbner sig, hjælpe dem med at åbne disse markeder og støtte samhandlen.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

15. Produktion og beskæftigelse inden for tekstil- og beklædningsindustrien i de forskellige EU-medlemsstater (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er mundtlig forespørgsel til Kommissionen om produktion og beskæftigelse inden for tekstil- og beklædningsindustrien i de forskellige EU-medlemsstater.

Corien Wortmann-Kool, suppleant for forfatteren. – (EN) Fru formand! Jeg vil på vegne af Udvalget om International Handel redegøre for, hvad der er på spil her.

Det drejer sig om produktion og beskæftigelse inden for tekstil- og beklædningsindustrien i forskellige EU-medlemsstater. Den Europæiske Union og Kina er blevet enige om et fælles overvågningssystem med hensyn til eksporten af bestemte kategorier af tekstil- og beklædningsprodukter fra Kina til EU-medlemsstaterne, men dette system ophørte med at eksistere den 31. december 2008.

I de sidste to år er 350 000 arbejdspladser gået tabt, og antallet af virksomheder faldt med 5 % i samme periode. I lyset af det stigende antal virksomheder, der indstiller deres aktiviteter eller flytter deres produktion, hvilket fører til stigende arbejdsløshed i flere regioner, vil jeg gerne på vegne af Udvalget om International Handel stille følgende spørgsmål:

Har Kommissionen eller en medlemsstat foreslået eller krævet en forlængelse af den fælles overvågningsmekanisme efter den 31. december 2008 eller nogen anden foranstaltning inden for denne ramme?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at beskytte produktionen og beskæftigelsen i tekstil- og beklædningsindustrien?

Vil Kommissionen fortsat overvåge markedets udvikling i realtid, importstatistik og toldmæssige kontrolforanstaltninger og underrette industrien om den nyeste udvikling?

Hvordan ser situationen ud med hensyn til den foreslåede forordning om oprindelsesbetegnelse?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet for at behandle de forslag, som Parlamentet vedtog i sin beslutning af 13. december 2007?

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Det er forståeligt nok, at der under disse forhold hersker bekymring om industriens fremgang til trods for konkurrencen, og tekstiler er naturligvis meget vigtige. Beskæftigelsen har været støt faldende, og produktionen er faldet igen, og det efter et par år med relativ stabilitet. Det skal ikke glemmes, at industrien står i skudlinjen, når det kommer til globalisering. De små og mellemstore virksomheder spiller her en væsentlig rolle.

Efter aftalememorandummet i 2005 havde vi en aftale om et fælles overvågningssystem, sådan som fru Wortmann-Kool har gjort os opmærksomme på, og det har givet os nogle indledende oplysninger om samhandelen. Vi er derfor bedre rustet til at reagere, hvis vi skulle stå over for en pludselig vækst i vores industri. Det er også et yderligere skridt i overgangen til åbne markeder, der er udformet og udviklet, som medlemmerne sikkert ved, med de berørte økonomiske aktører og i samråd med medlemsstaterne og Parlamentet. Ved at fremme en proces med gradvise ændringer har vi hjulpet industrien med at tilpasse sig. Den er blevet støttet af arbejdsmarkedets parter. De krævede ikke en forlængelse af den frivillige vækst i henhold til aftalememorandummet, da den udløb i 2008, og de krævede heller ikke en fortsættelse af overvågningssystemet i 2009, selv om jeg påskønner, at nogle medlemsstater havde foretrukket det modsatte. Importen fra Kina er generelt set steget, men inden for rimelighedens grænser. Betydelige stigninger i nogle kategorier, såsom f.eks. kjoler, bukser og trøjer, er blevet opvejet af fald i tekstilimporten fra leverandører i andre lande. Så alt i alt blev der i 2008 kun realiseret en mindre samlet stigning, som markederne har absorberet rimelig godt.

De rette politiske reaktioner er ikke at lukke vores markeder eller stoppe overvågningen af importen. Vi bør sikre, at alle virksomheder kan forandre sig, tilpasse sig, drive handel og forny sig ud af de nuværende forhold. Det var netop for at hjælpe virksomheder som disse, at den økonomiske genopretningsplan blev godkendt. Den repræsenterer en enorm stigning på 1,5 % af EU's BNP, hvilket vil være en hjælp for tekstil- og beklædningsindustrien. Udfordringerne for industrien går forud for den nuværende tilbagegang. Otte af de 15 ansøgninger under Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen har drejet sig om støtte til tekstilarbejdere.

Kommissionen er indstillet på at støtte initiativer til etableringen af partnerskaber inden for tekstil- og beklædningsindustrien, som sigter mod at foregribe omstruktureringer og beskytte beskæftigelsen, og industrien kan trække på sin mangeårige struktur for social dialog. Vi hilser Parlamentets beslutning om fremtidsperspektiverne for tekstilsektoren velkommen. Vi arbejder videre med markedsadgang, med midler fra lead market-initiativet og med enhver frihandelsaftale som sager, der er helliget miljømæssige og sociale standarder. Valutadevalueringen står naturligvis stadigvæk på vores dagsorden.

Georgios Papastamkos, for PPE-DE-Gruppen. – (EL) Fru formand! Tekstil- og beklædningsindustrien er om nogen en globaliseret industri i økonomien, en industri præget af uafbrudte ændringer med hensyn til produktionssted og konstante omstruktureringer og tilpasninger til nye forhold, såsom liberaliseringen af

den internationale handel. For mange medlemsstater i Den Europæiske Union heriblandt Grækenland, er denne industri en vigtig kilde til eksport og beskæftigelse. De mange produktionsenheder, der flytter, og den konstant faldende beskæftigelse har dog antaget foruroligende proportioner. Foruden de strukturelle problemer er den voldsomme forskel mellem importafgifterne i Den Europæiske Union og dens vigtigste konkurrenter en stor ulempe. Vi taler her om en sektor, der står for en ekstremt stor andel af alle beslaglagte piratkopierede varer ved EU's grænser, en andel der er konstant stigende. Jeg synes i den forbindelse, at forslaget om at oprette et europæisk observatorium for piratkopierede varer er en god idé, så vi kan opnå en bedre koordinering mellem kompetente myndigheder, medlemsstater og Kommissionens tjenestegrene og også sikre et mere effektivt samarbejde med den private sektor. Jeg tror, at vi bør vedtage bestemmelser om oprindelsesbetegnelser, som skal medvirke til at sikre grundlaget for loyal konkurrence og forbrugerbeskyttelse. Det er vigtigt at indføre mere effektive regler om oprindelse af hensyn til anvendelsen af toldkontingenter inden for rammerne af den generelle præferenceordning og regionale aftaler. Vi opfordres til at skabe en ny ramme for samarbejdsforbindelser mellem de agenturer, der gennemfører industri- og regionalpolitikker, og yde en effektiv støtte til europæiske virksomheder, navnlig de små og mellemstore virksomheder, så de kan bevare og yderligere forbedre konkurrenceevnen inden for deres specialiseringsområde. Jeg henviser her til fremstillingen af produkter med høj værditilvækst med hensyn til kvalitet og design, innovation og anvendelsen af ny teknologi.

Rovana Plumb, for PSE-Gruppen. – (RO) Fru formand! Vi vil gerne takke Dem for Deres besvarelser af de mundtlige forespørgsler. Jeg vil gerne understrege, at tekstilindustrien som bekendt yder et særligt stort bidrag til BNP i alle medlemsstater, herunder Rumænien. Vi er udmærket klar over, at denne sektor skaber nye arbejdspladser, særligt for kvindelige arbejdstagere. Jeg er enig i og støtter de foranstaltninger, som De foreslår, fordi vi er klar over, hvor vigtig handel er i den nuværende økonomiske krise, og vi må derfor indse, hvor vigtigt det er at træffe foranstaltninger, der kan beskytte vores arbejdspladser.

I betragtning af at det fælles system til overvågning af tekstilimporten fra Kina ophørte i slutningen af sidste år, og jeg kan forstå, at det var en vigtig markedsovervågningsmekanisme, foreslår jeg, at Kommissionen foruden tekstilindustrien også lægger større vægt på andre sårbare industrier som stål-, kemikalie- og maskinindustrien. Jeg vil også gerne foreslå, at Europa-Kommissionen regelmæssigt fremlægger konsekvensanalyser, statistikker eller andre oplysninger og relevante redskaber for disse industrier. Jeg vil gerne endnu engang rose Dem for de foranstaltninger, som De har foreslået med hensyn til adgang, frihandel, støtte og miljø.

FORSÆDE: Martine ROURE

Næstformand

Gianluca Susta, for ALDE-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Der er ingen tvivl om, at vi står over for en ekstremt alvorlig industriel krise, og den europæiske tekstilindustri kan ikke flygte fra denne krise, som også er en konsekvens af finanskrisen.

Det står klart, at et vaklende forbrug berører de europæiske varer i den højere prisklasse, herunder dem fra mit land, Italien, i en sektor, der som formanden for Udvalget om International Handel påpegede, har mistet 350 000 arbejdspladser og 5 % af virksomhederne.

Jeg tror dog på nuværende tidspunkt, at denne sektor foruden finansiell støtte har brug for regler, ligesom i andre industrisektorer, og har brug for reel gensidighed, som allerede nævnt. Mens det er forståeligt, at der med hensyn til vækstlande er en tendens til at åbne markedet for at fremme udviklingen af nye markeder i disse lande, er det straks sværere at forstå den manglende gensidighed i form af lovgivningsmæssige og toldmæssige hindringer, der eksisterer mellem de mest udviklede lande: De Forenede Stater, Canada, Australien og Japan.

Det er derfor, at Kommissionen og Rådet igen må rette større fokus på bestemte grundlæggende spørgsmål, som f.eks. spørgsmålet om oprindelsesbetegnelser, der efter min mening har fået større støtte på papiret end i praksis. Europa har brug for nye regler, men har også behov for gensidighed og en øget indsats for at bekæmpe forfalskning og piratkopiering, skride ind over for antidumpingforanstaltninger og især godkende forordningen om oprindelsesbetegnelse.

Som De kan se, fru kommissær, hvis vi deltager i en boksekamp med den ene hånd fastspændt på ryggen, kan vi ikke vinde. Jeg vil også gerne gentage, at det er et problem, der både vedrører De Forenede Stater og os, og ikke bare Kina eller Indien. I modsætning til os har de regler om sporbarhed, som også omfatter vores produkter. Det er derfor et grundlæggende spørgsmål, og jeg mener, at der bør sættes meget mere fart i

Kommissionens initiativ på området, for vi har set, at når bare den vil, kan den overbevise selv de mest stridslystne, som det var tilfældet med miljøspørgsmålet.

Til slut mener jeg, at der er nogle foranstaltninger, der er dyrere end andre, men de dyre foranstaltninger indgår i en krisepakke, der iværksættes inden for kort tid. De omfatter Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, flere bevillinger til at øge investeringsniveauet og styrke de små og mellemstore virksomheders kapitalisering, supplerende støtte til forskning i tekstilteknologi og mere støtte til små og mellemstore virksomheders eksport. De mindre omkostningsfulde foranstaltninger omfatter forordningen om oprindelsesbetegnelse, beskyttelsen af intellektuel ejendomsret, antidumping og bekæmpelsen af forfalskning. Hvis vi kan gennemføre alle disse dyre og mindre dyre foranstaltninger, tror jeg, at vi kan hjælpe Europas økonomi uden at ændre konkurrencereglerne og uden at give efter for nyprotektionisme.

Pedro Guerreiro, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Fru formand! I kølvandet på andre initiativer foreslog vi Europa-Parlamentets Udvalg om International Handel, at der i plenum rejses en debat om en mundtlig forespørgsel vedrørende produktion og beskæftigelse inden for tekstil- og beklædningsindustrien i de forskellige EU-medlemsstater, fordi vi anser det for at være påtrængende og nødvendigt.

Vi foreslog også, at Rådet skulle deltage i debatten, og at den skulle afsluttes med Parlamentets vedtagelse af en beslutning. Disse forslag blev dog ikke støttet af de øvrige parlamentsmedlemmer.

Der er nu gået over et år siden den debat, der fandt sted her i Parlamentet den 12. december 2007. Dengang advarede vi om, at hvis der ikke blev truffet foranstaltninger til beskyttelse af produktionen og beskæftigelsen i tekstil- og beklædningsindustrien, ville vi blive ved med at stå over for den langsomme destruktion af en stor del af denne strategiske sektor. Siden da, og som det også er sket tidligere, er tusinder af arbejdspladser blevet nedlagt og utallige virksomheder lukket, med 350 000 jobs og 5 % af virksomhederne alene i løbet af de to sidste år.

Vi vil gerne vide, om det er, hvad Europa-Kommissionen hævder at være konkurrence via omstrukturering. Siden da, og som det også skete tidligere, har arbejdstagerne fortsat været ramt af arbejdsløshed, alt for ofte uden betaling af godtgørelser eller tilgodehavender, øget udnyttelse, mere usikkerhed, udskudt betaling af løn og uregelmæssige arbejdstider.

Forskellige grunde og personer er skyld i denne situation, såsom dem, der taler for liberalisering af handelen med tekstiler og beklædning og produktionsudflytning med henblik på profitmaksimering, og som derved udsætter en stor del af industrien for en konkurrence, der fra starten er præget af dobbelte standarder.

Den Europæiske Union har enten lukket øjnene for denne situation eller truffet svage foranstaltninger, der langt fra løser industriens problemer og behov. I modsætning til andre industrier opfatter Europa-Kommissionen ikke tekstil- og beklædningsindustrien som vigtig, sådan som den hævder at gøre. Foruden de presserende foranstaltninger, som bør gennemføres af hver medlemsstat, har Den Europæiske Union også pligt til at finde en løsning på de alvorlige problemer, som industrien kæmper med.

Kan De fortælle mig, fru kommissær, om der vil blive indført bindende regler for anvendelsen af oprindelsesbetegnelser med vedtagelsen af forordningen om oprindelsesbetegnelse? Hvornår vil de samme krav om forbrugersikkerhed og -beskyttelse, som gælder for varer produceret i Den Europæiske Union, også gælde importerede varer? Hvordan vil Den Europæiske Union fortsat kunne overvåge importudvikling og toldkontrol i realtid, holde industrien fuldt orienteret og påberåbe sig sikkerhedsklausuler, når det er nødvendigt? Hvordan agter den at anvende den finansielle ramme for 2007-2013, herunder den såkaldte Fond for Tilpasning til Globaliseringen, for at opretholde produktionen og beskæftigelsen i tekstil- og beklædningsindustrien, navnlig i de små og mellemstore virksomheder, der er berørt af liberaliseringen? Hvornår vil der være en penge- og valutakurspolitik, der ikke straffer visse medlemsstaters eksport? Hvornår etableres det fællesskabsprogram, som Parlamentet har fremsat forslag om, og frigives de finansielle midler, der skal modernisere og fremme industrien og diversificere de industrielle aktiviteter, navnlig midlerne til de mindst begunstigede områder, som er afhængige heraf?

Tokia Saïfi (PPE-DE). – (FR) Fru formand! Den europæiske tekstil- og beklædningsindustri er en industri, der i de sidste år har været hårdt ramt af globaliseringens ødelæggende virkninger.

I dag har industrien, på trods af stadigt smertefulde sår i bestemt europæiske regioner, skiftet retning, ikke mindst takket være udviklingen af tekniske og fornyende tekstiler.

Lad os dog ikke underminere industriens helingsevne ved at være slappe og skødesløse. Den Europæiske Union må bevare sin politiske vilje til at skabe en konstant konkurrencedygtig ramme for sine virksomheder ved at forblive årvågen og tage praktiske og effektive tiltag, når det er påkrævet.

For at EU kan gøre dette, fru kommissær, må De fortsat overvåge toldoplysninger om import fra Kina, og De må holde industrien orienteret om den nyeste udvikling. Vi må holde nøje øje med situationen og være lydhøre. Den Europæiske Union har redskaberne til det, hvilket handelsbeskyttelsesinstrumenterne er et perfekt eksempel på. Jeg vil derfor fortsætte med at slå fast, at et Europa, der beskytter, ikke er et protektionistisk Europa.

Min bekymring i dag, fru kommissær, gælder den hidtil usete mængde beslaglæggelser af forfalskede tekstil- og lædervarer, der er imprægneret med azofarvestoffer eller nikkel, hvilket udgør en stigende risiko for de europæiske forbrugeres sikkerhed og sundhed. Det er et fænomen, som De nok kan forestille Dem ikke forsvinder med den økonomiske krise, vi oplever.

Derfor opfordrer jeg Dem til at samarbejde med medlemsstaterne om hurtigst muligt at gennemføre den fireårige handlingsplan for bekæmpelse af forfalskning og piratkopiering ved at oprette et europæisk observatorium for forfalskning og styrke det europæiske toldsystem.

Gøre det obligatorisk at angive oprindelsessted for varer fra tredjelande, harmonisere toldkontrolprocedurer og straffe krænkelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder med strafferetlig forfølgelse, er de kampe, vi må udkæmpe på vegne af vores virksomheder, vores jobs og Europas borgere.

Francisco Assis (PSE). - (PT) Fru formand, fru kommissær! I dette konkrete tilfælde er den sondring mellem beskyttelse og protektionisme, som vi lige før foretog i den foregående debat, meget passende.

Vi må sige nej til protektionisme, der skaber forarmelse, men beskyttelsen af europæernes grundlæggende rettigheder er absolut nødvendig. Det er en meget vigtig industri i forskellige europæiske regioner og lande, som det er tilfældet med den region, jeg kommer fra, nemlig den nordportugisiske region. Industrien er af afgørende betydning for den regionale økonomi. Det er en industri, der er særligt berørt af globaliseringsprocessen. I en alvorlig krise som den vi nu oplever, befinder denne industri sig i en absolut tragisk situation.

Den Europæiske Union og medlemsstaterne bør tage mere hensyn til tekstilindustrien og træffe defensive og offensive foranstaltninger. De defensive foranstaltninger indebærer, at alle de handelsbeskyttelsesmekanismer og -instrumenter, som vi har til vores rådighed, tages i brug. Det indebærer også, at vi fører en politisk dialog med vores vigtigste partnere for at undgå situationer med monetær protektionisme og situationer, der truer de europæiske producenters legitime interesser. Beskyttelsen af de europæiske producenter, arbejdsgivere og arbejdstagere er også ensbetydende med beskyttelsen af de europæiske borgere og forbrugere. Det må vi en gang for alle være klar over.

Samtidig skal vi bruge disse defensive foranstaltninger i overensstemmelse med principper, der er lige så simple som dem, der allerede er blevet redegjort for her, nemlig princippet om gensidighed og princippet om vedvarende bekæmpelse af urimelig konkurrence. Vi efterlyser ikke nogen særbehandling af Den Europæiske Union eller nogle af de hårdest ramte regioner i Den Europæiske Union. Vi anmoder blot om, at der anvendes regler, og at disse regler baseres på de grundlæggende principper for gensidighed. Mens Den Europæiske Union og dens medlemsstater ikke må tøve med at kæmpe for handelsbeskyttelsesinstrumenterne, som til enhver tid synes at være de mest hensigtsmæssige, må vi dog også udvikle offensive politikker og foranstaltninger. Det er faktisk allerede sket med moderniseringen af industrien og har fundet sted inden for udvikling af de menneskelige ressourcer, investering i erhvervsuddannelse, teknologisk fornyelse og udvikling af regionerne.

Der er regioner, og jeg kender som sagt én af dem godt, nemlig den nordportugisiske region, som er ramt af virkeligt tragiske problemer, og det er nødvendigt at konfrontere disse problemer direkte.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) Fru formand! I år vil op mod 50 % af arbejdspladserne i Litauens tekstil- og beklædningsindustri måske gå tabt. Næsten 20 000 arbejdstagere vil blive arbejdsløse. Det er ikke kun en konsekvens af den økonomiske og finansielle krise. Tekstilindustrien skal modstå de ulige konkurrencevilkår og anvende højere forarbejdnings-, arbejds- og hygiejnestandarder samt økologiske standarder. Det er yderst vanskeligt at konkurrere med Kinas subsidierede produktion på grund af ulige kursforhold, udlånspolitikker, manglende afskrivninger og skattepolitik. Desuden øger Kina og andre lande konstant deres markedsadgangshindringer, hvilket berører EU-produkterne. Hvad mener Kommissionen om en situation,

hvor et kinesisk produkt koster mindre end de råstoffer, der gik til at fremstille det? Hvilke tiltag agter Kommissionen at tage for at genindføre lige konkurrencevilkår, det såkaldte "level playing field"? Jeg ønsker endvidere at anmode om konkrete oplysninger om, hvordan helpdesk-afdelingen, som Kommissionen oprettede til støtte for små og mellemstore virksomheder, hjælper tekstilindustrien med at undersøge anvendelsen af markedsbeskyttelsesforanstaltninger i indlysende sager om urimelig konkurrence? Til orientering har producenter af lindestekstiler nu i to år forsøgt at indlede en antidumpingsag mod kinesiske producenter af lindestof, men det har hidtil ikke kunnet lade sig gøre, fordi Kommissionen ikke yder nogen støtte. Hvad foreslår Kommissionen, at tekstilproducenterne gør?

Ivo Belet (PPE-DE). – (NL) Fru formand! For et øjeblik siden sagde De, fru kommissær, at situationen med tekstilimporten fra Kina i 2008 i det store og hele har vist sig at være bedre end ventet. Jeg føler mig forpligtet til på det kraftigste at modsige Dem, da tallene viser et helt andet billede.

Faktisk eksploderede sidste års tekstilimport fra Kina. Der er ingen tvivl om, at hvis vi kigger på T-shirts, bukser, kjoler og trøjer, altså sårbare produktkategorier, har der på bare et år været næsten en fordobling af importen, og det er stærkt bekymrende. Det betyder, at det overvågningssystem, vi har indført, ikke virker. Som bekendt eksisterer ordningen med dobbeltkontrol ikke længere. Denne situation er uholdbar, fordi vi ikke kan ty til rigtige sanktioner. Vi har ikke nogen politisk indflydelse.

Som den foregående taler sagde, viser tallene også, at der er noget grundlæggende forkert ved priserne på denne massive import af kinesiske tekstiler. Priserne er faldet med næsten en tredjedel, og det kan ikke alene tilskrives vekselkursudsving. Desuden er produktionsomkostningerne i Kina igen steget kraftigt i det forløbne år, hvilket antyder, at disse priser i virkeligheden er dumpingpriser. Vi forventer, at De ikke bare lader hånt om dette. Som fru Wortmann-Kool sagde før, er 350 000 arbejdspladser blevet nedlagt i de sidste to år. Det er i vid udstrækning et resultat af urimelig konkurrence, og vi må finde en løsning på dette problem.

Det er ikke det eneste, der er bekymrende, fru kommissær. Som De ved, er det meget sværere at få kreditforsikring under de nuværende omstændigheder, og det har en direkte skadelig virkning for eksporten. Den franske regering har allerede indført en ordning for yderligere kreditforsikring til tekstil- og beklædningsindustrien. Det ville være værd at overveje, om vi kan anbefale denne ordning og strømline den på europæisk niveau. Jeg foreslår ikke en harmonisering, men at vi på europæisk niveau forsøger at tage initiativ til i en vis udstrækning at fremme den franske ordning. Kan De garantere, at De bruger Deres beføjelser til at tage sådanne initiativer? Initiativerne behøver ikke at koste noget. Det er udelukkende et spørgsmål om politisk vilje og koordinering.

Martí Grau i Segú (PSE). – (ES) Fru formand, fru kommissær! Som vi for nylig har været vidne til, lider tekstilindustrien under en stor krise, der har resulteret i mange nedlukninger, forflytninger og afskedigelser, særligt i de regioner, der har specialiseret sig i denne industri.

I lyset af den nuværende økonomiske krise bør Europa-Kommissionen i fællesskab med medlemsstaterne handle så hurtigt som muligt for at mindske de socioøkonomiske konsekvenser af denne omstrukturering. Disse ændringer har været særligt dramatiske for de berørte regioner og familier.

Jeg tror, at arbejdstagerne i tekstil- og beklædningsindustrien bør støttes, og at der bør træffes sociale foranstaltninger i form af planer, der skal hjælpe de virksomheder, der er under omstrukturering, og som i øjeblikket befinder sig i en meget vanskelig situation. Det ville være ønskeligt at afsætte en betydelig andel af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen til omstrukturering og uddannelse i tekstilindustrien, navnlig for de små og mellemstore virksomheder, som udgør størstedelen af denne industri i Den Europæiske Union. SMV'erne er blevet hårdt ramt af konsekvenserne af markedsliberaliseringen.

Derudover bør importkontrollsystemet genetableres, navnlig i betragtning af den store mængde kinesiske varer, der importeres. Det handler ikke kun om at fremme handelshindringer. Det handler mere om at kompensere for de negative konsekvenser af denne væsentlige forandring. Vi bør ikke glemme, at Den Europæiske Union er verdens næststørste eksportør af tekstiler og beklædningsgenstande, hvilket gør det nødvendigt at sikre en optimal adgang til tredjelændenes markeder. Det er af afgørende betydning for tekstil- og beklædningsindustrien i Den Europæiske Union, og navnlig for SMV'erne.

Det skal dog alt sammen ske samtidig med, at en redelig konkurrence sikres på basis af sociale og miljømæssige standarder i disse lande. Nøjagtige forbrugeroplysninger, som for eksempel "made in"-mærkningen i den forordning, der som bekendt ikke er blevet gennemført, ville i den henseende være yderst relevant, da importerede varer derved ville være underlagt de samme sikkerheds- og beskyttelseskrav, som varer fremstillet i Den Europæiske Union.

Elisa Ferreira (PSE). - (PT) Fru formand, fru kommissær! Jeg skal prøve at fremsætte mine spørgsmål i korthed. Mit første spørgsmål vedrører Den Europæiske Unions særlige overvågningsmekanisme for tekstiler, der som nævnt sluttede den 31. december 2008. Hvad vi mangler, fru kommissær, er en punktlig og rutinemæssig offentliggørelse af statistiske oplysninger om import, eksport og priser, sådan som de har i De Forenede Stater. Uden disse oplysninger afskæres Den Europæiske Union fra at reagere på urimelig konkurrence, og Kommissionen kan heller ikke fastlægge sin strategi. Jeg anmoder Dem om at gøre noget ved dette, sådan som andre medlemsstater allerede har gjort.

For det andet skal produktionen i Den Europæiske Union i stigende grad opfylde sikkerhedsregler, sociale bestemmelser og miljøstandarder. REACH er for eksempel et nyligt initiativ, der stiller endnu flere krav til vores produktion.

Det er vigtigt, at Kommissionen har en tydelig strategi, der er synlig og kan overvåges, så importerede varer underlægges de samme krav. Hvordan sikres disse aspekter på behørig vis i de nuværende frihandelsaftaler? Hvad angår "made in"-mærkning, kan det virkelig medvirke til at løse problemet?

For det tredje har Den Europæiske Union iværksat en økonomisk genopretningsplan for at modstå den nuværende krise. Hvilken rolle kommer handelspolitikken til at spille i den forbindelse? Hvad agter Kommissionen at gøre nu, hvor en række andre lande, bl.a. Kina, er ved at indføre et stigende antal ikketoldmæssige hindringer, så vores europæiske eksport ikke kan få adgang til de kinesiske markeder? Hvad foreslår den at gøre med hensyn til en opdatering eller tilpasning af Fonden for Tilpasning til Globaliseringen og den disponible støtte under strukturfondene for at afhjælpe den øjeblikkelige situation i den europæiske tekstilindustri?

Endelig er det muligt, at den krise, vi nu oplever, i sidste ende vil gøre Kommissionen opmærksom på de skadelige følger, en overvurderet euro har for den europæiske økonomi? Hvordan kan kommissæren øge opmærksomheden – jeg er næsten færdig – blandt sine kolleger i Kommissionen og de enheder, der beskæftiger sig med europæisk pengepolitik, omkring en genopretning ...

(Formanden afbrød taleren)

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Hvad ville De gøre, fru kommissær, for at fremskynde åbningen af det kinesiske og indiske marked? Det vigtigste er naturligvis, at vi kan eksportere vores produkter til disse lande. En lang række europæiske virksomheder har investeret i Kina og har bygget eller opkøbt fabrikker der. Derfor bør et mere åbent marked virkelig have førsteprioritet. Hvilken mulighed har De – om nødvendigt i samarbejde med kommissær Kovács – for at anvende skatteincitamenter i tekstilindustrien, såsom kortere afskrivningsperioder, for at øge virksomhedernes kreditværdighed? Det vil naturligvis også være med til at bevare arbejdspladser. Når Basel II-aftalen i fremtiden vil være gennemført, vil der derfor være et behov for strukturer, som gør virksomhederne mere kreditværdige.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (PL) Fru formand, fru kommissær! Jeg ønsker naturligvis at udtrykke, at jeg går stærkt ind for mine kollegers synspunkter om at vores små virksomheder bør beskyttes mod markedsføringen af varer af dårlig kvalitet og forfalskede og piratkopierede varer. Jeg kan huske, at repræsentanter for producentforeningen i Toscana under deres besøg anmodede os om at anerkende, at de ikke har brug for beskyttelse, men en klar forsikring om, at "made in Italy"-mærkningen kun vil være synlig på deres italienske produkter.

Nu vil jeg dog tilføje og oplyse kommissæren, at hun faktisk står med den temmelig vanskelige opgave at skulle løse et vist dilemma. På den ene side vil forbrugerne selvfølgelig gerne kunne købe billigere produkter, det vil sige til lave priser, uanset om varerne kommer fra Kina eller fra et andet land, og på den anden side skal de vide, at det kan koste deres medborgere arbejdet. Måske kan De med en kampagne, der oplyser befolkningen herom, finde frem til en løsning på dilemmaet ved at stille spørgsmål og fremsætte forslag, der får samfundets opbakning. For det handler om forbrugerne, og ikke udelukkende om Kommissionen.

Miloslav Ransdorf (GUE/NGL). - (CS) Fru formand! Mange tak. Jeg har kun en kort bemærkning til hele dette komplekse spørgsmål om tekstilindustrien og globaliseringens indvirkning på den. Jeg tror, at det er forkert kun at anvende beskyttelsesforanstaltninger. Det vigtigste aspekt er at få en bedre teknologi og produktionskvalitet i Europa, udvikle den europæiske tekstilindustri ved at spore den ind på området for specialiserede produkter og stræbe efter et kvalitetsniveau, der ikke kan opnås af den asiatiske konkurrence. Det er et realistisk alternativ, og nogle virksomheder i Europa har allerede valgt at gå denne vej og skabe nye markedssegmenter, hvor de generelt sidder godt i det. Jeg mener, at et sådant initiativ bør gennemføres i hele Europa og kræver et velgennemtænkt koncept.

Formanden. – Fru kommissær! Lad mig først og fremmest sige, at det glæder mig at se Dem her igen i Parlamentet.

Catherine Ashton, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Lad mig besvare nogle af de spørgsmål, der er blevet stillet. Nogle af de ærede medlemmer, hr. Papastamkos, hr. Susta, fru Ferreira, hr. Grau i Segú og hr. Zaleski, talte om "made in"-forslaget. Jeg synes, at Kommissionens forslag er fornuftigt og bør vedtages, og at det er i virksomhedernes interesse. Som de ærede medlemmer sikkert ved, har jeg endnu ikke et flertal i Rådet, og enhver støtte, som de ærede medlemmer kan give for at sikre dette flertal, ville være særdeles velkommen.

Nogle medlemmer, hr. Susta, fru Saïfi og især hr. Assis, og fru Budreikaitė talte om handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter og vigtigheden af at sikre en effektiv anvendelse af de mekanismer, vi har. I min høring forpligtede jeg mig til at sikre, at jeg ville gøre dette, og det gør jeg fortsat.

Hvad angår den intellektuelle ejendomsret, er det vigtigt, at vi har en handlingsplan, og jeg agter at arbejde på sagen. Jeg vil også gerne besvare det specifikke spørgsmål om helpdesken og små virksomheder. Den er designet specifikt for at tage sig af små virksomheders forsvarsproblemer. Jeg er meget taknemmelig. Hvis nogle af de ærede medlemmer ønsker flere oplysninger eller er interesserede, er De velkomne til at kontakte mig.

"Beskyttelse, ikke protektionisme" er et meget stort tema i debatten. Jeg vil blot sige, måske særligt til fru Plumb og hr. Ransdorf, at der er tale om to helt forskellige ting. Det er meget vigtigt at bekæmpe protektionisme. Det er vigtigt at sørge for at støtte vores industrier, så de er i stand til også i fremtiden at konkurrere og drive handel.

En række interessante idéer blev nævnt, såsom konsekvensanalyser for industrien, og jeg vil videregive dem til min kollega Günter Verheugen. Han er udmærket klar over, hvor vigtigt det er at indsamle oplysninger og statistikker, men jeg skal sørge for, at han hører om Deres bekymringer. Vi må se på alle de fremlagte initiativer og på, hvordan vi som nævnt skal tackle adgangen til markederne. Jeg vil gerne sige til hr. Guerreiro, at jeg er helt enig i den strategiske betydning af tekstil- og beklædningsindustrien og betydningen for den debat, vi har haft om at udvikle markederne.

Min endelige bemærkning er stilet til hr. Rübig. Jeg kan ikke på et sekund fortælle Dem, hvordan vi skal fremskynde åbningen af markederne i Indien og Kina, men det vil glæde mig at drøfte det med Dem ved lejlighed.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlig erklæring (artikel 142)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Importen af billige tekstiler fra Kina til Europa er et problem, der for nylig er blevet større som følge af den gradvise liberalisering af verdenshandelen. Den kinesiske tekstilindustri, der har en billig arbejdsstyrke på mange millioner til sin rådighed, har en indlysende fordel frem for de europæiske producenter, der hovedsageligt er specialiserede i mærkevarer. I takt med at den europæiske produktion gradvist erstattes med importen fra Kina af varer til konkurrencedygtige priser, er vi vidner til negative sociale konsekvenser, der navnlig rammer de regioner, der i århundreder har specialiseret sig i forarbejdningen af tøj. Mens vi i øjeblikket kæmper med en af historiens mest alvorlige økonomiske kriser, er truslen om fattigdom i store dele af Fællesskabet endnu større.

Den ukontrollerede tilstrømning af billigt tøj fra Asien giver også problemer med forfalskede mærkevarer, der yderligere svækker de europæiske producenters situation og udsætter forbrugerne for stor risiko som følge af de importerede varers dårlige kvalitet.

Der er ingen tvivl om, at der må handles hurtigt for at forlænge aftalen om bilateral overvågning, som udløb i slutningen af 2008. Det kan også anbefales, at der i EU nedsættes en gruppe på højt plan, der har ansvaret for at overvåge tilstrømningen af kinesiske tekstiler og kontrollere deres kvalitet. Eftersom medlemsstaternes regeringer og Kommissionen som følge af den økonomiske tilbagegang bør være særlige opmærksomme på beskyttelsen af arbejdspladser, opfordrer jeg til, at beskyttelsen af det europæiske tekstilmarked får førsteprioritet.

16. Konsekvenserne af den nyligt overståede krise i gassektoren — Den anden strategiske energirededgørelse — Håndtering af energieffektivitet ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologi (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

- Redegørelse fra Kommissionen om konsekvenserne af den nyligt overståede krise i gassektoren;
- Betænkning (A6-0013/2009) af Anne Laperrouze om den anden strategiske energirededgørelse (2008/2239(INI)), for Udvalget om Industri, Forskning og Energi;
- Mundtlig forespørgsel til Kommissionen (B6-0003/2009) af Vladimír Remek om håndtering af energieffektivitet ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologi (O-0115/2008), for Udvalget om Industri, Forskning og Energi.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne indlede med at rose Udvalget om Industri, Forskning og Energi og ordføreren, fru Laperrouze. De har arbejdet meget hårdt for at have denne betænkning om forsyningssikkerhed klar til plenarforsamlingen i februar 2009. Da hun startede sit arbejde, havde ingen kunnet forvente, at vi ville have fuld gasforsyning fra Rusland via Ukraine, og det sætter unægteligt mere fokus på spørgsmålet om forsyningssikkerhed.

Hvordan ser det ud med gaskrisen? Alle de pågældende mængder når frem, hvilket betyder, at de fleste forbrugere har fuld gasforsyning. Der mangler stadig en "strøm" i Polen. Det arbejder vi på. Polen er i en usædvanlig situation, idet det blev forsynet af RosUkrEnergo, som nu er ude af betragtning, men vi arbejder også på en fuldstændig genoprettelse af gasforsyningen til alle de regioner i Den Europæiske Union, der er blevet ramt af krisen.

Eftersom forsyningsaftalen løber over en periode på 10 år, kan vi forvente, at aftalen danner et godt grundlag, så vi ikke igen havner i sådan en situation. Jeg vil dog også understrege, at alle EU's observatører stadig er på plads og følger transmissionen af gas, og at vi forventer, at der ikke vil blive brug for dem i fremtiden. Jeg har skrevet til min kolleger i Rusland og Ukraine for at spørge dem om, hvordan vi skal fortsætte overvågningen fremover, for hvis vi har tillid til aftalen, og den er stabil, har vi efter min mening ikke brug for overvågning. Men observatørerne er der dog på nuværende tidspunkt.

Jeg mener ikke, at vi bør nøle med dette transitspørgsmål. Vi bør fortsat arbejde med begge sider, med forsyningssiden, Rusland, og med Ukraine som transitland, og vi bør virkelig sikre, at der er en adskillelse mellem gasforsyningen til Ukraine og transitstrømmene til Den Europæiske Union, og at disse transitstrømme også skal være økonomisk indbringende for Ukraine, være en gevinst for landet og give det hårdt tiltrængte økonomiske fordele. Vi arbejder fortsat med sagen, men vi kan i det store og hele sige, at gaskrisen er overstået.

Hvilke konklusioner kan vi drage? Jeg nævnte det sidste gang, men konklusionerne er, at EU er mere robust, end vi havde ventet. Det er rigtigt, at EU-landene i denne vanskelige situation arbejdede med en stemme under formandskabet og med Kommissionens støtte. Vi har set mange beviser på solidaritet, når medlemsstater har hjulpet andre medlemsstater. Vi har også en erkendelse af, at det indre marked virkede, der hvor det skulle. Jeg var også yderst begejstret over den stærke og koordinerede reaktion fra den europæiske gasindustri, der for det første indtog et fælles standpunkt over for Gazprom, og som for det andet fremsatte et fælles forslag, der kan vise sig at være nyttigt i tilfælde af, at der ikke kommer en permanent aftale i stand mellem Rusland og Ukraine.

Hvilke svagheder blev afsløret? Den første svaghed var manglen på infrastruktur. Det var ret indlysende, og det var også delvist årsagen til, at markedet ikke fungerede. Gasprisen og spotmarkedet er ikke steget synderligt, men det skyldes kun, at det i de dele af Den Europæiske Union, hvor behovet for gasforsyning var størst, ikke var muligt at levere mere gas.

Der var nogle tilfælde, hvor der kunne have været udvist større solidaritet. Vi har også set andre tilfælde, hvor der ikke var nok gennemsigtighed, og vi har helt sikkert behov for en stærkere koordineringsmekanisme for at stå imod krisen.

Den strategiske energirededgørelse, som Kommissionen fremlagde i november, omhandlede fem områder, som fru Laperrouze og ITRE-udvalget ser nærmere på og strømliner. Det drejer sig om energieffektivitet, anvendelse af lokale energikilder (jeg vil gerne tilføje her, at 43 % af den installerede kapacitet i 2008 kom

fra vindenergi, som er den største kapacitet, der er installeret, og vind er en lokal energikilde), eksterne forbindelser, bl.a. at vi samarbejder med vores kolleger, krisemekanismer og infrastruktur.

Jeg tror, at Kommissionen på et vigtigt område vil gøre en stor yderligere indsats, nemlig opfordringen i betænkningen til at konsolidere aktiviteterne i de forskellige sektorer, fordi vi virkelig har udviklet mange aktiviteter som led i gennemførelsen af energi- og klimapakken, inden for teknologi, eksterne forbindelser og på det indre marked. Men det er meget vigtigt at undersøge, hvordan aktiviteterne skal konsolideres, og hvilke yderligere skridt vi om nødvendigt skal tage.

Jeg vil runde af med et særligt forslag, som Kommissionen har udarbejdet, og som i høj grad har at gøre med dette emne, men også med den generelle økonomiske krise, som vi står over for. Det er den del af genopretningsplanen, der handler om energi.

Der er tre områder, som vi foreslår, skal modtage støtte. 3,5 mia. EUR går til infrastruktur. Hensigten er ikke at støtte hvert enkelt projekt, men at øge diversificeringen af gasstrømmen fra syd, vest og øst og søge at opnå en afbalanceret og bæredygtig gasforsyningsblanding.

Med hensyn til elektricitet er de mest sårbare områder de baltiske lande og Den Iberiske Halvø.

Så er der to områder, der af og til opfattes som en luksus, men jeg mener, at de er ekstremt vigtige, nemlig havvindmølleenergi, offentlighedens støtte til de igangværende projekter er afgørende, og kulstofopsamling og -lagring. De er absolut nødvendige, hvis vi skal opfylde vores klimamålsætninger globalt, men vil også give den europæiske industri en hårdt tiltrængt saltvandsindsprøjtning til at udvikle den teknologi, der måske vil blive brugt i fremtiden.

Så vi ser på en kombination af målsætninger for forsyningssikkerhed, teknologi og en europæisk genopretning. Jeg mener, at det her er det rette forslag. Støttebeløbet er ikke enormt, men jeg tror, at det går den rigtige vej, og offentligheden bør inddrages for at styrke forsyningssikkerheden i Den Europæiske Union.

Anne Laperrouze, ordfører. – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vores forhandlinger om den anden strategiske energireddegørelse har naturligvis været markeret af den nye gasforsyningskrise mellem Rusland og Ukraine. Krisen har afsløret en række mangler, sammenkoblingernes skrøbelighed og Den Europæiske Unions vanskelighed ved at reagere og tale med én stemme.

Den har for tredje gang afsløret behovet for en fælles energipolitik. Jeg må dog sige, hvilket vores kommissær også lige har påpeget, at vi nu kan se, at der bliver gjort fremskridt, og at der er mere samarbejde og solidaritet mellem medlemsstaterne, og det giver håb om en løsning, der kan modstå disse kriser.

Jeg vil gerne takke de medlemmer, der har gjort en stor indsats for at berige denne betænkning, som vi i hast har udarbejdet, eftersom vi blev informeret om meddelelsen i november. Jeg vil ikke give en detaljeret redegørelse af alle punkterne i betænkningen, men jeg skal i stedet fremhæve de budskaber, som Udvalget om Industri, Forskning og Energi har ønsket at formidle.

Situationen ser sådan ud: Klimaændringerne vil blive mere udtalte, Den Europæiske Unions forsyningssikkerhed trues af stadigt flere alvorlige og hyppige kriser og dens konkurrencedygtighed kan tage skade. Det betyder, at vi må ændre vores opfattelse af energiforbruget i Den Europæiske Union, ændre vores opfattelse af vores energikilder og give os selv mulighed for at udnytte den vigtige kilde til beskæftigelse, der eksisterer i energisektoren, arbejdspladser der er så vigtige i den økonomiske krise, som vi gennemgår.

Hvad foreslår vi? På kort sigt kan målsætningerne i energi- og klimapakken om 3 x 20 % senest i 2020 fremmes, så den gøres til en europæisk energipolitik. Der er tale om en fælles aktion på forskellige niveauer, globalt, europæisk, nationalt og lokalt, hvilket indebærer, at de vigtigste prioriteter, som vi har fastsat, naturligvis gælder energibesparelse, energieffektivitet og udviklingen af bæredygtig energi, eftersom Den Europæiske Union har et stort potentiale på dette område. Især bør målsætningen om 20 % energieffektivitet gøres bindende.

For det andet skal Den Europæiske Unions forsyningssikkerhed forbedres gennem investeringer i nettene, og navnlig i sammenkoblingerne. Solidariteten mellem medlemsstater betyder, at nettene skal forsyne isolerede regioner, der er stærkt afhængige af en enkelt leverandør. Det betyder også, at direktivet om gasforsyningssikkerhed skal revideres, for at det kan gøres til et europæisk krisestyringsredskab. For at kunne forbedre forsyningssikkerheden, skal dialogen med transitlande og producentlande også styrkes og struktureres. Den indbyrdes energiafhængighed skal udvikles, særligt den mellem EU og Rusland samt Middelhavsområdet.

For det tredje er det indre marked af afgørende betydning for forsyningssikkerheden. Hvordan skal en medlemsstat forsynes via en anden medlemsstat, hvis sammenkoblingerne er svage eller ikkeeksisterende?

For det fjerde skal vi finde frem til bedste praksis på internationalt niveau. Lad os i den forbindelse styrke vores informationsudveksling med Japan og De Forenede Stater, navnlig Californien, men lad os ikke narre os selv. Vores forbindelser med disse energiforbrugende lande bygger på både samarbejde og konkurrence, især hvad angår energiteknologier.

Så er der det lange sigte, som er meget vigtigt. Opgaven går ud på at forudsige fremtidens energiforsyning i Den Europæiske Union. Vi bør i 2010-2020 være i stand til at formulere køreplaner for et fremtidsbillede af Den Europæiske Unions forsyning i 2050. For at det kan lade sig gøre, bør der fastsættes ambitiøse målsætninger for bekæmpelsen af klimaændringer. Vores udvalg foreslår, at CO₂-emissionerne reduceres med 60-80 % og måske i fremtiden med mindst 80 %, at energieffektiviteten øges med 35 %, og at vedvarende energi udgør 60 % af energiforbruget, alt sammen inden 2050.

Parlamentet opfordrer til, at det i denne køreplan forudses, hvordan andelen af nye energikilder skal udvikles, så der kan afsættes investeringer til produktionsmidler, sammenkoblinger og forskning og udvikling.

Hvad angår energisammensætningen for 2050, nævner Udvalget om Industri, Forskning og Energi atomkraftenergi foruden andre energikilder, såsom vedvarende energikilder, og ønsket om at udvikle energilagring og udnytte solenergi, som er en udtømmelig ressource.

Vladimír Remek, *forfatter*. – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! De sidder allerede med forespørgslen til Kommissionen om en løsning af problemerne om energieffektivitet ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologi (ikt), så jeg tillader mig at tilføje et par bemærkninger. Jeg vil gerne takke alle skygge ordførere og øvrige medlemmer for deres indsats, der har tilført en hel række idéer til den endelige version af beslutningen, som indeholder forespørgslen til Kommissionen. Der blev fundet en kompromisløsning for næsten 90 fremsatte ændringsforslag, og teksten blev enstemmigt vedtaget af Udvalget om Industri, Forskning og Energi.

Vi er kun lige gået i gang med at forbedre energieffektiviteten med ikt. Sidste efterår virkede det måske, som om vi forberedte en revision og en strategi for fremtiden. De seneste ugers begivenheder har dog konfronteret os med en ny realitet. Både finanskrisen og afbrydelsen af gasforsyningen til nogle af EU-medlemsstaterne, som allerede nævnt, har gjort det nødvendigt at tage alle nødvendige skridt til at tage energiudfordringerne op hurtigst muligt. Det samme gælder behovet for en markant forbedring af energieffektiviteten (effektiv energiudnyttelse) med den bredest mulige anvendelse af ikt. Det er mere end indlysende, at det uden en fornuftig, og jeg må understrege, velovervejet og omfattende anvendelse af disse teknologier, hverken vil lykkes os at mindske energiforbruget eller begrænse klimaændringernes negative konsekvenser.

Vi har med støtte fra specialiserede centre, forskningsinstitutter, repræsentanter for vigtige industrisektorer og regeringsmyndigheder i EU's medlemsstater forsøgt at kortlægge situationen med hensyn til brugen af ikt for en bedre energicertificering. Forsøgene på at mindske energiefterspørgslen må ikke være i modstrid med EU's ambitioner om at bevare konkurrenceevnen og en bæredygtig økonomisk udvikling. Der kan bestemt ikke være tale om, at vi slår ind på en ekstrem vej for at "spare, uanset omkostningerne".

Det er sandt, at nedbringelsen af energiefterspørgslen er en af de mest effektive metoder til at begrænse emissionen af drivhusgasser. Vi har dog også at gøre med koncepter som intelligente net, intelligente bygninger og mere effektive metoder til måling af energiforbruget. Vi taler om anvendelsen af ikt inden for transport- og byggesektoren, begrænsede varebevægelser, mere effektive belysningssystemer og -løsninger, såsom nanoteknologi mv. Det er kort sagt svært at finde en sektor, hvor energieffektiviteten ikke kan forbedres ved hjælp af ikt-udviklingen. Under forberedelsen af dokumentet bekræftede vi ganske enkelt, at alle vores forsøg på at håndtere energiefterspørgslen i EU er indbyrdes forbundne og afhængige. Et resultat heraf er, at Parlamentets støtte til Galileoprojektet vil afspejles i effektiv transport, bevægelighed for varer og personer mv.

Det glæder mig at kunne nævne her, at vi i EU allerede har mere end et eksempel på en vellykket anvendelse af ikt med hensyn til en mere effektiv energiudnyttelse. Det er positivt, at der tales om at offentliggøre disse eksempler som en motivationsfaktor for den brede offentlighed. Vi ved i grunden godt, hvad der skal gøres. Det er bare et spørgsmål om at lade handling følge på ord. Ellers vil borgerne i medlemsstaterne miste tilliden. For mange er vi uheldigvis mere af en bureaukratisk debatklub end en institution, der kan hjælpe dem med at overvinde hindringer og forbedre deres liv.

Disse ord gælder også uden undtagelse den generelle energipolitik, som vores kollega, fru Laperrouze, behandler i sin betænkning. Jeg var skygge ordfører for dokumentet om den anden strategiske energiredegørelse, og jeg vil gerne takke fru Laperrouze for hendes fremragende indsats for i sidste ende at opnå en kompromisløsning af betænkningen. Resultatet er mere realistisk og overbevisende end originalteksten. Som forventet har det kommende valg til Europa-Parlamentet været begyndelsen til en vis grad af populisme rettet mod vælgerne. Store ambitioner er dukket op, og folk kan godt lide at høre om dem. Realiseringen af disse overskrider dog ofte virkelighedens grænser. Ja, vi kunne alle godt tænke os udelukkende at opfylde vores energiefterspørgsel med vedvarende energikilder. Det ville være ideelt. Jeg opfordrer dog personligt til realisme. Det samme gælder forsøget på at påtvinge dokumentet en svimlende 80 % reduktion af emissionerne inden 2050, snarere end en mere realistisk reduktion på 50-80 %.

Modstanderne af atomkraft forsøger igen at udelukke denne emissionsfrie kilde, der har vital betydning for Europa, fra den samlede energisammensætning. Det skal gøres fuldstændigt klart for enhver, der ikke uden videre ønsker at følge dette modefænomen og udnytte frygten for atomenergi, at vi simpelthen ikke kan klare os uden. Vi bliver nødt til at investere i en ny generation af atomkraftanlæg, sikker oplagring, genbrug af brændstof og nuklear fusion. Jeg synes, at det er fornuftigt, at betænkningen i det store og hele støtter inddragelsen af atomkraft i energisammensætningen. Endelig er det efter min mening vigtigt at arbejde hen imod en bedre integrering af energinettene, for eksempel med de baltiske lande. Disse lande blev længe ladt i stikken af løfter. Jeg sætter også pris på, at vi her igen har en idé om en mere samordnet udnyttelse af transmissionsnettene, måske, hvis vi vil det, via et slags centralt kontrolsystem.

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Lad mig først takke hr. Remek og ITRE-udvalget for deres store arbejdsindsats om et emne, der er af yderste vigtighed, fordi det er rigtigt, at vi med ikt i høj grad vil kunne bidrage til bekæmpelsen af klimaforandringerne og opnå en 20 % reduktion af forbruget og kulstofudledningen.

Vi ved, at det er en enorm, men ikke uovervindelig, udfordring, der kun kan imødekommes, hvis vi ved, hvordan vi skal bruge ikt. Derfor taler Kommissionen ikke, men handler på følgende vis.

For det første har vi arbejdet på en meddelelse om en omfattende ikt-strategi, der skal løse vores energi- og klimaproblemer. Strategien ledsages af en henstilling, der indeholder opgaver, målsætninger og tidsfrister for de tiltag, som interessenter og medlemsstater iværksætter inden for ikt-sektoren. Tiltagene sigter mod at fremskynde indførelsen af ikt som middel, der skal gøre os i stand til at opfylde energiefterspørgslen i vores hjem, vores virksomheder og vores samfund som helhed.

Men på hvilket niveau? For det første naturligvis på niveauet for ikt-produkterne selv. Deres "CO₂-fodafttryk" er absolut vigtig, og jeg ved, at industrien arbejder på det. Vi håber, at dette arbejde indebærer, at der investeres i forskning.

Det andet niveau er ikt som middel på tværs af og inden for alle økonomiske sektorer. Vi har her brug for incitamenter til at ændre vores adfærd, "tænke anderledes", som ordføreren sagde, men det vil kun kunne lade sig gøre i regeringer, forvaltninger, virksomheder og blandt borgerne, hvis de er klar over, hvor meget der kan spares. Det betyder, at vi må måle, hvad vi har nu, og hvad vi gør bedre. Hvis vi ikke foretager målinger, får vi ingen resultater og derfor har vi brug for en bundlinje, ud fra hvilken vi kan måle forbedringerne.

Udfordringen med at måle og kvantificere vil være et centralt element i vores forslag.

Et andet centralt element i vores forslag er, hvordan vi går fra forskningsresultater til innovation og konkrete aktioner. Vi er selvfølgelig gået i gang med forskning. Kommissionens FTU-støtteprogrammer sigter også mod at udnytte dette potentiale i servicesektorens systemer og infrastruktur.

De mest betydningsfulde resultater forventes inden for distribution af elektricitet, byggesektoren, transportlogistik og belysning. Ordføreren har ret. Vi har brug for en tværsektoriel deltagelse i disse projekter. Derfor har vi også iværksat tværsektorielle projekter og arbejdet tæt sammen med industrien for at begrænse tidsrummet mellem forskning, udvikling og innovation. Det er også derfor, at vi i vores innovationsprogrammer gik ind for at demonstrere og validere nye løsninger og teknologier i virkelige omgivelser, for at optimere programmernes indretning.

Nedbringelsen af ikt-produkternes CO₂-fodafttryk indgår også i forskningen. Med hensyn til støtte har vi indtil videre investeret over 4 mia. EUR i dette initiativ. I den genopretningsplan, som Kommissionen har foreslået, står offentlig-private F&U-partnerskaber højt på dagsordenen, hvoraf et af de tre forslag til initiativer er energieffektive bygninger, et område, hvor ikt naturligvis spiller en afgørende rolle.

Et af de pilotprojekter, der i øjeblikket iværksættes, er det intelligente transportsystem. Vi har allerede investeret stort i intelligente systemer til biler, og vi går nu et skridt videre til forholdet mellem bilen og vej- og trafiksignaler. Jeg er her enig med ordføreren i, at det er yderst vigtigt for os at have vores eget satellitprogram, for at vi kan være mere effektive på dette område.

Giorgos Dimitrakopoulos, *ordfører for udtalelse fra Udenrigsudvalget*. – (EL) Fru formand! Jeg vil gerne rose fru Laperrouze og takke hende for hendes samarbejde, som vi har nydt i hele denne periode. Jeg skal på vegne af Udenrigsudvalget give Dem overskrifterne på nogle af de grundlæggende forslag, som vi fremsatte for fru Laperrouze.

For det første skal der være en fælles europæisk udenrigspolitik for energi, der lægger vægt på sikkerheden af energikilder og -ruter. I en tid hvor konflikter er koncentreret om energikilder, kan vi alle indse, hvor relevant dette forslag er.

For det andet må vi styrke vores forbindelser med andre lande, primært med energiproducerende lande, men også med lande, der gennemskæres af energiruter, eller med andre ord transitlande.

For det tredje har vi brug for en ny generation af bindende indbyrdes afhængige energiklausuler. Disse klausuler er ekstremt vigtige, særligt i de forhandlinger, vi fører med andre lande, som for eksempel vores aktuelle forhandlinger med Rusland om en ny aftale til erstatning af 1997-aftalen.

Vi henviste til vores kamp om energikilder, et vigtigt spørgsmål, der førte os til at differentiere mellem energikilder og de ruter, gennem hvilke energien når frem til os. Der er mange vigtige projekter i øjeblikket. Jeg vil gerne nævne South Stream-gasrørledningen eller TGI-rørledningen (Tyrkiet-Grækenland-Italien), Nabuccorørledningen, og jeg må selvfølgelig også nævne den kaspiske region, som vi gentagne gange drøfter. Jeg står her med et kort over Det Kaspiske Hav, og jeg mener, at når vi ser på Det Kaspiske Hav, må vi se til alle sider, herunder den aserbajdsjanske side og den turkmenske side. Vi kommer til at drøfte dette emne i Europa-Parlamentet i morgen eller i overmorgen, men jeg vil minde Dem om vigtigheden af Turkmenistan og endelig selvfølgelig også Iran.

Romana Jordan Cizelj, *for PPE-DE-Gruppen*. – (SL) Energi er en af livets grundlæggende nødvendigheder. For nogen tid siden holdt menneskeheden dog op med at være tilfredse med at have opnået grundlæggende levevilkår. Vi stræber nu også efter at opnå en social udvikling, der gør vores liv lettere. Derfor følger energi den økonomiske udvikling i et givet samfund.

Det er dog kun for nylig, at vi begyndte at opfatte individuel velstand ud fra et mere holistisk perspektiv, og vi måler den ikke længere udelukkende ud fra hans eller hendes købekraft. Når det kommer til energi, bør vi derfor finde den rette balance mellem forsyningssikkerhed, miljøbeskyttelse og klimatiltag samt konkurrencedygtighed. Vores politiske gruppe fremmer alle disse tre målsætninger som en hjørnesten i en fælles europæisk energipolitik, og vi hilser i den forbindelse Laperrouze-betænkningen velkommen.

Klimaændringer og de problemer, vi oplevede i januar med transmission af russisk gas til Europa, vidner om, hvor vigtigt diversitet er for en fælles energipolitik. Den Europæiske Union må iværksætte projekter, der styrker vores energiinfrastruktur hurtigst muligt, så det biver lettere at importere forsyninger ad forskellige ruter. Vi bør i den henseende sikre, at vi både kan importere gas fra forskellige transitlande og fra forskellige energiekporterende lande. Gennemførelsen af Nabuccoprojektet er i dette tilfælde usædvanligt vigtigt.

Vi må derudover også udvide vores energisammensætning. I bund og grund bør vi inddrage en større andel af energikilder, der ikke udleder drivhusgasser, altså både vedvarende energikilder og atomkraftenergi. Vi kan heller ikke fuldstændigt vende kul ryggen, men vi må sørge for, at vi bruger den bedst mulige teknologi, der muliggør kulstofopsamling og -lagring.

Jeg vil gerne understrege, at en effektiv energiudnyttelse er vores højst prioriterede opgave. Talrige undersøgelser har dog vist, at vi må lægge vores finansielle, intellektuelle og kreative kræfter i udviklingen af produktions- og transmissionskapacitet. Selv med alle de nævnte foranstaltninger vil der gå en rum tid, før vi kan blive af med vores importafhængighed. For at begrænse problemerne med energiimport må vi formulere en effektiv ekstern energipolitik. Jeg ønsker derfor, at Lissabontraktaten vedtages, så vi kan få fjernet enhver institutionel hindring for formuleringen af udenrigspolitikker.

Jeg hentyder her til Irland, og vi forventer, at den irske befolkning løser problemet. Vores forventninger til en fælles ekstern energipolitik ville dog være mere realistiske, hvis vi iværksætter konkrete aktioner på de områder, som vi allerede har fastslået er en del af den fælles energipolitik. Jeg er af den opfattelse, at vi allerede

i denne valgperiode bør vedtage den tredje pakke om liberaliseringen af elektricitets- og gasmarkederne sammen med harmoniserede marksedsregler for hele unionen.

Lad mig til slut redegøre for min holdning til de indgivne ændringsforslag. Jeg synes, at Laperrouze-betænkningen er af tilstrækkelig god kvalitet til, at vi kan udelukke behovet for væsentlige ændringer. De langsigtede målsætninger, som skal nås med 20/20/20-pakken, og som både støttes af Det Europæiske Råd og Europa-Parlamentet, bør forblive uændret. Vores politiske gruppe støtter ikke ændringsforslag, der sigter mod at begrænse en diversificering af energikilder. Vi vil dog støtte de ændringsforslag, der sigter mod at øge antallet af energiruter og forbedre energisikkerheden i unionen.

Endelig vil jeg gerne lykønske ordføreren med den fremragende betænkning og takke hende for det gode samarbejde.

Mechtild Rothe, for PSE-Gruppen. – (DE) Fru formand, kommissærer, mine damer og herrer! Lad mig takke ordføreren, fru Laperrouze, for det oprigtige samarbejde, der prægede vores forhandlinger. Lad mig også takke sekretariatspersonalet for deres uvurderlige bidrag.

I lyset af den seneste gaskrise kommer den anden strategiske energiredagørelse i rette tid. Forsyningsikkerhed og solidaritet mellem medlemsstaterne bør være centrale elementer i den europæiske energipolitik. Jeg er overbevist om, at det vil gøre en stor forskel til det bedre, hvis vi efterkommer opfordringen i betænkningen vedrørende en større diversificering af gaskorridorerne. Desuden skal Kommissionen også, før året er omme, fremlægge et forslag om en revision af gasdirektivet af 2004, så der kan inkorporeres et krav om bindende og effektive nationale og europæiske nødplaner.

Som medlemmer af De Europæiske Socialdemokraters Gruppe lægger vi dog stor vægt på EU-medlemsstaternes pligt til at holde nøje øje med, også i normale tider, de mest sårbare forbrugere i samfundet, nemlig dem, der lider under energifattigdom. Der mangler stadig nationale strategier for at håndtere dette problem. Derfor har min gruppe indgivet et yderligere ændringsforslag, hvori medlemsstaterne opfordres til at gøre en reel indsats for at løse dette problem.

I betænkningen understreges det særligt vigtige i energibesparelse og energieffektivitet. De mest effektive og omkostningseffektive måder at forbedre forsyningsikkerheden på er ganske enkelt at øge energieffektiviteten og spare på energien. Samtidig må vi have ambitiøse og realistiske målsætninger for Europas fremtidige energiforsyning. Det glæder mig at se, at vi går i den retning, for eksempel ved at opfordre til målet om, at 60 % af vores energisammensætning inden 2050 skal bestå af vedvarende energi. Det understreges også i betænkningen, at der skal lægges særlig vægt på lokale initiativer for at sikre en vellykket klima- og energipolitik. Borgmesteraftalen spiller også en central rolle i den forbindelse, men det er også vigtigt at støtte andre lignende tiltag, som for eksempel idéen om en "ø-pagt". Det vil dog i sidste ende blive vanskeligt at nå vores målsætninger uden investeringer i energinettens infrastruktur og en yderligere liberalisering af det indre marked. Vi har brug for et velfungerende fælles energimarked med fair konkurrence og garanti for fri netadgang og lige distributionsrettigheder for alle producenter. De kommende uger vil i den forbindelse få afgørende betydning. Vi har brug for at skabe og udvikle et smart elnet, der indeholder ikt-baserede kombinationsanlæg og en decentraliseret energiproduktion. Det er den eneste måde, hvorpå energikilder på effektiv vis kan ledes ind i de områder, hvor der virkelig er behov for dem. Vi har brug for et europæisk "supernet", der udnytter og forbinder det enorme potentiale i Østersøen, den baltiske region og Middelhavsområdet.

Betænkningen er dog uholdbar dér, hvor Kommissionen opfordres til at udarbejde en specifik køreplan for investeringer i atomkraft. Min gruppe har derfor indgivet et ændringsforslag, der klart bekræfter vores fælles interesse i at have nuklear sikkerhed, mens vi understreger, at det er op til de enkelte medlemsstater selv at beslutte, om de vil investere i atomkraftenergi. Min personlige holdning er, at vi ikke har brug for atomkraftenergi.

FORSÆDE: Marek SIWIEC

Næstformand

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Sidste års energirevision kom i rette tid, og jeg roser fru Laperrouze for hendes udførlige betænkning herom.

De rejste spørgsmål er yderst komplekse, men vi kan koge det ned til følgende: Europa har brug for en energipolitik, der giver os vedvarende, billige og sikre energikilder. Vedvarende ved at bryde vores afhængighed af fossile brændstoffer, som kvaler vores planet, billige ved at sikre forbrugerne stabile og realistiske priser

og sikre ved at frigøre de europæiske borgere fra deres afhængighed af upålidelige eller monopolistiske leverandører.

På fredag vil en gruppe kommissærer mødes med premierminister Putin og hans ministerstab. Energi er på dagsordenen og vores side skulle gerne gøre det klart, at vi ikke tolererer, at en konflikt mellem Rusland og Georgien udvikler sig til en europæisk gaskrise midt om vinteren. Der skal indhentes tilsagn og gives officiel meddelelse. Det er sket før og må ikke ske igen.

Tiden er nu kommet til en omvurdering af Europas energiforsyning. Dette synspunkt deles af medlemmer fra alle grupper i Parlamentet, der samlet bør gå i spidsen, for at det kan lade sig gøre. Derfor vil en lille gruppe, bl.a. hr. Hammerstein, som tager ordet senere, denne uge lancere en tværpolitisk pjece med titlen "Making the Green Energy Switch at a Time of Crisis".

Jeg sætter pris på alle de medlemmer, der bidrog med deres idéer, og jeg er overrasket over den enighed, der eksisterer. Der er en lyst i dette Parlament til at arbejde hurtigt og arbejde sammen for at finde frem til en varig løsning på Europas energikrise, og det må vi udnytte.

Blandt de mange potentielle planer om at åbne op for en ny energikæde, er der særligt én, der springer frem, nemlig planen om et supernet eller DESERTEC. Det franske formandskab nævnte den som et muligt operativt projekt for vores nye Union for Middelhavsområdet. En række medlemmer, herunder fru Harms, besøgte for nylig Spanien for at se teknologien anvendt i praksis. Solvarmeenergi fra Nordafrika og solrige landområder i det sydlige Europa, hvor der indhøstes energi fra solen og årligt produceres en mængde, der svarer til halvanden mio. tønder olie pr. kvadratkilometer. Hvis denne energi ledes direkte gennem energieffektive, højspændingsledninger, kan den forsyne et europæisk supernet, der kan udnytte vedvarende energi fra hele EU, tidevandsenergi fra kystregioner, vind- og bølgeenergi fra det forblæste Nordvesteuropa og biomasse og geotermisk energi fra områder, hvor de florerer.

Der er forudgående udgifter. Det tyske luft- og rumfartscenter skønner, at det vil koste 45 mia. EUR at bygge, men det siger samtidig, at forbrugerne vil kunne spare et meget større beløb i mindre energiregninger over de næste 35 år, og investeringen ville skabe tusinder af jobs.

Der er tale om et dristigt projekt for en energifremtid, der er vedvarende, billig og sikker. Det er den energifremtid, som Europa må slå til lyd for.

Antonio Mussa, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne sige tak til fru Laperrouze for hendes arbejde, som jeg i vid udstrækning tilslutter mig. Jeg er dog forvirret med hensyn til visse aspekter, måske på grund af en for stor tiltro til Kommissionens vurderinger.

For det første mener jeg, at den forventede udvikling i gasefterspørgslen er restriktiv. I så fald frygter jeg, at det vil få negative konsekvenser for finansieringen af projekter. Med hensyn til infrastruktur befinder de relevante projekter sig på forskellige udviklingstrin. I stedet for at omdefinere deres prioritering på abstrakt vis og fuldstændig overse Middelhavsområdet, er det tilrådeligt på ny at vurdere dem ud fra udviklingstid, finansiell struktur, disponible ressourcer og forholdet mellem offentlig støtte og privat engagement.

Fru Laperrouze anbefalede dernæst at diversificere kilderne og forsyningsruterne. Et eksempel er den sydlige korridor. Hvad angår disse spørgsmål, mener jeg, at det er nødvendigt med en programmeret og faseinddelt tilgang. I tilfældet med det kaspiske område vil vi i første fase kun have adgang til gas fra Aserbajdsjan. Adgangen til andre lande sker i anden fase, hvilket derfor komplicerer markedet med hensyn til politik, regulering og infrastruktur. Kommissionens forslag om et udviklingssamarbejde i det kaspiske område kan løse disse problemer, hvis det bl.a. får til opgave at lette udviklingen af manglende infrastruktur.

Det næstsidste aspekt er, at solidaritetsmekanismer uden tvivl er afgørende for unionens energipolitik og i forbindelse med Lissabontraktaten. Det vil dog være tilrådeligt for gennemførelsen af disse foranstaltninger at undgå alt for omstændelige procedurer, foruden potentielle vildledelser.

Endelig vil jeg gerne vende min opmærksomhed mod eksterne forbindelser. Udover energicharterets rolle er det et vigtigt mål at udvide Energiudvalget, navnlig for at inddrage transitlande og området for vedvarende energi.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Trods den gode stemning, der prægede vores arbejde med den anden strategiske energireddegørelse, må jeg desværre erkende, at vi ikke opnåede de rettelser til Kommissionens forslag, som jeg anså for nødvendige.

Efter min mening har titlen "Den anden strategiske energiredegørelse" stærke konnotationer, der forbindes med skabelsen af fremtiden. Hvis vi kigger på denne redegørelse, må vi dog konkludere, at den i høj grad har sin rod i fortiden. Centralt i denne strategiske energiplan, og jeg er bange for, at Laperrouze-betænkningen heller ikke rammer det rigtige, er den gamle energisammensætning af kul og atomkraft, og der sættes endnu engang ekstremt skarpt fokus på det nukleare område.

Hvad er der sket, kommissær Piebalgs, med de forslag, som De fremlagde i begyndelsen af valgperioden, da De fortalte os, at de store risici forbundet med atomenergi skulle bringes under kontrol, at problemet med atomaffald, støtten til nedlæggelse og alle disse problemer skulle løses, inden Kommissionen kunne påbegynde udviklingen af atomenergi. Ingen af disse problemer er blevet løst, og alligevel iværksætter Kommissionen nu denne atomvenlige offensiv. Den kendsgerning at et af verdens største sammenbrud i Vesteuropas atomindustri i øjeblikket finder sted i Finland, at beløbet i konflikten mellem det finske elseskab og Areva nu er oppe på 2,4 mia. EUR, fordi der har været så mange ekstraudgifter i Olkiluoto, virker ikke til at bekymre Dem det mindste. Hvad er meningen med denne nye investering i en industri, der trods årtiers offentlige investeringer, som langt overstiger investeringerne i alle de andre industrier, endnu engang er skyld i dette rod. Jeg vil meget gerne vide, om De virkelig mener dette helt alvorligt, eller om andre hænder trækker i trådene.

Efter min mening er det netop denne strategi med en sammensætning af kul og atomkraft, der har ført Den Europæiske Unions energipolitik ind i en blindgyde. Jeg har sagt nok om atomkraft, men den spildte brug af fossile brændstoffer, noget som redegørelsen heller ikke rigtigt kommer ind på, har også medvirket til den aktuelle klimakatastrofe, og de væsentlige justeringer til denne forældede strategi fra i fjor bliver ikke foretaget i denne redegørelse.

I forhandlingerne om fru Laperrouzes betænkning fastlagde min gruppe klare prioriteter. Det siger sig selv, at atomkraft ikke var en af dem, men vi prøvede også at opnå reelle forandringer på andre områder. Vi ønskede, at målet om en reduktion på 20 % i forbruget af primær energi endelig skulle gøres bindende. Det skete ikke. Vi forventer et realistisk forslag om udviklingen af et supernet, det vil sige et net, der skal kunne inkorporere enorme kapaciteter for den nye generation af vedvarende energikilder i Østersøen, andre kystregioner eller sydlige ørkenområder. Der var overhovedet ikke tegn på noget af dette hverken i betænkningen eller i Kommissionens forslag.

Vi mener også, at det var en stor fejl at udelukke hele transportområdet fra denne strategiske energiplanlægning, for vi ønsker ligesom Dem at slippe bort fra olieafhængigheden. De har besluttet, at transportspørgsmålet drøftes separat, men efter vores opfattelse bør der lægges stor vægt på dette spørgsmål i den strategiske energiplanlægning.

En diversificering af gasforsyningen er udmærket, og det er helt sikkert noget, vi bør gøre, men samtidig bør vi sætte alt ind på én gang for alle at sikre en effektiv anvendelse af gas, for ellers vil vi i sidste ende ikke komme nogen vegne med en diversificering.

Jeg var forfærdet over i sidste uge at erfare, at Europa-Kommissionens genopretningsplan gentager alle disse strategiske forvrængninger og anvender den samme tilbageskuende tilgang som den strategiske energiredegørelse. Jeg må på vegne af min gruppe oplyse, at vi hverken har tænkt os at støtte Laperrouze-betænkningen eller den strategiske energiredegørelse, og at vi også i forbindelse med genopretningsplanen vil bestræbe os for at slå til lyd for bæredygtighed og fornuft.

Esko Seppänen, for GUE/NGL-Gruppen. – (FI) Hr. formand, kommissærer! Solidaritet er et dejligt ord. Det tilhører normalt venstrefløjens ordførere. Man bør ikke kun opfordre til solidaritet ud fra en antiGazprom og antirussisk politik, men også for at forhindre generel energifattigdom. Der er også brug for energi i form af elektricitet og varme for fattige.

Det største problem med den europæiske energistrategi er, at den ikke er bygget op fra bunden af, men har sin rod i de enkelte landes egen geografi, historie og energiøkonomi. Hvis der er en fælles strategi og dens struktur er harmoniseret, betyder det, at der vil være vindere og tabere. Der er lande, som tvinges til at opgive deres efterprøvede strukturer i solidaritetens navn. Det kan da ikke være solidarisk.

Harmoniseringen af elnettene indebærer også en harmonisering af elpriserne. I praksis vil det ikke ske med henvisning til de laveste priser, men til nogle gennemsnitspriser. I det tilfælde vil taberne være de lande, der producerer billig elektricitet. På samme vis skal de penge, der bruges på EU's budget til finansieringen af gasrørledninger, findes i lande, der ikke bruger dem.

Fru Laperrouze har ret, når hun siger, at det er op til medlemsstaterne eller virksomhederne i dem at foretage netinvesteringer, ikke op til EU. EU kan ikke fungere som operatør af olie-, gas- eller elektricitetsnet, og store dele af EU's budgetmidler bør ikke gå til finansieringen af netinvesteringer.

Desuden vil vores gruppe gerne, ligesom fru Harms, minde alle om de problemer, som man ved, er knyttet til anvendelsen af atomkraft. På den ene side begrænses CO₂-emissionerne, men på den anden side stiger mængden af plutonium.

Bastiaan Belder, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Laperrouze-betænkningen behandler de vigtige problemer med energiforsyning, som Den Europæiske Union i øjeblikket står over for. Den seneste gaskonflikt mellem Rusland og Ukraine gik på ingen måde Den Europæiske Union ram forbi. Betænkningen indeholder en række politiske linjer for det europæiske energimarked, som kan mindske Den Europæiske Unions sårbarhed i tilfælde af en anden konflikt. Jeg går ind for en større spredning af energikilder og de partnerlande, som EU importerer energi fra, eller med andre ord en diversificering af energiforsyningen. Gaskonflikten mellem Rusland og Ukraine har endnu engang fremhævet problemets presserende karakter, og jeg håber oprigtigt, at Nabuccoprojektet, for bare at tage ét eksempel, vil bære frugt i nær fremtid.

Konkret betyder disse ambitioner, at Den Europæiske Union og medlemsstaterne i højere grad må rette fokus mod regional integration. På nuværende tidspunkt er nettene i en række medlemsstater stadig alt for isolerede, og som følge heraf er de for afhængige af import fra tredjelande. Skabelsen af nye forbindelser mellem medlemsstaternes energinet vil også få det indre marked til at fungere mere effektivt.

For yderligere at forbedre det indre markeds funktion er der behov for en fuldstændig adskillelse mellem ejerskabet af produktionsselskaber og netværksselskaber. Det er den bedste måde at modvirke en asymmetrisk åbning af markederne på.

I mellemtiden har flere medlemsstater overvejet at genåbne atomkraftværker, som er blevet lukket ned efter aftale med Den Europæiske Union. Det synes dog ikke at være den bedste vej frem. Det vil i stedet være mere effektivt på lang sigt at investere i et større antal grænseoverskridende forbindelser for at begrænse afhængigheden af en eller flere tredjelande.

Andre vigtige politiske linjer i betænkningen, som jeg er fuldt enig i, er at øge energieffektiviteten og andelen af vedvarende energi. Medlemsstaterne har dog forskellige holdninger til spørgsmålet om, hvorvidt atomenergi skal spille en rolle i nedbringelsen af kulstofemissioner. Det er først og fremmest et spørgsmål, som medlemsstaterne og ikke EU skal tage stilling til. Det ville have været hensigtsmæssigt med mere klarhed i betænkningen på dette punkt. Man kan kun håbe, at der vil blive rettet op på denne mangel med ændringsprocessen.

Desislav Chukolov (NI). – (BG) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har indtil videre bemærket i hvor høj grad det, der er bedst for Europa, besluttet på præsumptiv og abstrakt vis her i Parlamentet, men det er de bulgarske vælgere, der har sendt mig her, og derfor interesserer jeg mig mere for, hvad der er bedst for mit fædreland Bulgarien.

For os, patrioterne i Ataka-partiet, har Bulgariens energiafhængighed førsteprioritet. Under "drøftelserne", som vi kalder for "EU-diktater", fik vi påbudt at nedlægge reaktor 1, 2, 3 og 4 i Kozloduy-atomkraftværket.

Jeg vil gerne minde Dem om, og hvis ikke De allerede er klar over det, kan De huske på det, at disse enheder fuldt ud var blevet kontrolleret og erklæret for fuldstændigt sikre. I begyndelsen af 2007 stillede min kollega Dimitar Stoyanov et spørgsmål til Europa-Kommissionen om, hvorvidt det var et krav for Bulgariens tiltrædelse af EU at nedlægge alle disse reaktorer. Det viste sig, at Europa-Kommissionen ikke stillede et sådant krav. Hr. Günter Verheugen løj dog til det bulgarske parlament, da han sagde, at der forelå et sådant krav.

For nogle få dage siden stod Bulgarien over for en ekstremt alvorlig energikrise. I henhold til artikel 36 i tiltrædelsestraktaten har vi ret til at tage dette atomkraftværk i brug igen. Det er vores ret, og derfor gennemførte mine kolleger i det bulgarske parlament en lov om genaktivering af reaktor 1 til 4 i Kozloduy-atomkraftværket, som i øjeblikket er lukket.

I fællesskab med mine kolleger i Europa-Parlamentet, Dimitar Stoyanov og Slavi Binev, har jeg indgivet en skriftlig erklæring 0005/2009, hvori jeg anmoder om en genaktivering af disse reaktorer med henblik på at opnå Bulgariens energiafhængighed.

Til slut vil jeg gerne sige, at Europa vil være stærk, når hver enkelt medlemsstat er stærk og har opnået energiafhængighed. Det er den eneste vej frem, hvis vi vil arbejde for vores vælgere og borgere.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Når vi drøfter den strategiske energiredegørelse, mener jeg, at det er vigtigt at understrege nogle af de risici, vi tager, ikke bare risikoen for en usikker energiforsyning med alle de problemer, det giver anledning til, men også risikoen for politisk pres fra styre, der udnytter energiforsyningen som et middel til at påvirke andre regeringer. Som følge heraf er der også risikoen for opsplitning af Den Europæiske Union med medlemsstater, der grupperer sig alt efter deres forskellige interesser, hvilket derved underminerer den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Jeg synes, at det er positivt at se, at de politikker, vi har brug for for at håndtere klimaændringerne, i vid udstrækning er de samme som de politikker, vi har behov for for at styrke vores energisikkerhed. Mindre brug af fossile brændstoffer er ensbetydende med mindre afhængighed af upålidelige leverandører. En øget forsyning fra andre energikilder er ensbetydende med en mindre efterspørgsel efter fossile brændstoffer, lavere priser for de europæiske borgere og ikke mindst en mindre pengestrøm til verdens oliestater.

Det har store sikkerhedsmæssige konsekvenser, som vi må overveje, når vi drøfter Den Europæiske Unions fremtidige energistrategi. Jeg tror, at nogle af brikkerne uden besvær vil falde på plads, når vi indtager denne holdning. Vi har brug for mere af et indre marked i Den Europæiske Union, for det er i virkeligheden den eneste garanti for solidaritet mellem medlemsstaterne. Det betyder, at vi må gøre mere ved grænseoverskridende forbindelser og udvikle et bedre net, der binder medlemsstaterne og derved markedet sammen.

Vi må udvikle flere biobrændstoffer. Jeg er ikke enig med dem, der siger, at der er en risiko. Det er muligt både i Europa og i andre dele af verden at øge det areal, vi bruger. Selv små mængder biobrændstoffer resulterer i mindre afhængighed af fossile brændstoffer og prisændringer.

Jeg må også fremhæve spørgsmålet om atomkraft. Nogle gange føler jeg, at den er "elefanten i rummet", fordi den er en af de potentielt største bidragydere til Den Europæiske Unions kapacitet til at reducere kulstofemissionerne både i dag og i fremtiden. Jeg vil hermed gerne slutte. Hvis vi prøver at samle alle disse elementer, har vi mulighed for at opnå ikke blot en stærkere energipolitik, men også en stærkere sikkerhedspolitik.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Hr. formand! Energipolitik er og vil fortsat være en prioritet for EU. Gaskrisen denne vinter, hvor ekstremt lave temperaturer blev målt, har endnu engang fremhævet Den Europæiske Unions og medlemsstaternes afhængighed af deres traditionelle gasleverandører. "Forenet i mangfoldighed" er Den Europæiske Unions motto. Jeg håber, at gaskrisen vil bringe os sammen for at udtænke en fælles energipolitik.

Udviklingen af Nabuccoprojektet, opførelsen af en LPG-terminal i Constanța, en vigtig havneby ved Sortehavet, og sammenkoblingen af nationale elektriske energinfrastrukturer er alle foranstaltninger, der kan medvirke til at øge energiforsyningssikkerheden og styrke EU's evne til at være solidariske med medlemsstater, der rammes af en energikrise.

Jeg opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at investere i en modernisering af det europæiske energinet, øge energieffektiviteten og udvinde energi fra vedvarende energikilder. Jeg opfordrer også Kommissionen og medlemsstaterne til at yde finansiel støtte til de foranstaltninger, der sigter mod at reducere forureningen fra kulkraftværker. Den aktuelle krisesituation får medlemsstaterne til i højere grad at fokusere på at fastsætte prioriteter og strategiske retningslinjer for udvikling.

Hvad angår energieffektivitet, kan EU med få omkostninger opnå hurtige resultater i kampen mod klimaændringer. Europa bør investere i strategiske retningslinjer for udvikling, såsom at øge eksisterende bygningers energimæssige ydeevne, fremme passive bygninger, anvende informations- og kommunikationsteknologi for at begrænse forbruget og øge energieffektiviteten gennem en storstilet installering af intelligente målere og automatiske systemer.

Jeg opfordrer også Kommissionen og medlemsstaterne til at yde finansiel støtte til de foranstaltninger, der sigter mod at reducere forureningen fra kulkraftværker. Den aktuelle økonomiske krise får medlemsstaterne til i højere grad at fokusere på at fastsætte prioriteter og strategiske retningslinjer for udvikling. Senest i 2020 skal EU have øget sin energieffektivitet med 35 % og mindsket sit forbrug af primær energi med 20 %. Jeg opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at fremme og finansiere forskningsprojekter, der skal forbedre energieffektiviteten.

Jeg tilskynder Europa-Kommissionen, Den Europæiske Investeringsbank og medlemsstaterne til at oprette en europæisk fond for energieffektivitet og vedvarende energikilder, der skal sikre, at der rejses nok offentlig og privat kapital til at gennemføre de energieffektivitetsprojekter, som i øjeblikket forberedes i Den Europæiske

Union. Sidst men ikke mindst vil jeg gerne nævne transportsektoren, der har det største forbrug af olie. Jeg tror, at vi på europæisk plan bør fastsætte nogle meget ambitiøse målsætninger på mellemlang og lang sigt inden 2020 vedrørende køretøjers energieffektivitet. Jeg tilskynder også medlemsstaterne til på forsvarlig vis at udarbejde transportpolitikker for varer og bevægeligheden for personer, navnlig i byområder. Endelig er intelligent transport en af de strategiske retningslinjer for udviklingen af transport.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Vi ved alle, at det europæiske energimarked har problemer. Vi importerer i øjeblikket næsten 50 %, og om 10 år vil denne andel være steget til 70 %, hvis ikke vi gør noget. Den energi, vi producerer, er ofte udvundet til skade for vores miljø og skaber drivhuseffekten, som er skadelig for vores helbred, økonomi og stabilitet, ikke kun i vores verdensdel, men også i mange andre dele af verden.

Den energi, vi har i Europa, leveres via et distributionsnetværk, der er forældet og ikke er blevet renoveret eller holdt ved lige. Vi har også naboer og energikonflikter tæt på, hvilket er ekstremt bekymrende. Vi har flere gange i løbet af året talt om vores forbindelser til Rusland her i Parlamentet, og det er fuldstændigt uacceptabelt at gøre en energikrise til en nytårstradition og bringe almindelige mennesker i en situation, hvor ældre fryser ihjel, hospitaler må lukke og industrier dreje nøglen om. Det er fuldstændigt uacceptabelt.

Noget andet, der er fuldstændigt uacceptabelt, er det, som Rusland og Gazprom forsøger at gøre med Nord Stream, nemlig at tilsidesætte den svenske miljølovgivning og europæiske lovgivning vedrørende Østersøens sikkerhed, trods den kendsgerning, at dette indlandshav allerede har utroligt store arealer af død havbund. Det er fuldstændigt uacceptabelt.

Vi har brug for alle de energikilder, al den nye teknologi, alle de innovationer, al den forskning og al den computerkraft, vi har, for at håndtere alle disse forskellige problemer. Kommissionens fremsatte forordninger, herunder finanspakken, er meget gode, men borgerne venter stadig på, at regeringerne tør tage en beslutning om energisolidaritet og om at opløse de store statsmonopoler. Disse monopoler beskæftiger sig ikke kun med energiproduktion, men også med distributionen af energi, og borgere og virksomheder, både små og store, sidder derfor fast i en uacceptabel situation.

Jeg synes, at ordføreren, fru Laperrouze, har udarbejdet en ekstremt god betænkning. Jeg synes også, at Kommissionens forslag på disse områder er meget gode, og jeg håber, at vi hurtigst muligt kan vedtage en beslutning.

Eugenijus Maldeikis (UEN). – (LT) Hr. formand! Gaskrisen har som det vigtigste vist Europas yderst sårbare energisystem og den betydelige risiko det indebærer for forsyningssikkerheden. Denne risiko eksisterer stadig, da aftalen mellem Ukraine og Rusland er en engangsaftale, og situationen uden tvivl vil gentage sig. De bilaterale energiproblemer er i bund og grund stadig ikke blevet løst, ikke kun mellem Rusland og Ukraine, men også mellem Ukraine og Den Europæiske Union og mellem Den Europæiske Union og Rusland, eftersom der ikke findes noget fælles energisystem mellem dem. Der har hidtil hverken været nogen sikkerhedskontrol eller garantier, og de lader fortsat vente på sig. Jeg vil gerne understrege, at afhængigheden af gasforsyning og -udnyttelse er drastisk stigende og vil stige endnu mere, når kraftværkerne i Litauen, Bulgarien og Slovakiet er blevet nedlagt. Det viser, at der fortsat er en risiko, og at denne er stigende.

Vi har en meget klar og langsigtet energistrategi for hele Den Europæiske Union. Vi har haft yderst ophedede debatter om den. Der bliver talt om langsigtede foranstaltninger. Efter min mening er det svageste led vores energipolitik på kort og mellemlang sigt. Den har vist sig ikke at være realistisk, hvilket blev påvist af gaskrisen. Jeg opfordrer Kommissionen til at undersøge et sådant scenario, der desværre ikke blev undersøgt af forskellige juridiske og politiske grunde. Hvilke omkostninger, fordele og konsekvenser ville det have at forlænge atomkraftværkernes drift midlertidigt i Bulgarien, Slovakiet og Litauen for derved i bund og grund at styrke energisikkerheden i disse lande og hele Europa i denne situation? Endvidere ville det i forbindelse med en langstrakt økonomisk krise gøre det muligt at udnytte ressourcerne mere effektivt og i høj grad mindske krisens byrde for borgerne og erhvervssektoren.

Claude Turmes (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Med hensyn til energisikkerhedsstrategien og fru Laperrouzes betænkning mener jeg, at én ting, som Kommissionens forslag og Laperrouze-betænkningen har til fælles, er, at de ikke fastsætter nogen prioriteter. De indeholder et mismask af alt det, som de allestedsnærværende pressionsgrupper forsøger at få igennem over for Kommissionen og Parlamentet. Så længe vi ikke fastsætter prioriteter, kan vi ikke yde en fornuftig støtte.

Faktisk er prioriteringen tydelig for alle. Vi må begynde med at effektivisere bygninger, køretøjer, køleskabe og så videre. Intet er så billigt, og intet skaber flere arbejdspladser. Dernæst er der vedvarende energi. Når vi

siger, at 60 % af hele energisammensætningen bør komme fra vedvarende energikilder senest i 2050, svarer det til, at mindst 90 % af vores elektricitet udvindes af vedvarende energikilder. Vi vil helt sikkert nå denne andel på 90 % længe inden 2050, fordi vi allerede har vedtaget et direktiv, der fastsætter et mål på 35 % i 2020. Hvis vi kan nå op på 35 % grøn elektricitet inden 2020 fra de aktuelle 15 %, skulle vi være i stand til at nå op på 60 % eller mere allerede i 2030.

For det tredje kan gas hjælpe os igennem denne periode. Hvordan skal det ske? Vi investerer milliarder i gasrørledninger nu, og så er det meningen, at gasforbruget i Europa skal falde. Det er, hvad De skriver i Deres dokument, hr. Piebalgs, og det kan også læses mellem linjerne i fru Laperrouzes betænkning.

Så vi har effektivitet, vedvarende energikilder og gas, og så ønsker De at investere 1,3 mia. EUR i CO₂-opsamling og -lagring. Hvordan kan der være plads til blind tillid til atomkraft?

Jeg må sige, hr. kommissær, at De ikke engang har styr på Deres tal. Hvis vi gør noget ved effektiviteten og de vedvarende energikilder, stræber efter bare en middelmådig gaspolitik og, hvis det virkelig bliver nødvendigt, investerer lidt mere i CO₂-opsamling og -lagring, har vi ikke brug for atomenergi, og vi behøver ikke tage den risiko. Bare se på kendsgerningerne!

Med hensyn til den økonomiske genopretningsplan må jeg sige, at jeg er temmelig misfornøjet med Kommissionen. Ikke én cent til energieffektivitet! Ikke én cent til venskabsbysamarbejdet! Den 10. februar mødes repræsentanter for 300 lokale og regionale myndigheder i Europa her i Bruxelles på Deres anmodning. Hvad skal vi fortælle dem? At hr. Barrosos kabinet strøg 500 mio. EUR af venskabsbybudgettet mellem mandag og onsdag i sidste uge? Jeg finder det så modsigende og så aldeles forkert. Faktum er, at vi har brug for byer som partnere i en ny energipolitik. Ikke én cent til solenergi, og ikke én cent til biomasse! Med andre ord formulerer vi en økonomisk genopretningsplan, i hvilken vi giver 3,5 mia. EUR til oligarkiet af energigiganter og ikke én eneste euro til de partnere, som kan hjælpe os med at sikre overgangen til grøn energi.

Miloslav Ransdorf (GUE/NGL). – (CS) Hr. formand! Mange tak, jeg skal gøre det kort. Jeg vil gerne drøfte to aspekter, som jeg endnu ikke mener er blevet drøftet, nemlig den kendsgerning, at vi har brug for et integreret energisystem i Europa, hvortil kan sammenkobles de forskellige energityper og de forskellige net, så det vil være muligt at kompensere for afbrydelser. Den seneste gaskrise har vist, at det er en ekstremt vigtig opgave. For det andet har vi brug for at koble disse energinet til lignende net inden for andre sektorer, såsom transport- og kommunikationsnet, for at kunne skabe en vis grad af symmetri mellem dem. Det er stadig ikke sket, og jeg tror, at en nærmere undersøgelse vil vise, at der er forbindelser her. Jeg vil gerne sige, at installationen af net i Europas fremtidige strukturer er meget vigtig, og at disse net er langt vigtigere for et sammenhængende Europa end det evigt voksende bureaukrati både i Bruxelles og medlemsstaterne. Jeg tror, at Den Europæiske Union engang i fremtiden vil være et slags bånd, der er knyttet sammen af disse net.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Hr. formand! Den nuværende finanskrisen bliver gjort til en økonomisk krise. Desuden er der på grund af kreditmanglen risiko for energi- og fødevarekriser. For at opretholde blot den nuværende energiproduktion vil der frem til 2030 være behov for globale investeringer på omkring 26 mia. USD til genopbygning og udvikling af nye olie- og gasfelter og også til produktion og distribution af alle former for energi.

Samtidig vil det være nødvendigt at integrere transporten af olie, gas og el, så der skabes et effektivt og i høj grad brancheoverskridende system. Dette system skal bidrage til at overvinde konsekvenserne af lokale, politiske uenigheder og også konsekvenserne af eventuelle naturkatastrofer, samt bidrage til en velfungerende energiforsyning i hele Europa. Den Slovakiske Republik har i de seneste uger selv haft lejlighed til at opleve, hvor kompleks sådan en situation kan være, da der som følge af konflikten mellem Ukraine og Rusland ikke kom én eneste kubikmeter gas til Slovakiet i adskillige dage. Slovakiets og også andre europæiske landes erfaring har vist, at det er nødvendigt med en kraftig opbakning til EU's prioritet om at sammenkoble og integrere de separate energimarkeder i Europa.

Jeg skal dog nævne, at det i den nuværende situation har vist sig at være en uklog fejltagelse at gennemtvunge og fremskynde nedlæggelsen af to reaktorer på atomkraftværket Jaslovské Bohunice. Reaktorerne overholdt alle kriterier for sikker drift. I tiltrædelsestraktaten krævede Kommissionen, at de blev lukket ned, som pris for Slovakiets tiltrædelse af EU. Med denne beslutning har man utvivlsomt svækket selvforsyningen med energi, ikke kun i Slovakiet, men også i EU.

Nikolaos Vakalis (PPE-DE). – (EL) Hr. formand, mine damer og herrer! Kampen mod klimaændringerne samt behovet for energisikkerhed og for at styrke vores økonomiske konkurrenceevne fører os ad vejen mod den tredje, industrielle revolution, mod en æra, hvor vi værner os fra mineralske brændstoffer.

Det er virkelig en revolution, som vil skabe enorme, strukturelle ændringer i produktions- og forbrugsmønstret og i sidste ende i hele vores levevis. Jeg har tillid til, at vi i EU vil opretholde vores globale førerposition under denne revolution. For at det kan ske, skal vi gøre alt, hvad vi overhovedet kan, for at begrænse økonomiens energiintensitet inden for alle sektorer. Et af redskaberne til at forbedre energieffektivitet er at udnytte mulighederne i informations- og kommunikationsteknologierne (IKT). Der er behov for betydelige incitamenter, for at vi kan gøre brug af disse teknologier, så vi kan øge energieffektiviteten i EU med 20 % inden 2020, inden for rammerne af 20-20-20-målsætningen.

I det forslag, vi opfordres til at vedtage om et par dage, og som vedrører øget energieffektivitet ved hjælp af IKT, lægges der særlig vægt på forskning i og udvikling af nye teknologier som f.eks. nanoteknologier og lyslederteknik, der indebærer store muligheder for energieffektivitetsforbedringer, og på at udarbejde politikker til styrkelse af en indførelse af disse teknologier.

På tilsvarende måde sætter det også et betydeligt skub i grøn innovation og iværksætteri med en række tiltag og handlinger. Her vil jeg særligt nævne grønne, offentlige indkøb, der gør, at institutionerne i den offentlige sektor kan føre an i energibesparelserne ved at udnytte de nye teknologiske muligheder inden for IKT.

Endelig indeholder forslaget incitamenter til intelligente og integrerede energistyringssystemer i vores byer og til intelligente trafikstyringssystemer med mere rationelle vejindretninger og transportsystemer.

Det fremgår klart af det, jeg har sagt, at selv om dette forslag, som vi skal stemme om om et par dage, ikke er af lovgivende karakter, så er det yderst vigtigt, fordi det grundlæggende gør IKT til én af de væsentligste indikatorer på en bæredygtig udvikling i EU. Jeg opfordrer Dem derfor til at bakke op om det under afstemningen om et par dage.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Hr. formand! Vi er forhåbentlig alle klar over, hvad prioriteterne er her: energieffektivitet, energibesparelser og vedvarende energi. Ikke desto mindre kan vi ikke komme uden om det faktum, at vi er nødt til at bekymre os om vores gasforsyninger i endnu mange år fremover. Hvilken lektie kan vi derfor lære af striden mellem Ukraine og Rusland og af den krise, der opstod som følge af striden? Efter min mening – og jeg er ked af at måtte sige det, hr. kommissær – ser det ikke ud til, at vi vil være bedre, eller i hvert fald ikke ret meget bedre forberedt, næste gang det sker. Man kan heller ikke sige, at krisen er overstået, og jeg har set meget lidt, der tyder på, at man reelt er ved at udvikle en strategi, eller at der er draget nogen konklusioner af denne strid mellem Ukraine og Rusland.

Visse medlemmer i Parlamentet mener, at vi bør indgå bilaterale aftaler med Ukraine, men det bør påpeges, at Ukraine i det mindste i nogen grad er skyld i den situation, der opstod for nylig, og jeg vil virkelig foretrække ikke at gøre mig selv afhængig af diskussioner mellem hr. Yushchenko og fru Tymoshenko, eller hr. Yanukovych, eller hvem det måtte være. Ukraine ville helt naturligt langt foretrække at købe gassen af Rusland og så videresælge den til os, mod en merpris, naturligvis, ligesom Tyrkiet i forhold til Nabucco, men det vender jeg tilbage til senere. Hvis vi så ønsker, at vores gas skal være lige så usikker, men dyrere, skal vi lave en bilateral aftale, men hvis vi ønsker at finde frem til en reel løsning, er vi nødt til at lave en trilateral aftale, der omfatter Rusland som leverandør, Ukraine som transitland og os selv, og at blive enige i denne forbindelse med hensyn til især transit og infrastruktur. Jeg har intet hørt fra Kommissionen om dette eller om, hvilke alternative forslag den har.

Hvad angår investeringerne i infrastrukturer, så er der, hvis vi ser mod øst, grundlæggende tre rørledninger at drøfte: Nord Stream, South Stream og Nabucco. Nord Stream er en forsyningsrørledning mod nord. Den løser transitproblemet, men vil ikke mindske vores afhængighed af Rusland. South Stream kan også løse et transitproblem, men vil heller ikke mindske vores afhængighed af Rusland. Hvis man ser på omkostningerne, er South Stream oven i købet faktisk noget dyrere end Nabucco, i hvert fald ifølge en række undersøgelser, hvilket indikerer, at vi bør investere massivt i Nabucco. Når jeg tænker på – og det har jeg også nævnt tidligere ved nogle få lejligheder, hr. kommissær – hvor hurtigt USA gennemførte PTCP-olierørledningen, og hvor længe vi er om Nabucco-gasrørledningen, synes jeg virkelig, det er skandaløst, så lidt EU har opnået. Det er et tegn på vores svaghed.

Vi er nødt til at reagere hurtigt, ikke kun med hensyn til Aserbajdsjan eller Turkmenistan – som vi skal drøfte om lidt – men også i forbindelse med Irak. At gas dér simpelthen lukkes ud i luften som udslip, uden at man tager hensyn til, hvordan den kunne transporteres til Nabuccorørledningen, er virkelig en stor fejl. Jeg vil

gerne bede Dem, hr. kommissær, om at forhandle hurtigt og klart med Tyrkiet for at sikre, at vi også får deres accept heraf. Det vil selvfølgelig også være nødvendigt, at vi overtaler Cypren til at ophøre med at blokere for energikapitlet. Deres insisteren på, at vi ikke engang kan forhandle om dette kapitel, viser en mangel på solidaritet, fordi det ganske naturligt giver problemer med Tyrkiet. De nikker, hr. kommissær, jeg ser, at det er vi fuldstændig enige om.

Sluttelig er der kerneenergi. Her er der meget delte opfattelser i Parlamentet. Desværre kan jeg heller ikke stemme for Laperrouze-betænkningen, bl.a. fordi den er for ensidig i denne henseende.

Hvad der foruroliger mig ved hele forhandlingen er, at vi nu ser en ny udvikling i Frankrig, nemlig en reduktion i mængden af atomaffald, men når man ser nærmere på det, er dette atomaffald mere radioaktivt. Det er ikke måden at løse problemet på, især ikke hvad angår affald. Vi er nødt til at bruge meget mere energi og hjernekapacitet på at løse problemet med affald og deponering.

Konrad Szymański (UEN). – (PL) Hr. formand! Energikrisen har afsløret en svaghed i EU. Vi har stadig problemer med at aflæse de politiske udfordringer, der opstår som følge af denne situation, på den rigtige måde. Et himmelråbende eksempel på denne fejltagelse er forslaget fra Angela Merkel, som efter en tredje energikrise i dag foreslår os endnu stærkere bindinger til russiske energiressourcer ved at bygge gasrørledningerne mod nord og syd. Faktisk forholder det sig modsat. Denne krise viser, at vi bør satse alt på at bygge en uafhængig infrastruktur, som vil føre os til uafhængige kilder af energiråstoffer i Aserbajdsjan og Turkmenistan. Krisen viser, at vi bør slette den nordlige gasrørledning af listen over Kommissionens prioriteter for at undgå et russisk monopol i EU. At løse energiproblemet vil blive et kritisk punkt i hele integrationsprocessen. EU har en chance for at vise sin effektivitet og at få fornyet styrke. Den kan også vise sin passivitet og risikere marginalisering.

David Hammerstein (Verts/ALE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne tale om behovet for at sammensmelte it-revolutionen i informationssamfundet med energirevolutionen, hvilket har været emne for en fremragende beslutning i Parlamentet.

Vi har brug for intelligente elnet. I øjeblikket er de uøkonomiske og utidssvarende. Vi har brug for, at forbruget styres efter produktionen.

Vi skal have intelligente net og intelligente huse. Et sådant intelligent forbrug kan kun leveres af internettet og kun ved at sammensmelte alle elnet med oplysninger fra huse, fabrikker, bygninger osv.

På den måde kunne vi blive meget mere selvstyrende, meget mere uafhængige, og EU kunne føre an i dette afgørende, globale spørgsmål, så der ikke, som det er tilfældet i dag, var nødt til at findes dusinvis af unødvendige kraftværker. De fleste lande producerer tre gange mere energi, end der forbruges, fordi produktionen er indrettet efter spidsbelastningsforbrug. Det ville ikke være tilfældet med intelligente net, der ville betyde, at vi kunne tilpasse forbruget til en bæredygtig produktion og til eksisterende produktionsniveauer.

På den måde ville vi også kunne samarbejde med nabolande i Middelhavsområdet. Der er brug for et omfattende, rent og intelligent net som forbindelse til vores naboer mod syd, som har potentiale til at frembringe solenergi ved hjælp af højteknologi og storstilede anlæg. Det ville være en fremragende mulighed for at samarbejde om teknologisk gennemsigtighed. Vi kunne fremme en ren fremtid for os alle.

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordføreren for hendes arbejde.

Lad mig fremføre nogle få punkter om den strategiske energiredagørelse og det sidste energikriseproblem, som er tæt forbundne.

Mit første punkt er, at vi i vores betænkning, hvori medlemsstaterne opfordres til at tale med én europæisk stemme om energispørgsmål, udtrykkeligt har fremført, hvad alle europæere har set virkeliggjort i de seneste uger, nemlig at det at skade energiforsyningen i medlemsstaterne påvirker EU som helhed. Det er meget vigtigt. Dette er grundlaget for solidaritet i EU og for at udvikle foranstaltninger til reaktion i nødsituationer.

Mit andet punkt er, CCS-teknologi nævnes i betænkningen som et potentielt middel til at nå vores miljømål, samtidig med at der udnyttes en energikilde – kul – som er tilgængelig i stor udstrækning i EU. Ved at udvikle CCS kan EU blive verdensførende inden for avancerede teknologier, hvilket vil bidrage til vores konkurrenceevne globalt set og styrke vores økonomier. Det samme gælder for teknologi til forgasning af kul. Denne teknologi er meget vigtig som ekstra gasforsyningskilde – det betyder spredning af gasforsyningen.

Mit tredje punkt er, at det i dette strategiske dokument understreges specifikt, at der er behov for investeringer i energiforsyningsinfrastrukturer. Infrastrukturprojekter, der støttes på EU-niveau, bør først og fremmest bidrage til en reel spredning af kilder og forsyningsruter til medlemsstaterne og EU som helhed.

Investeringer i Ukraine synes at være af særlig betydning for os. Sammen med vores ukrainske partnere kunne vi fremover være ansvarlige i fællesskab for gasforsyningerne på grænsen mellem Rusland og Ukraine. Grunden til et sådant skridt fra vores side er meget enkel. Hvad angår energiforbindelser, overholder Ukraine internationale standarder. Det har ratificeret energichartertraktaten og spiller derfor efter gennemsigtige regler.

Mit fjerde punkt er, at vores strategiske dokument i høj grad supplerer vores bestræbelser på at gennemføre den tredje energipakke. Hvad betyder det? Det betyder et indre energimarked i EU, der fungerer. Det betyder solidaritet og støtte på mange sider. Lad os afslutte lovgivningsproceduren i løbet af de næste tre måneder. Det er meget vigtigt for os.

Reino Paasilinna (PSE). – (FI) Hr. formand, kommissærer, mine damer og herrer! Vi har historien bag os. Når alt kommer til alt, blev vores energinet bygget til at dække behovene under den kolde krig og i lyset af de politiske forhold dengang. Nu er de forbedret, og de er blevet lappet sammen her og der, men det har skabt et problem for os, som vi vil være nødt til at vende tilbage til igen senere.

I takt med at energibehovet er vokset dramatisk, mens økonomien har udviklet sig i et enormt tempo, har priserne og de leverings- og miljømæssige problemer også ændret sig. De er blevet vores største udfordring. Eftersom problemerne er globale, er det indlysende, at der er behov for globale løsninger. Det er derfor vigtigt, at vi involverer USA og udviklingslandene i en fælles energiproces. Vi vil vise vejen, men USA skal følge EU's eksempel og skal arbejde sammen med os.

Eftersom energiløsningerne er globale, har vi brug for et energidiplomati i EU, og jeg forstår, at energikommissæren har gjort en hel del arbejde i den henseende og i forbindelse med denne seneste energikrise. Vi har brug for et energidiplomati af den simple grund, at disse spørgsmål er så vigtige, at der før har været ført krige om dem, og det vil der blive igen. Det er derfor et meget alvorligt spørgsmål.

Det er også ganske indlysende, at vi har brug for et energimix, der omfatter forskellige energikilder med så bredt et grundlag som muligt, fordi det vil stabilisere energisituationen, og følgelig vil hver nations og også EU's mangfoldighed komme til deres ret.

Energibesparelser er selvfølgelig en vigtig løsning på problemet. Det er den billigste og mest effektive metode. Til det formål har vi brug for noget, som jeg i dag anser for den enkeltstående vigtigste ting, der bør gøres, nemlig at gøre energi intelligent. Hvis ikke vi øger brugen af intelligente teknologier kraftigt, vil vi ikke nå vores mål. Heldigvis er der netop samtidig udviklet intelligente teknologier. Mennesker og firmaer ved ikke noget om den energi, de forbruger, uden intelligente teknologier. Derfor er informations- og kommunikationsteknologier (ITK) den løsning, der gør, at vi kan nå vores mål og holde os på plads. De minder os om vores ødselhed. De er derfor en god lærer, men også en god, ekstra hånd, for der er brug for intelligensen i forbindelse med ikke blot netværk, men også med udstyr, huse og biler. Overalt hvor der er menneskelig aktivitet, er der brug for intelligens for at kontrollere energiforbruget. I den sammenhæng vil jeg gerne særligt understrege de små og mellemstore virksomheders betydning og de innovationer, som skabes her, for disse virksomheder kan være utroligt idérige. Dertil kommer den sociale dimension, idet energifattigdom og også beskæftigelse er forbundet med det, der lige er blevet sagt.

Vi synes, det er mærkeligt, at Ukraine er transitland. Som hr. Swoboda sagde, er det indlysende, at rørledningen burde være under en alternativ ledelse, f.eks. under en tredelt ledelse, som indbefatter EU, og på den måde ville problemet forsvinde.

FORSÆDE: Luisa MORGANTINI

Næstformand

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Fru formand! I alle drøftelserne af energikrisen er der et aspekt, som min kollega Anne Laperrouze ganske vist nævner, men som i almindelighed får lidt opmærksomhed. Vi taler om energieffektivitet i sammenhæng med klimaændringer og energifattigdom, men energieffektivitet er også af enorm strategisk betydning. En styring af efterspørgslen løfter presset på leverancerne, og styring er afgørende for at opnå energiuafhængighed i EU. Jeg ønsker at fremhæve to punkter i forbindelse med det mundtlige spørgsmål om brug af informations- og kommunikationsteknologier.

For det første er jeg bekymret over, at lanceringen af intelligente målere ikke skrider fremad med det engagement, som kræves i direktivet om energieffektivitet i slutanvendelserne og om energitjenester, og som der opfordres til i Morgan-betænkningen. I nogle lande findes der digitale displays, så kunderne kan se, hvor meget energi de bruger – hvilket er en hjælp – men en egentlig intelligent måler gør meget mere end det. Den muliggør tovejskommunikation, detaljerede analyser af forbrugernes efterspørgsel og korrekt måling af og betaling for el fra mikro-energianlæg. Vi har brug for intelligente målere nu. De er afgørende for, at bygninger kan omdannes fra at være energiforbrugere til at være nettoenergiproducenter.

For det andet sætter jeg min lid til, at vi med hensyn til belysning fortsat har til hensigt at fjerne de mest ineffektive belysningskilder til privat brug fra markedet, og det samme bør ske for kontor- og gadebelysning. Vi bør dog allerede nu se frem mod de næste teknologiske skridt som f.eks. en udvidet brug af intelligente belysningssystemer med sensorer, som måler bevægelse og naturlig lysintensitet, så belysning kan reduceres – eller endda helt slukkes, om nødvendigt. Hvad angår energieffektiv belysning er der meget andet end CFL-belysning, og det er på tide, at den offentlige sektor – og det omfatter også EU-institutionerne – fører an i brugen af IKT for at øge energieffektiviteten.

Roberts Zile (UEN). – (LV) Fru formand, kommissærer! Jeg vil gerne begynde med at takke fru Laperrouze for hendes ekstremt udførlige betænkning. Kriser giver altid anledning til at træffe vigtige beslutninger, som i væsentlig grad kan ændre vores værdier og politikker. Jeg har grund til at tro, at den nylige gaskrise har åbnet politikeres øjne med hensyn til den sårbarhed, der er i mange egne af EU, hvad angår energiforsyning. Ikke blot genopretningsplanen og den anden strategiske energireddegørelse, der er udarbejdet af Kommissionen, men også denne betænkning giver os forhåbning om, at der kan skabes en samlet energipolitik i EU. Det giver os også forhåbning om, at de energimæssigt set isolerede områder i EU langt om længe vil komme ud af deres isolation, herunder det i Baltikum. Et andet aspekt vedrører udvikling af terminaler til flydende naturgas. Disse terminaler kunne faktisk mange steder blive et alternativ til leverancer af russisk gas, men kun på betingelse af, at de nationale regeringer kan modstå presset og ikke opretter dem som ekstra kapacitet til eksport af russisk gas, men udelukkende som importterminaler.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Fru formand, hr. Piebalgs, fru Reding, mine damer og herrer! Vi har brug for investeringer nu. Vi er på kanten af en energikrise og en finanskris. Vi er nødt til at gøre en indsats for at investere så hurtigt og så godt som muligt, og derfor kan vi ikke andet end sige ja til bygning af ikke blot rørledninger, men også LNG-skibe. Vi bør bygge dem hurtigst muligt, da det ville skabe job og derved bidrage til fuld beskæftigelse i EU.

Rørledningerne burde ikke konkurrere med hinanden, for bygning af hver ny rørledning er en win-win-situation, lige så vel som bygning af LNG-terminaler er det. Det er et vigtigt spørgsmål for fremtiden.

Frem for alt skal vi investere i energieffektivitet, ikke via statsfinansiering, men snarere via skattelettelser. Hvis vi kunne give alle borgere et fradrag på 10 000 EUR hver om året, som de kunne modregne i skatten, kunne vi øjeblikkelig begynde at investere i energieffektivitet og vedvarende energi. Hvad angår det sidste, ville progressiv afskrivning, med andre ord øjeblikkelig indregning af omkostninger i balancen, være et særligt værdifuldt værktøj. Hvis vi kunne sætte en grænse på tre år for dette, ville det være en stor succes for os alle. Vi kunne få bedre styr på beskæftigelse og energi. I den forbindelse er det op til kommissær Kovács at igangsætte et initiativ.

Et punkt, som især optager os i dette program, er ganske naturligt atomkraftindustrien. Det er altafgørende at sikre atomkraftværkernes sikkerhed og at gøre det så godt, som vi overhovedet formår. Det er ikke muligt at sætte overliggeren for højt her. Vi har ganske enkelt brug for, at folk har tillid til, at man fra EU's side træffer de nødvendige forholdsregler, at der forskes yderligere i sikkerhed, og at der vil være juridisk bindende krav, der gør, at farlige atomkraftværker kan fjernes fra nettet, straks efter en retskendelse eller en tilsynsmyndigheds afgørelse. EU's befolkning har ret til sikkerhed på dette område, så vi kan se en fremtid i møde, hvor energiproduktion ikke bringer os i fare, og hvor vi kan sove trygt. Kommissionen kan yde et betydeligt bidrag hertil.

I sidste ende vil det imidlertid også være op til Rådet, til den gruppe, der er ansvarlig for atomkraftsikkerhed, at leve op til sit ansvar og ikke gå ad en vej, som borgerne ikke vil sætte pris på, ved at blokere forslag fra Parlamentet og Kommissionen.

Teresa Riera Madurell (PSE). – (ES) Fru formand, kommissærer! Situationen for nylig med Rusland og Ukraine og gasforsyningerne har vist det klart, at vi mere end nogen sinde før er nødt til at sprede vores forsyninger og forbedre forbindelserne medlemsstaterne imellem og med producentlande.

Kommissionens forslag er på vej i denne retning, men med det formål at skabe større effektivitet bør disse forslag, og jeg var glad for at høre kommissæren nævne det i dag, også omfatte det potentiale, der findes i den sydlige del af vores kontinent og især i mit land, Spanien.

Spanien er den medlemsstat, der har den største forsyningsspredning, både hvad angår antal lande – vores gas importeres fra 10 forskellige lande – og hvad angår udvalget af typer. Af den grund er mit land en fortrinlig forsyningsplatform for EU. Forsyningen sker både via gasrørledningen fra Algeriet og i form af flydende naturgas, i samme mængder som via Nabucco, men til en lavere pris og med bedre leveringstider. Denne platform kan imidlertid ikke bruges af EU i øjeblikket på grund af manglende forbindelse til Frankrig. Medgas skal opprioriteres af EU, hr. Piebalgs, og det skal vores øområders særlige problemer også.

Hvor den iberiske halvø klart lider under isolation med hensyn til energi, lider øer som f.eks. Balearerne, hvor jeg kommer fra, under en dobbelt isolation. Det er meget unfair over for beboerne af disse øer, for vi har som EU-borgere de samme rettigheder.

Jeg beder derfor venligt om, at De, hr. Piebalgs, tager øområdernes særlige situation i betragtning, når De træffer beslutninger og fastlægger prioriteringsområder.

Endelig vil jeg gerne takke ordføreren for hendes arbejde.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Fru formand, hr. kommissær! EU har måttet lære på den hårde måde, hvad det betyder at være alt for afhængig af én enkelt energileverandør. Indbyggerne i adskillige medlemsstater er blevet berørt af Ruslands lunefuldhed på en fuldstændig uacceptabel måde. Vi ved, at Rusland er skånselsløs i sin behandling af sine naboer, men da frysende slovakker og bulgarere blev taget som gidsler i skænderiet mellem Rusland og Ukraine, var det forhåbentlig en øjenåbner for os alle, inklusive os her i Parlamentet.

Ukraine har brug for EU's støtte, og bygningen af Nabucco med gas fra bl.a. Aserbajdsjan skal sættes i gang nu. EU må og skal nu vise handlingskraft, præcis som krævet af hr. Swoboda.

Vi ved, at Rusland presser på for at få Nord Stream, gasrørledningen i Østersøen. Disse forslag bør afvises. Østersøen er et af vores mest følsomme indlandshave. Af hensyn til miljø og økonomi bør denne rørledning ikke lægges i Østersøen, og desuden er der de sikkerhedspolitiske aspekter. I stedet skal et landbaseret alternativ undersøges indgående. Parlamentet har også ved en tidligere lejlighed udtrykt tvivl om dette.

Jeg er glad for at se, at det fastholdes i betænkningen, at kerneenergi nødvendigvis skal være en vigtig del af EU's fremtidige energimix. Hvis vi skal overholde kravene om emissionsreduktion i henhold til energipakken, har vi brug for moderne kerneenergi i EU. Det er godt, vi kan drøfte dette i Parlamentet de næste par dage.

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). – (PL) Fru formand, kommissærer! Det er på tide at sige tingene ligeud. For det første har EU ikke nogen energistrategi. Det ansporer f.eks. Rusland, som behandler energiressourcer som et politisk våben, til at forsøge sig med pres og afpresning, hvilket forværrer EU's situation.

For det andet er EU bukket under for kollektiv manipulation i form af trusler om global klimaopvarmning på grund af CO₂-emissioner. Flere og flere eksperter og kendsgerninger bekræfter, at dette ikke er sandt. Hvad angår dem, der spreder denne teori og truer os med global opvarmning, ville det være værd at undersøge, i hvis interesser de agerer.

For det tredje kræver EU en energistrategi, der er baseret på det svageste leds princip, med andre ord hjælp i form af økonomisk bistand og investering i de lande, der er mest afhængige af én leverandør, som f.eks. de baltiske lande og Polen.

For det fjerde skal EU undskylde og tage stenkul og brunkul til nåde igen, fordi der er rigelige forsyninger af dem, og de er billige. For det femte er der brug for en skatte- og kreditpolitik i EU til støtte for nye teknologier og besparelser på energiemissionsområdet, og det findes der ikke nu.

Herbert Reul (PPE-DE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg meget gerne takke fru Laperrouze og hr. Piebalgs for alle de dokumenter, de har fremlagt.

Jeg er ikke enig i alle detaljerne, men forslagene går i den strategisk set rigtige retning, for det er rigtigt og nødvendigt endnu engang at fokusere på, at forsyningssikkerhed er et centralt spørgsmål. Måske har vi i det forløbne år fokuseret for meget på andre energipolitiske spørgsmål, og jeg er taknemmelig for, at forsyningssikkerhed nu igen er kommet ind midt på scenen.

For det andet er jeg også taknemmelig for, at holdningen er så differentieret. Som sagt er man måske ikke enig i hvert enkelt punkt, men det er generelt rigtigt, hvad der står i betænkningen, i modsætning til hvad hr. Turmes lige har antydnet. Hr. Turmes, det er forkert at tro, at der et simpelt svar, et enkelt svar på dette enorme og komplicerede problem.

Politikere forsøger altid at give et hurtigt og simpelt svar, der tilfredsstiller alle, men det er bare ikke muligt. Det er desværre forbandet svært, og derfor er svarene så forskellige. Vi kan ikke give folk løfter og optræde, som om vi har en løsning, og som om alt går i orden med et snuptag. Og når det er sagt, så ville folk en dag blive bitterligt skuffet, når de fandt ud af, at sådan fungerer det ikke.

Differentieringen betyder, at der er ikke blot en enkelt energikilde, men at vi i lang tid fremover snarere fortsat vil arbejde med flere kilder. Det er umoralsk blot at kassere en energikilde. Efter min mening er det uansvarligt blot at forkaste kerneenergi. Den er en del af løsningen, naturligvis ikke hele løsningen, men man bør indse, at den kan bidrage med noget. Jeg vil også advare mod at sætte for meget på gas, for vi har lige hørt en hel del om den afhængighed, det indebærer.

Jeg mener også, at vi må indse, at vi ikke sådan uden videre kan opgive kul – en energikilde, som vi har i vores land og mange andre steder i Europa – og sige, at kul producerer CO₂, så det er ikke nogen valgmulighed. Det ville være uansvarligt. Vi har også brug for et differentieret svar på spørgsmålet om de forskellige transportveje. Som hr. Rübig lige har sagt, er der ikke blot ét svar med hensyn til rørledning, for det ville være en fejl at vælge kun én. I stedet skal vi åbne en vifte af transportveje og valgmuligheder. Ingen kan i dag nøjagtigt forudsige, hvad der vil ske om 10, 20 eller 30 år.

I den henseende er den vej, vi skal følge, at sige ja til intelligente løsninger. Med intelligent mener jeg alsidig samt at være åben over for nye ting og ikke stå stille. Svaret er teknologi. Svaret er at investere i forskning og være åben over for løsninger, som vi i øjeblikket ikke engang kan se, og ikke blot skødesløst udelukke den ene eller den anden valgmulighed. Det er også at blive enige om at investere.

Det ville være en fatal fejltagelse – og den er gjort i nogle energipolitiske beslutninger – at give dem, der faktisk skal investere penge, nemlig virksomhederne, for lidt råderum og for lidt støtte. Tror nogen virkelig på, at vi, medlemsstaterne, staten eller Fællesskabet vil kunne løse investeringsproblemet? Nej, det er privatsektoren, der vil skulle gøre det.

Atanas Papanizov (PSE). – (BG) Fru formand, kommissærer! Jeg vil gerne begynde med at fremhæve den konstruktive debat i Udvalget om Industri, Forskning og Energi om fru Laperrouzes betænkning og særligt påpege hendes rolle ved udarbejdelsen af den objektive og altomfattende betænkning.

Jeg ønsker at fokusere særligt på de forslag i betænkningen, som er udarbejdet med det formål at afspejle problemerne i de lande, der er mest påvirket af eksterne leverandører af energi, især gas.

For det første har man bemærket betydningen af, at Parlamentet deltager aktivt i fordelingen af nye energiforbindelsesprojekter, især imellem medlemsstaternes gas- og energiforsyningsnet. Jeg skal dog med beklagelse påpege, at der kun er afsat 20 mio. EUR til Kommissionens projekt for Republikken Bulgarien og dens forbindelser med Grækenland, trods det at Bulgarien er et af de hårdest ramte lande. F.eks. er gasfeltet i Chiren, som kan løse krisens problemer med minimale forsyninger, slet ikke nævnt.

For det andet er alle muligheder for at bygge en sydlig gaskorridor blevet indarbejdet, med andre ord er South Stream- og TGI-projekterne, ud over Nabuccoprojektet, også blevet anført. Desuden har man anført den langsigtede plan for eventuelt at få gasforsyninger fra andre lande i regionen, som f.eks. Usbekistan og Iran.

For det tredje understreges betydningen af, at der i EU bygges terminaler til flydende gas, og også at disse bør være tilgængelige for alle medlemsstater ud fra et solidaritetsprincip. Det er igen særligt vigtigt for Bulgariens og Grækenlands fælles brug af sådanne terminaler.

For det fjerde opfordrer jeg Kommissionen til at se på en udvidelse af energifællesskabet i Sydøsteuropa og andre nabolande med det formål at danne et indre marked for hele regionen. Som ordfører i forbindelse med forordninger og betingelser om adgang til gasforsyningsnet ønsker jeg endnu engang at understrege den tredje energipakkes betydning for oprettelse af et indre energimarked i EU og at tilskynde til dets hurtigst mulige gennemførelse.

Endelig ønsker jeg at påpege, at også kerneenergiens rolle forklares objektivt i betænkningen. Jeg finder, at det nuværende rammedirektiv om nuklear sikkerhed vil danne et godt grundlag for at analysere tilstanden

på alle reaktorer i EU og ikke blot nybyggede reaktorer, og at det vil være et objektivi grundlag for at vurdere deres sikkerhed.

Det er klart, at politisk baserede beslutninger som dem, der er truffet i forbindelse med Kozloduy, ikke kan være af langsigtet karakter med den nuværende udvikling i energispredningen i EU. Jeg håber, at medlemsstaterne på grundlag af objektive kriterier vil være i stand til at genoverveje spørgsmålet om reaktorlukningerne.

Andrzej Wielowieyski (ALDE). – (FR) Fru formand! Fru Laperrouzes betænkning om energipolitik omhandler et emne af umådelig betydning for alle lande i EU.

Jeg nærer stor respekt for det arbejde, hun har udført, men situationen er stadig meget alvorlig. De pinefulde og katastrofale erfaringer, som vores lande sydpå fik i januar, og de forudsigelser, der truer os med betydelig knaphed på energi i de næste to årtier, peger alle mod et behov for, at energipolitik kommer til at spille en nøglerolle i vores udenrigspolitik.

Imidlertid er fremtiden dystert, hr. kommissær, fordi vi mangler enstemmighed, solidaritet og ressourcer. Med hensyn til solidaritet gælder det måske ikke Kommissionen, men snarere visse store lande i EU. Vi taler ikke med én stemme.

Jeg er helt enig med hr. Swoboda i, at Nabucco er en stor skændsel for EU. F.eks. er den russiske South Stream-rørledning, der støttes af staten og visse EU-lande, i fare for at vælte Nabucco, som er halvt så dyr, og som for sin del fungerer i overensstemmelse med markedslovene. Dens forsyningskilder i Aserbajdsjan er i risiko for at blive beslaglagt af dens rival, hvilket gør det til en usikker og tvivlsom investering. På den måde mister Unionen sandsynligvis en enestående mulighed for spredning og større sikkerhed ...

(Formanden afbrød taleren)

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Fru formand! Den anden strategiske energiredegørelse kunne ikke komme på et bedre tidspunkt. Forsyningsikkerheden i den østlige halvdel af EU har så sandelig været udfordret af begivenhederne i begyndelsen af året. Efter tre ugers krise er naturgassen igen strømmet til Europa siden 20. januar, men spørgsmålet er, hvor længe den gør det? For virkelig at kunne garantere forsyningsikkerheden skal vi tage ved lære af gaskonflikten. Her tænker jeg først og fremmest på spredning i de energiformer, der anvendes, forsyningskilder og transportveje. Ifølge beregninger bruger Europa 500 mia. m³ gas om året, og ifølge visse analyser kan dette behov stige med så meget som 30 % i løbet af de næste 20 år.

Der er allerede fremkommet idéer vedrørende mulige alternativer. Nord Stream-rørledningen, der transporterer russisk gas til Europa, er allerede under opbygning, og Blue Stream i Tyrkiet er klar. De interesserede parter er nået til enighed om bygning af South Stream, Ukraine har påtaget sig at bygge White Stream, og så er der Nabucco, som der tales så meget om, om end med usikre kilder eller et usikkert, økonomisk fundament. Under alle omstændigheder vil man for størstedelen forblive afhængig af Rusland. Selv om Nabucco skulle transportere asiatisk gas, har EU – til forskel fra Gazprom – endnu ikke engang givet Baku et tilbud. Hvad kan der gøres nu? Mange siger måske, at for øjeblikket kan vi have tiltro til, at forhandlingerne mellem EU-kommissærerne og den russiske delegation ved topmødet i Moskva vil give væsentlige resultater og medføre betydelige fremskridt med hensyn til gasrørledningerne, og at det fremover ikke alene vil være det russiske gasmonopol, der dikterer priserne.

Dette er muligt, men jeg for min del mener, at ud over alt dette – og faktisk før alt andet – er vejen frem at bruge mindre og renere energi. Det er netop derfor, jeg fastholder, at der er brug for en grøn "New Deal" i EU, med andre ord en aftale, hvori der fokuseres på bæredygtig vækst, samtidig med at man ansporer til og anvender innovation i miljøindustrien. Som følge af den igangværende, globale finanskriser får flere og flere mennesker øjnene op for, at det er nødvendigt med en ny logik inden for den økonomiske organisation. Stadigt flere mennesker er ved at indse, at for at komme ud af den globale krise er en ny drivkraft nødvendig, én, hvis motor kører på nye organisationsprincipper. Flere og flere mennesker erkender, at der er behov for et paradigmeskifte. Den grønne New Deal, med andre ord en ny logik inden for økonomisk organisation, der er baseret på innovation inden for miljøteknologier og støttet af de internationale kapitalmarkeder, vil blive hjørnesteinen i stadigt flere økonomiske rednings- og incitamentsprogrammer, herunder i EU-medlemsstaterne. Vi har brug for disse incitament, for sidste år voksede antallet af arbejdsløse i EU med 1,7 mio. Hvis der bliver givet grønt lys for den grønne New Deal i EU, får den en gennemgribende virkning på EU's fremtidige energipolitik.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! I øjeblikket importerer EU 50 % af sit energibehov, og andelen vokser konstant. Unionens afhængighed af import af konventionelle energikilder og af et begrænset antal leverandører udgør en alvorlig trussel mod vores sikkerhed, stabilitet og fremgang. Denne strategiske redegørelse for EU's energipolitik er derfor efter min opfattelse kommet på det rigtige tidspunkt. Jeg mener, at de "tre gange 20"-målet for 2020 er rigtigt set ud fra et sikkerhedsmæssigt, økonomisk og økologisk synspunkt. At nå dette mål kræver imidlertid en fælles tilgang i hele EU, der skal stå samlet både inden for Unionen og udadtil. At skabe en fælles energipolitik kræver, at Lissabontraktaten ratificeres endeligt, og at der fremsættes forslag om en sådan fælles energipolitik. I det indre marked er der brug for klare og stabile, lovmæssige rammer og frem for alt for at fuldføre integrationen af vores energisystemer i hele EU's område.

Paragraffen om gensidig solidaritet vil ikke blive andet end en tom frase, hvis ikke vi forbinder disse energisystemer. Der er også brug for at styrke brugen af alle interne energikilder, lige fra bevaring ved at øge andelen af vedvarende kilder til større brug af sikker kerneenergi. Der er ingen grund til at understrege, at finansielle investeringer i vores interne energiindustri også vil give et afkast i form af fornyet økonomisk vækst. Hvad angår de eksterne forbindelser på energiområdet, kræver dette forhold også langt større spredning end tidligere. Der er behov for en mere intensiv dialog med producentlande, transitlande og andre forbrugerlande. Man bør øge samarbejdet med landene i Mellemøsten, Middelhavsområdet og Nordafrika. Det bør gøres inden for rammerne af Barcelonaprocessen, dvs. Middelhavsunionen. Dialogen bør også omfatte kandidatlandet Tyrkiet, og efter min opfattelse er det også altafgørende at finde en langt mere effektiv tilgang til lande som Iran. Sluttelig vil jeg gerne lykønske vores ordfører fru Laperrouze med en efter min mening førsteklasses og afbalanceret betænkning.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Fru formand! Selv om vi begyndte at tale om behovet for en fælles energipolitik så langt tilbage som i 2006, er hver enkelt EU-stat ansvarlig for at tilvejebringe en sikker energiforsyning. Det er imidlertid afgørende for selve EU's overlevelse, at medlemsstaterne er solidariske med hinanden. EU skal omgående vedtage en effektiv lovgivning for at bidrage til at klare energiforsyningskriser eller helt at undgå dem. Kommissionen foreslår en EU-handlingsplan for energiforsyningsikkerhed og -solidaritet, hvis væsentligste aspekter er oprettelse af infrastrukturer og spredning af energikilder. Jeg er begejstret over, at der blandt de infrastrukturprojekter, der er fastlagt som prioriteringsområder for energisikkerhed i EU, er en sammenkoblingsplan for landene omkring Østersøen, hvilket ville fjerne de usikre energikilder, der stadig findes i EU.

Jeg vil gerne bede Kommissionen om al mulig støtte til opbygning af energiforbindelsen mellem Litauen og Sverige og den litauisk-polske energibro. Her har vi desværre også brug for politisk vilje. Vender vi imidlertid tilbage til EU's grundlæggende princip – solidaritet – og dets anvendelse på energiområdet, så hersker der stor tvivl om fremtiden for dette princip. Vi forhandler om den tredje energipakke, der indebærer oprettelse af et indre el- og gasmarked i EU med etagentur for samarbejde mellem energimyndigheder. Samtidig er Tyskland og Rusland ved at oprette et russisk-tysk energiagentur. Hvordan er det foreneligt med solidaritet mellem EU-medlemsstaterne, den fælles energipolitik og energisikkerhed?

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Fru formand, kommissærer! I denne forhandling vil jeg gerne gøre opmærksom på tre forhold.

For det første bruger Rusland tydeligvis og i stigende omfang forsyningerne af energiresourcer, hovedsagelig gas, til at udøve en stærk, politisk indflydelse. Den seneste gaskonflikt mellem Rusland og Ukraine forårsagede ikke blot enorme, økonomiske tab i mange EU-lande. Med en slags tilladelse fra EU blev Ukraine endnu engang skubbet ind i en tydelig, økonomisk afhængighed af Rusland, for det er svært at forestille sig, at den ukrainske økonomi vil kunne fungere, hvis gasprisen kommer over 400 USD pr. 1 000 kubikmeter.

For det andet er der brug for at forhandle en ny partnerskabsaftale mellem EU og Rusland. Den skal indeholde detaljer om energispørgsmålet, men også en klar bestemmelse om, at Rusland ikke vil bruge forsyning af energiresourcer til at udøve politisk indflydelse, og at russiske leverandører vil blive gjort erstatningsansvarlige for skader opstået som følge af forsyningsstop.

For det tredje og sluttelig bør EU med sine egne finanser og også via Den Europæiske Investeringsbank støtte først og fremmest gasinvesteringer, som reelt spreder forsyningen af gas til EU, og som dermed skaber en reel mulighed for at importere gas fra andre lande end Rusland, som f.eks. Nabuccogasrørledningen.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Vi vil aldrig opnå hverken energisikkerhed eller en reduktion på 80 % i kuldioxidemissionerne inden 2050, hvis vi fortsat effektivt ignorerer både

energisikkerhedsspørgsmålet og den kritiske betydning af en paneuropæisk sammenkobling med højspændt jævnstrøm (HVDC). Det omfatter en HVDC-linje til Nordafrika med intelligente elnet i Europa og Nordafrika.

I sidste uge havde jeg lejlighed til på første hånd at opleve de spændende solvarmeaktiviteter i Grenada og Sevilla, og i weekenden læste jeg Harvard-professor Michael McElroys synspunkter med hensyn til at befri USA fra dets årlige regning på 750 mia. USD for import af olie, vinde kampen om energisikkerhed i USA og samtidig redde planeten. Og jeg spørger mig selv, hvad det er, vi stadig forhandler om? Vi kender svarene.

Det intelligente net vil bevirke, at el baseret på sol-, vind- og vandkraftenergi kan bringe sikkerhedskurven i balance. Hvis vinden ikke blæser ved den irske vestkyst, skinner solen i Spanien, eller vinden blæser ved Nordafrikas vestkyst, hvor solen også skinner.

Kort sagt, så er solen for Spanien, hvad vinden er for Irlands vestkyst. Vores nationale myndigheder vil trække vejret frit, da det eneste, de skal gøre fra nu af, er at lade lyset brænde og holde vores hjem og kontorer opvarmet ved spidsbelastninger.

Vi kan ikke længere lade vores borgere være gidsler for enten energipolitik eller ustabile oliepriser. Vindenergi kan konkurrere med kul, olie og gas, og brændstoffet er gratis. Ja, vores udfordring er at skabe en ny energiøkonomi – en energiøkonomi, der er bygget på el fra vedvarende energikilder.

Jeg fastslår, at det rappe udtryk *to cost the earth* (at koste jorden, dvs. at koste det hvide ud af øjnene), som vi – i hvert fald de engelsktalende – muntert og ubekymret anvender figurativt, nu skal tages bogstaveligt. Hvis vi ikke hurtigt skifter væk fra vores næsten totale afhængighed af fossile brændstoffer, vil det gøre netop det, som vores klimaeksperter blandt kollegerne påpeger igen og igen og stadigt mere indtrængende, nemlig koste det hvide ud af øjnene på grund af den globale opvarmning.

Evgeni Kirilov (PSE). – (BG) Fru formand! Som skyggeordfører for Udenrigsudvalget vil jeg gerne lykønske fru Laperrouze med denne betænkning, som giver et bredt perspektiv på EU's problemer på energiområdet, herunder behovet for en fælles energipolitik.

I betænkningen anføres det også meget klart, hvad der nødvendigvis må gennemføres, for at vi kan imødegå de energisikkerhedsmæssige udfordringer. Jeg bifalder også, at kerneenergi har fået den plads, den fortjener i sådan en betænkning, og at den præsenteres som en nødvendig energikilde.

Særligt nu efter gaskrisen er det også tydeligt og fint anført, at vi har brug for at sprede energikilderne. På den anden side er vi fremover nødt til fortsat at arbejde hen imod mere alternative korridorer, energikorridorer, og ikke blot én korridor på bekostning af en anden. Så ville vi alle vinde ved at konkurrere.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på to spørgsmål. I oktober sidste år bemærkede jeg her i Parlamentet, at Nabuccoenergiprojektet stadig var en røg uden ild. Jeg opfordrede dengang Kommissionen til at handle med fasthed. Vi kan nu sige, at Kommissionen er ved at handle i den retning, så det bemærkes. Det er indlysende, at man forstår dets betydning, især nu efter gaskrisen.

Det bør imidlertid stå klart, at trods de skridt, der er taget på vejen mod at opnå stadig større energisikkerhed, er der behov for en langt større indsats, herunder seriøs, politisk aktivitet, så vi kan øjne lyset for enden af tunnelen.

Det andet spørgsmål er energioplagringskapacitet. Jeg vil gerne fortælle Dem, at Bulgarien ville have været redningsløst fortabt, hvis det ikke havde haft kapacitet til mindst 20 dages reserveforsyninger på gasopplagringsanlægget i Chiren. Anlæggets kapacitet blev sidste år udvidet med en tredjedel, som om regeringen vidste, hvad der var i vente.

For anden gang i dag vil jeg derfor gerne understrege, at jeg slet ikke forstår, hvorfor Kommissionen fuldstændig har ignoreret det projekt, Bulgarien har foreslået med hensyn til yderligere udvidelse af dette oplagringsanlæg. Det var det eneste, der reddede os, og jeg mener, at vi er nødt til at støtte lignende projekter i alle andre lande.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Fru formand! Gaskrisen og finanskrisen tvinger os til at handle hurtigt og pragmatisk uden at skele til individuelle interesser og idéer, som der ikke er økonomisk belæg for, som f.eks. Nord Stream-rørledning.

Den anden strategiske energiredegørelse giver ikke den ønskede merværdi. Hvad angår en række punkter, der er nævnt i redegørelsen, vil det være særdeles vanskeligt at gennemføre dem. EU's borgere og dens økonomi kræver hurtig og specifik beslutningstagning og handling, der kan bidrage til at sikre relativt lave og stabile energiomkostninger i de næste 15 år. Beslutningerne skal medføre de størst mulige besparelser

for industrien, transportsektoren og i hjemmene. De skal i stort omfang bidrage til at reducere EU-økonomiens afhængighed af import af kulbrinter og sikre disses rigtige forsyning. De skal hurtigst muligt medføre, at der udvikles et program og en plan for specifikke, forskningsbaserede tiltag og for, hvordan disse kan finansieres og gennemføres. Som følge af disse økonomiske foranstaltninger vil CO₂-emissionerne blive reduceret, og den bureaukratiske handel med emissioner – der er vældig god for handlerne, men ikke for økonomien – vil blive overflødig.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg er rørt over ordet "intelligent", som i høj grad er en del af denne forhandling, for de løsninger, vi afprøver og bruger i vores hjem for at reducere energiforbruget, fungerer absolut ikke, og de er heller ikke særligt intelligente. At fortælle børn, at de skal slukke for tingene, er ganske enkelt ikke nogen løsning. Jeg ville ønske, det var, for så ville det betyde, at jeg havde magten. Så vi har faktisk brug for alle de ting, som andre har talt om, nemlig sensorer og andre teknologiske fremskridt, som vil gøre det lettere for os alle at opnå vores mål med hensyn til energieffektivitet.

Aftenens forhandling er omfattende. Den handler om vores klimaændringsdagsorden, om forsyningssikkerhed, solidaritet mellem medlemsstaterne og også økonomisk vækst – og det er et problem for os i øjeblikket – og om, hvordan vi udnytte vores energiresourcer på en bedre måde.

Det land, jeg kommer fra, Irland, er afhængig af olie til dækning af næsten 60 % af vores energiforbrug, og al olie importeres. Så vi har naturligvis et særligt problem. Vi har brug for at reducere den afhængighed, vi har brug for at udvikle vores nationale energikilder og, hvilket jeg allerede har nævnt, at forbedre vores effektivitet. Det er klart, at spørgsmålet om sammenkobling mellem medlemsstaterne er afgørende, især for landene i udkantområderne.

Irlands afhængighed er ekstremt høj, idet 91 % af vores behov importeres. Det er en temmelig forbløffende procentdel, og selv om vi ikke har oplevet de gasproblemer, som andre kolleger har talt om, eller den kulde og den rædsel, som det har medført i andre medlemsstater, så har det at iagttage problemerne lært os, hvor presserende det er, at vi gør noget ved vores energimix og vores usikre energisituation.

Alle problemstillingerne i denne betænkning samt det mundtlige spørgsmål er derfor ekstremt vigtige for os.

Især skal vi tage fat på spørgsmålet om brug af landområder. Erfaringerne i Sverige med skovbrug er interessante for Irland, hvor vi ikke har udviklet vores forstvæsen.

Men nøgleproblemet er at få den rigtige balance mellem fødevarerproduktion og brændstofproduktion.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det er logisk og nødvendigt, at der udvikles en sammenhængende og altomfattende fællesskabspolitik på energiområdet. Kommissionens forslag og fru Laperrouzes betænkning peger i den retning.

EU vil tilføre merværdi til initiativer, der er udviklet af medlemsstaterne. Olie findes i begrænsede mængder, og i 2007 dækkede produktionen i EU og Norge blot 30 % af det interne behov. EU's afhængighed af olieimport øger indirekte vores afhængighed af politisk ustabile lande eller dem, der som mulige energipartnere skaber alvorlige, geostrategiske spændinger, som vi har set det for nylig med Rusland.

Af disse grunde er det strategisk vigtigt at om dirigere efterspørgslen efter alternative energikilder til olie, men det er også geografisk set vigtigt at kigge grundigere på de sydamerikanske og afrikanske markeder, som ekspanderer i øjeblikket, og hvor en udvikling af partnerskaberne mellem EU og Brasilien og EU og Afrika kunne yde væsentlige bidrag. Det bør gøres ved at bruge den iberiske region – Spanien og Portugal, hvor jeg kommer fra – som basis med hensyn til logistik og distribution inden for EU.

Hvad angår det grundlæggende behov for at forbedre energieffektiviteten, er det vigtigt at tilvejebringe hensigtsmæssige synergier mellem sektorer, der kan bidrage til større energieffektivitet. Kun ved at indføre en global og koordineret tilgang mellem fællesskabspolitikker og nationale politikker, det vil sige inden for områderne samhörighed, landbrug og transport, kan vi skitsere en strategi med en langsigtet vision.

At der er en forbindelse mellem energi og territorial samhörighed er indiskutabelt, idet den berører mulige og langsigtede løsninger for alle regioner i EU, herunder de mest isolerede udkantsområder.

Iliana Malinova Iotova (PSE). – (BG) Fru formand! Jeg vil gerne lykønske Dem, fru Laperrouze, særligt for det fine arbejde, De har udført med Deres aktuelle betænkning, der er kommet i rette tid.

Vi kan knap nok sige endnu, hvor meget EU-landene og -borgerne har mistet på grund af gaskrisen. Alene for den bulgarske økonomis vedkommende, som var hårdest ramt af striden mellem Ukraine og Rusland, betød krisen et direkte tab på over 230 mio. EUR, uden nogen kompensation.

Den efterfølgende nødsituation gav anledning til mange spørgsmål. Desværre tilspidises det store spørgsmål om energiahængighed, hver gang der opstår en politisk krise og et politisk modsætningsforhold mellem Rusland og Ukraine. Mange mennesker husker situationen for tre år siden, da de to lande igen var uenige om priser. Dengang fik vi et løfte om en fælles energipolitik i EU, men tre år senere ser intet ud til at være sket.

Nu spørger vi os selv, om vi er parat til et indre energimarked, eller om de individuelle interesser vil sejre i bilaterale aftaler? Har vi gjort nok for at sammenkoble gasforsyningsnettene i EU mellem medlemsstaterne, eller bliver vi mindre og mindre tilbøjelige til at opbygge reserver til krisesituationer? Hvordan arbejder vi på Nord og South Stream og på Nabucco?

Jeg er glad for at høre, at kerneenergi behandles på samme niveau som andre energikilder. Uden at gå på kompromis med sikkerheden er det på tide at genoverveje vores holdning til kernekraftværker i EU, uden yderligere, politisk motiverede beslutninger.

Vi har brug for kerneenergi, og det ville være en betydelig barriere mod andre kriser, der eventuelt opstår. Det er ikke tilfældigt, at det bulgarske parlament, da krisen var på sit højeste, bad sine partnere i EU om at genoplive debatten om igen at sætte gang i de lukkede reaktorer i Kozloduy, som er blevet erklæret sikre af de kompetente myndigheder. Vi håber på Deres forståelse.

Det er vanskelige beslutninger, men lad os ikke dømme dem på forhånd eller afskrive dem for tidligt. Jeg vil gerne rette det følgende til Dem, hr. kommissær. For blot nogle få dage siden, da Kommissionen bevilgede ressourcer fra EU's udviklingsplan, fik det land, der var hårdest ramt, tildelt færrest ressourcer. Her i aften har jeg ikke hørt Dem nævne noget om, at Bulgarien er på listen over de lande, der er 100 % afhængige, og som har behov for særlig assistance.

Hvilke kriterier og mekanismer er gældende for tildelingen af disse ressourcer? Jeg ville nok finde det svært at forklare dem for borgerne i Bulgarien og i EU. Vi er tydeligvis også nødt til at anstrenge os mere med den tredje energipakke og sætte mere skub i den. Som medlem af Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse har jeg arbejdet meget med beskyttelse af energiforsyninger til forbrugerne, men man må forstå, at det er vigtigere at sikre energien som udgangspunkt.

Călin Cățălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Fru formand! Jeg ønsker at understrege EU's behov for en ekstern energipolitik, så de 27 medlemsstater kan tale med én stemme under forhandlinger med store producenter. Det er den eneste måde, hvorpå EU kan opnå rimelige priser på importeret gas og olie og samtidig garantere energisikkerheden. Spredning af energiforsyningskilderne skal være et af EU's væsentlige mål. Jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at det russiske gasrørledningsprojekt South Stream overhovedet ikke bidrager til denne spredning, da forsyningskilden forbliver nøjagtig den samme, nemlig Rusland. Desuden ville de enorme omkostninger til bygningen af denne gasrørledning i sidste ende øge gasprisen, en pris, som forbrugerne i EU ville være nødt til at betale.

Derfor er EU efter min mening nødt til hurtigst muligt at sørge for, at der i fremtidige aftaler med Rusland og Ukraine inkluderes nogle universalbestemmelser om energiahængighed, hvori der fastlægges klare forpligtelser og effektive mekanismer til hurtig løsning af eventuelle problemer. Målet med det strategiske partnerskab mellem EU og Rusland samt det nye østlige partnerskab bør være at gennemføre ...

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Energipolitik og udenrigspolitik er nu, mere end nogensinde, uløseligt forbundet med hinanden. Vi ser et behov for en fælles EU-energipolitik i lyset af den seneste udvikling vedrørende gasforsyninger i det centrale og østlige Europa, men selv om den er én af de væsentligste nyskabelser i Lissabontraktaten, beklager jeg at måtte påpege, at dette punkt ikke blev tilstrækkeligt fremhævet i forhandlingerne omkring ratifikationen af traktaten.

I Irland har vi til stadighed gasforsyninger til 12 dage. 60 % af vores elektricitet genereres fra importeret gas, hvor gennemsnittet i EU er på ca. 40 %. Den 28. januar i år offentliggjorde Kommissionen et forslag om at fremskynde arbejdet med at tackle underskuddene i EU's energiinfrastruktur, samtidig med at man bidrager til den økonomiske genrejsning som del af en pakke på 5 mia. EUR.

At Kommissionen inkluderer sammenkoblingen af elnet mellem Irland og Det Forenede Kongerige som et prioriteringsområde med finansiering fra EU's økonomiske genrejsningspakke, er en meget velkommen

udvikling i så henseende. Det understreger endvidere, at når alle 27 medlemsstater arbejder sammen, kan vi skaffe den ændring, der er påkrævet for at sikre energiforsyningsikkerheden.

(Formanden afbrød taleren.)

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – (EN) Fru formand! De to vigtige dokumenter, vi drøfter i dag – Kommissionens handlingsplan og betænkningen om den – er tidsmæssigt adskilt af den nylige gasafbrydelse på grund af det sædvanlige vinterskænderi mellem Rusland og Ukraine. Betænkningen er følgelig mere afstemt efter virkeligheden, og man forsøger med den at øge vores interne solidaritet og fremskynde en gennemførelse af den plan, der ligger foran os, så man kan tage ved lære af den seneste krise.

Ud over at jeg bakker op om spredning af transportveje til import af gas, anser jeg det personligt som væsentlige bidrag, at man i betænkningen appellerer til at fremskynde tilvejebringelse af energi i det indre marked i den nuværende, lovgivende forsamling og finder det nødvendigt at vende tilbage til hele problemet med oplagring af gas. Anbefalingen om at åbne Nabuccoprojektet til Rusland i fuldt omfang er imidlertid diskutabel, eftersom alle ved, at Nabucco blev undfanget som et alternativ til russisk gas, og at Rusland derfor allerede gør alt, hvad det kan, for at kvæle det.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Fru formand, mine damer og herrer! Den nylige gaskrise har vist, hvor vigtig en fælles EU-energipolitik er. Desuden har Slovakiet fundet ud af, hvad det vil sige at være 100 % afhængig af russisk gas. Hundreder af virksomheder måtte indstille produktionen og betale deres ansatte blot 60 % af deres løn.

Jeg er glad for, at solidariteten spiller en førende rolle i forbindelserne mellem EU-medlemsstaterne. Hvis ikke vi havde fået en nødforsyning af gas fra Tyskland gennem Tjekkiet til Slovakiet, ville husholdningerne også have været i farezonen. Jeg er overbevist om, at behovet for at sikre en konstant energiforsyning overalt er en grundlæggende prioritet. At dække behovet hovedsagelig med ikkevedvarende energikilder begynder at veje tungere end det miljømæssigt acceptable.

Vi skal bygge sikre kernekraftværker og samtidig, idet vi bruger strukturfondene, tilskynde landsbysamfund til at fokusere strategisk på forbindelsen mellem energi, vand og bioteknologi, således at man styrker spredningen af energigrundlaget.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Fru formand! Den seneste, men selvfølgelig ikke den eneste gasforsyningskrise betyder, at vi bliver ved med at vende tilbage til spørgsmålet om forsyningsikkerhed i forbindelse med denne meget vigtige ressource.

I EU er vi ikke dårligt stillet, hvad beliggenhed angår. Vi er næsten omgivet af gaskilder i Nordafrika, det nære østen, Centralasien og Rusland. Problemet er, at EU ikke har et enhedsmarked for gas. I den sammenhæng har EU ikke nogen pris, der i større eller mindre grad er en enhedspris. Jeg vil gerne påpege, at man i USA faktisk har et enhedsmarked, og prisen dér for 1 000 kubikmeter gas er under 200 USD. I Europa betaler vi omkring 400 USD. Det er et resultat af, at vi ikke har en infrastruktur, der kunne gøre os i stand til at overføre gas fra ét land til et andet.

Endelig er der spørgsmålet om Nabuccorørledningen. Det er på høje tid, at vi prioriterer den rigtigt og bruger vores finansielle midler, så den endelig bliver en realitet.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg har tre spørgsmål til kommissær Piebalgs.

For det første kan Nabucco måske blive taget som gidsel i Tyrkiets tiltrædelsesforhandlinger, som vi har hørt det fra premierminister Erdoğan. Overvejer vi også White Stream-projektet (Det kaspiske Hav-Georgien-Sortehavet-Ukraine-Rumænien) inden for den sydlige korridor?

For det andet, vil De i det reviderede gasdirektiv overveje et tvungent gaslager med reserver til 90 dage i hver medlemsstat?

For det tredje har De præsenteret en imponerende pakke på 3,5 mia. EUR til energiinfrastrukturer. Forventer De nogen hindringer mod den i Rådet? For den skal stadig godkendes i Rådet. Jeg har hørt, at fire medlemsstater har indvendinger. Og hvordan kan Parlamentet, som også skal godkende den, hjælpe med at vedtage den så hurtigt som muligt?

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Fru formand! Den gaskrise, vi for nylig blev konfronteret med, var mellem Ukraine og Rusland, men desværre berørte den nogle af EU-medlemsstaterne. Denne krise har endnu engang fremhævet det faktum, at EU i høj grad er afhængig af én enkelt gasforsyningskilde. Følgelig mener

jeg, at det vil være til gavn for hele EU, at der udvikles partnerskaber med Rusland, men samtidig mener jeg, at EU straks skal igangsætte projekter, der kan tilvejebringe alternative løsninger, med det specifikke mål at afbøde konsekvenserne af kriser, der kunne opstå i nær fremtid eller senere.

I samme tankerække mener jeg, at de to projekter Nabucco og South Stream skal overvejes, sammen med andre løsninger. I dette tilfælde refererer jeg til felterne i Nordsøen og til dem, der formentlig findes på kontinentalsoklen under Sortehavet. Eftersom alle slags forekomster vil slippe op med tiden, mener jeg, at vi er nødt til at investere i videnskabelige projekter, der skal finde alternative energikilder, så også fremtidige generationer sikres udvikling.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Fru formand! Med gaskrisen for nylig fokuseres der igen og endda endnu skarpere på vigtigheden af at udvikle alternative transportveje og energikilder ved at udvikle transportinfrastrukturer og etablere sammenkoblinger. I det nuværende klima er der brug for at fremskynde Nabuccoprojektet, da det kan bidrage til at opnå EU's mål om at sprede ikke blot transportveje, men især forsyningskilder fra tredjelande. Der skal tilskyndes til at oprette transitruter gennem nabolande via færdiggørelse af de projekter, som indebærer sammenkobling af net i Rumænien med dem i Ungarn og Bulgarien.

Samtidig mener jeg, at South Stream-projektet ikke kan betragtes som nogen fordel for EU, netop fordi det ikke anvender nogen alternativ kilde, sådan som det fordres i den strategiske redegørelse i betænkningen. Imidlertid har vi også vores egne energikilder. Det er ikke bæredygtigt eller effektivt med ét mikro-hydroelektrisk anlæg, men hundredtusinder af hydroelektriske anlæg fra Alperne lige til Karpaterne eller fra Balkan lige til Tatra eller Pyrenæerne betyder energuafhængighed.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Det har været en virkelig fascinerende forhandling, som har afspejlet alle de forskellige synspunkter om energi og den betydning, som dette spørgsmål fortjener. Men jeg mener, at forhandlingen afgjort viser, at ordføreren har ramt den rigtige balance. Det er sandt, at vi hver især ser forskelligt på detaljen. Der er ingen enkle løsninger, ingen vidundermidler, der kan løse det.

Jeg vil gerne igen ønske ordføreren tillykke med så grundigt at have sikret, at alle meninger afspejles i betænkningen, samtidig med at der klart bakkes op om Kommissionens anden strategiske energiredagørelse.

Mange iblandt Dem har talt om supernettet, et værktøj, der blev opfattet som en magisk løsning. Det er rigtigt nok sandt, at det indeholder et stort potentiale, men et net udgør en udfordring. Nogen skal betale for nettet, og, som De ved, søger vi at finde en balance mellem prisbillighed, forsyningsikkerhed og bæredygtighed. Så hvis vi virkelig ønsker at gå i retning af dette supernet, er genrejningsplanen det første, lille skridt i den rigtige retning.

Genrejningsplanen kan medføre en ond cirkel, hvor vi siger, at vi har brug for dette og hint, men at det er erhvervslivet, der skal gøre det. Jo, vi tilskynder skam også erhvervslivet med forskellige incitamenter, men hvis de offentlige midler og EU-midlerne ikke medfølger i overensstemmelse med vores politiske prioriteter, så vil planen ikke lykkes.

Så er der andre spørgsmål, jeg gerne vil lægge vægt på, med en gentagelse af hr. Paparizovs ord. Med hensyn til den tredje pakke om det indre marked vil jeg blot gerne nævne, hvad den gør for EU. For det første er der agenturet for samarbejde mellem europæiske tilsynsmyndigheder. Det vil løse en masse spørgsmål. For det andet er der et europæisk organ for transmissionssystemoperatører. Disse to spørgsmål er på afgørende vis forbundet med forsyningsikkerhed, uden at de dog fjerner nogen national selvbestemmelse, hvad angår energi.

Så hvis denne pakke vedtages nu, vil vi opnå en stor drivkraft. Hvis den udsættes, vil vi miste en stor drivkraft, hvad angår forsyningsikkerhed. Efter min mening er genrejningsplanen og den tredje energipakke derfor noget, der skal gennemføres.

De sidste spørgsmål er sædvanligvis dem, jeg husker bedst, så jeg vil kort besvare dem, for de vedrører meget klart de spørgsmål, vi har drøftet. Hvad drøfter man i Rådet? Jeg tror, der grundlæggende er to spørgsmål.

Det ene er, om vi overhovedet bør give offentlige midler til energi. Her mener et mindretal af landene stadig, at det er godt, at finansieringen kommer fra erhvervslivet, men det giver det problem, at det er svært for erhvervslivet at beskæftige sig med meget bekostelige projekter, hvor afkastene er usikre.

Det andet er, om ens land får et rimeligt afkast. Her kunne jeg påpege, at mit land ikke i særlig grad dækkes af denne genrejsningsplan, så det er godt, at der var mange spørgsmål om det. Jeg har forklaret, at en hvilken som helst sammenkobling med Baltikum som sådan også vil være en hjælp for mit land. Så dette spørgsmål ser man stadig i høj grad på ud fra et nationalt perspektiv om et rimeligt afkast.

Jeg tror, vi her tager det første skridt hen imod offentlige EU-midler som støtte for denne form for udvikling. Dette kunne blive den største vanskelighed, men jeg tror, Rådet vil arbejde hårdt for reelt at godkende vores forslag, for jeg finder det afbalanceret og endda ideelt for den enkelte medlemsstat.

Hvad angår Nabucco, foretrækker vi afgjort transit via Tyrkiet. Vi er i gang med arbejdet, vi har påbegyndt regeringskonferencen med henblik på at afslutte den i marts med en regeringsaftale og en aftale om projektstøtte. Det skulle give tilstrækkelig juridisk og lovgivningsmæssig klarhed til, at man kan investere i Nabuccorørledningen. Hvis det mislykkes, vil vi kigge os om efter alternativer. Der findes altså alternativer, men Tyrkiet er vores foretrukne transportvej, og jeg tror, det også er til gavn for Tyrkiet.

Hvad angår oplagring af gas, overvejer vi det, men 90 dage burde ikke være nødvendigt for alle, for det afhænger i høj grad af importmængderne. Hvis et land producerer gas, behøver det ikke det samme lagerniveau. Forholdet bør derfor i større grad finjusteres, så der skabes tilstrækkelig forsyningssikkerhed, og så det er tilstrækkelig realistisk i krisesituationer. Vi kigger derfor stadig på, hvordan en finjustering af forslaget om gasoplagring kunne se ud.

Jeg vil gerne igen takke Dem for denne forhandling. Det har været en meget hård forhandling, men jeg mener, at alle faktorer er på bordet. Nu skal vi så blot fortsat arbejde meget energisk på at gennemføre dem, vi er blevet enige om, og de forslag, man er blevet enige om her i Parlamentet. Tak igen til Parlamentet for dets stærke opbakning til at udvikle en energipolitik i EU.

FORSÆDE: Gérard ONESTA

Næstformand

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Vi har haft en meget fascinerende forhandling. Jeg er enig i, at meget, hvis ikke størstedelen af ansvaret herfor påhviler vores kollega, som er ansvarlig for energiområdet.

Alt, hvad De har krævet – energisikkerhed, mere effektivitet, intelligente net, decentraliserede net, supernettet, mikronettet, virtuelle kraftværker – behøver imidlertid IKT for at blive drevet. Så det er altafgørende, at vi gør alt, hvad vi kan, for at få dette intelligente redskab, så vi kan virkeliggøre den politik, Udvalget har foreslået i relation til energieffektivitet. Vi befinder os økonomisk og teknologisk set på den rigtige kurs, og det er også – hvilket jeg skal understrege – en enestående forretningsmulighed. Hvis vi får IKT til at bevæge energieffektiviteten i den rigtige retning, så skaber vi mange industrier, masser af vækst og mange job. Det er også grunden til, at vi skal gå videre med intelligent byggeri, intelligent belysning og intelligent transport. Kun ved i praksis at anvende de muligheder, forskningen giver os, vil vi ikke blot blive mindre afhængige, fordi vi bliver mere effektive, vi vil også få opbygget ny kapacitet i erhvervslivet.

Lad mig give Dem blot ét eksempel for at vise, hvordan dette kunne fungere. Som De ved, vil vi snart godkende højeffektive lysdioder – de berømte LED – som allerede i dag vil sænke energiforbruget til belysning med 30 % og med op til 50 % inden 2025. Takket være forskning i EU er vi allerede gået et skridt videre. I 2007 leverede vi, på baggrund af EU's rammeprogram for forskning, OLED – organiske LED – med en ekstra effekt på 50 % i forhold til LED. EU-forskningen har givet resultater, som nu omsættes i praksis i henhold til både nationale og regionale politikker.

Jeg har hørt nogen kritik af, at euro-genrejsningsplanten ikke handler om effektivitet. Men hvis jeg læser denne plan korrekt, ser jeg, at der bevilges 1 mia. EUR til energieffektivitet i bygninger. De har alle her i Parlamentet givet tilsagn om, at dette er den rigtige vej frem. 5 mia. EUR går til miljøvenlige biler, så biler ikke som i dag vil være afhængige af benzin, og der er 1 mia. EUR til intelligent fremstilling, så der bruges mindre tid og mindre energi i vores industrier.

Vi er på rette vej, og jeg tror, at det med hjælp fra Parlamentet og med en masse skubben på i de enkelte medlemsstater vil lykkes os ikke blot at sikre disse midler, men også at anvende dem i praksis. Så vil energieffektivitet ikke kun være noget, man taler om, det vil også være en kendsgerning.

Anne Laperrouze, ordfører. – (FR) Hr. formand, fru Reding, hr. Piebalgs, mine damer og herrer! Tak for Deres usædvanligt værdifulde bidrag, der viser, hvor uhyre omfattende dette energiområde er, og at energi virkelig er en grundlæggende nødvendighed.

I vores forhandling og i betænkningen, som i øvrigt afspejler de drøftelser, vi har haft med hinanden i de forskellige politiske grupper, har jeg bemærket en bred enighed om, at der er behov for at styrke nettene og sammenkoblingerne, at bruge informations- og kommunikationsteknologier for at gøre nettene intelligente – som fru Reding lige forklarede – at styrke forbindelserne med producentlande og transitlande – hvilket især var formålet hos Udenrigsudvalget og vores ordfører der, hr. Dimitrakopoulos – og også at opnå en aftale om energieffektivitet, energibesparelser og udvikling af vedvarende energiformer.

Afslutningsvis er det, vi har opnået, enighed om at forbedre energieffektiviteten, udvikle vedvarende energiformer, sprede vores forsyningskilder og -linjer, styrke vores dialog med producentlande samt at sikre, at de 27 medlemsstater taler med én stemme, og frem for alt at vi skaber en ændring i vores liv. Alle disse aspekter er afgørende for at garantere den fælles energisikkerhed, vi alle ønsker.

Forskellene er naturligvis forbundet med sammensætningen af energimixet. Hvilke energikilder er der tale om? Jeg vil gerne svare mine medlemskolleger fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance og også andre medlemmer, som har talt imod kerneenergi. Jeg ønsker at sige, at vi rigtigt nok er nødt til at være forsigtige.

Der har været overdrevet en hel del i det, der er blevet sagt. Jeg mener, at vi har sat nogle meget ambitiøse mål for 2050. Man har nævnt en reduktion på 80 % i CO₂-emissionerne og en andel på 60 % vedvarende energiformer. Det er helt klart, at en stor andel er blevet tildelt alle vedvarende energikilder. Hvad angår kerneenergi, så anerkendes det i denne betænkning, at den er en del af energimixet.

I denne henseende vil jeg gerne slutte af med blot at minde Dem om målsætningerne, nemlig en CO₂-koncentration på 450 ppm, som er blevet fastsat for at garantere en temperaturstigning på maksimalt 2°C. Jeg vil gerne minde Dem om, at med hensyn til de bestræbelser, der er blevet fremført, taler vi om en andel på 9 % kerneenergi, 54 % energieffektivitet, 35 % vedvarende energi og 14 % geologisk CO₂-opsamling og -lagring.

Alt dette gælder for 2030. Kerneenergi og kul er således en del af mixet. Jeg for min del er ikke nogen tilhænger af kul, jeg er ikke tilhænger af kerneenergi, men vi er nødt til at have det bredest mulige udvalg af energikilder. Jeg ville ikke bryde mig om at være nødt til at vælge mellem kul og kerneenergi i 2050.

Formanden. – Tak, fru Laperrouze. De kan være forvisset om, at Deres energi er værdifuld for Parlamentet.

Forhandlingen under ét er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Som afslutning på forhandlingen har jeg modtaget et beslutningsforslag om mundtlig forespørgsel af Remek⁽¹⁾, jf. forretningsordenens artikel 108, stk. 5. Afstemningen finder sted onsdag.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Alin Lucian Emanuel Antochi (PSE), skriftlig. – (RO) Solidaritet mellem EU's medlemsstater i energisektoren skal være et vigtigt mål på europæisk, regionalt og bilateralt plan. De strategier, som hver medlemsstat har vedtaget på nationalt plan, skal faktisk ikke have indflydelse på andre medlemsstaters energiinteresser, og de skal være i EU's almene interesse, hvad angår energisikkerhed.

Arbejdet på at forbedre Fællesskabets lovgivningsrammer med henblik på EU's energiuafhængighed og på at udarbejde en ny generation af lovgivningsmæssige bestemmelser for at styre EU's forbindelser både med energileverandører uden for EU og med transitlandene skal virke som et effektivt middel i processen med at udforme en europæisk sikkerhedspolitik. De nye love er nødt til at tage hensyn til lovmæssige restriktionsordninger, som skal konsolidere samarbejdet i energisektoren, og udvikle en bæredygtig konkurrence på de europæiske energimarkeder.

Det er væsentligt at fremme de bestræbelser, der sigter mod at øge EU-investeringer, når det gælder diversificering af grænseoverskridende strukturer, incitament til produktion af alternative, ukonventionelle

⁽¹⁾ Se protokollen.

energikilder på lokalt plan og forbedringer af infrastrukturen for at gøre det lettere at anvende nye energikilder. EU skal også se på behovet for at fremme den private energisektor i medlemsstater, som allerede mærker følgerne af den globale økonomiske krise, som en seriøs faktor.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Man kunne sige, at energikrisen i januar langsomt begynder at blive et årligt ritual. Jo strengere vinter, desto større sikkerhed for, at Den Russiske Føderation vil lukke for gasforsyningen til europæiske lande. Det er derfor så meget desto mere overraskende, at forbundskansler Angela Merkel til trods for en anden gaskonflikt, hvis ofre var borgere i EU-lande, stadig tilskynder til forslaget om at bygge Nord Stream-gasledningen med EU-midler.

Hvad Kommissionen bør gøre nu, er at forberede en diversificeringsplan for energikilder. Der bør investeres i udvikling af nye transmissionsnet, som går uden om upålidelige eksportører af energikilder såsom Den Russiske Føderation. I et af de ændringsforslag, som jeg har stillet til Lapperrouze-betænkningen, understreger vi betydningen af at støtte Nabuccoprojektet, som er det eneste eksisterende projekt, som ønsker at diversificere energikilder og transitruter for gas, uden at Rusland involveres. Det bør også være en prioritet at skabe gasledninger, der muliggør forbindelser mellem forskellige systemer og hurtig transmission af gasreserver i tilfælde af yderligere kriser.

Vores handelsaftaler bør imidlertid baseres på den særlige energisikkerhedsklausul, som ville være sektorens forretningsmoral.

For Europa og resten af verden, som driver forretninger på en civiliseret måde, er det vigtigt, at Den Russiske Føderation ratificerer energichartertraktaten. Jeg tror, at kun et forenet Europas sammenhængende og kompromisløse holdning vil være i stand til at overtale Kreml til at træffe en sådan beslutning.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Energianliggende er vor tids største udfordring. Gaskrisen, som EU blev konfronteret med i januar, er ikke den første i EU's historie. I Europa er der lande, som er 100 % afhængige af gas fra Rusland, og et af disse lande er Litauen, som vil lukke sit atomkraftværk i december 2009. EU er nødt til at foretage yderligere skridt for at undgå, at krisen gentages. Det manglende led skal skabes, og vi skal også forstærke direktivet om naturgasforsyningssikkerheden og oprette en koordinerende EU-mekanisme med henblik på at reagere på lignende kriser. Det er væsentligt, at der er tilstrækkelige energireserver i de medlemsstater, som er mest afhængige af energiforsyninger.

Krisen mellem Rusland og Ukraine er ikke blot en krise om gensidig tillid, men også en geopolitisk krise. Begge lande skal tage ansvaret for, at medlemsstater ikke modtog gas. Europa skal for sit vedkommende diversificere energikilder og forbedre forsyningssikkerheden. Europa skal handle beslutsomt, da løsningen på denne energikrise om gasforsyningen fra Rusland kun er midlertidig.

Cristian Silviu Bușoi (ALDE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne takke fru Lapperrouze for denne betænkning og sige, at jeg støtter de fleste konklusioner i den. EU skal være ambitiøs i bekæmpelsen af klimaændringer, hvilket betyder, at atomkraftens og den vedvarende energis rolle ikke kan lades ude af betragtning.

Processen med at skabe et fælles marked for elektricitet og naturgas skal fremskyndes. Dette kræver sammenkoblinger. Jeg bifalder derfor Kommissionens forslag om at tildele 1,5 mia. EUR til sammenkoblingsprojekter. Desuden skal de kriterier, som blev opstillet i Barcelona om sammenkobling, opfyldes af alle medlemsstater.

Det er også nødvendigt at forbedre energieffektiviteten, især i de nye medlemsstater. I Rumænien er der f.eks. enorme muligheder for energibesparelser, og jeg kunne godt tænke mig, at disse muligheder benyttes.

Krisen mellem Rusland og Ukraine har endnu en gang sat fokus på behovet for en fælles EU-strategi. Jeg støtter betænkningens konklusion, herunder punktet om undertegnelse af en aftale mellem EU, Rusland og Ukraine.

Jeg er imidlertid ikke enig i udtalelsen om, at South Streamprojektet er et lige så vigtigt projekt for EU's energisikkerhed som Nabucco. South Stream er et projekt, der konkurrerer med Nabucco, og det opfylder ikke alle behovene for at diversificere energikilderne for at garantere EU's energisikkerhed. Derfor mener jeg, at vi i fremtiden er nødt til at lægge større vægt på den rolle, som dette projekt får i de forskellige parlamentsdokumenter.

Dragoș Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I dag diskuterer vi i Europa-Parlamentet en af de vigtigste betænkninger, der er drøftet på dette plenarmøde. Vi kan i denne betænkning se nøgleelementer i

energipolitikken, som vi ønsker at indføre i hele EU, såsom nationale nødplaner, energisikkerhedsklausulen, diversificering af energikilder og bibeholdelse af kerneenergi i energimixet.

Alt dette viser, hvor fleksible vores politikker og handlinger er, og hvor hurtigt de kan tilpasses de nuværende situationer. Jeg synes, at reguleringen af kommercielle aftaler og associerings- og samarbejdsaftaler, der indgår med producent- og transitlande for at indføre en adfærdskodeks og konsekvenser i tilfælde af overtrædelser, skal være en af EU's prioriteter i kølvandet på gaskrisen i begyndelsen af året.

Ved at oprette sammenkoblinger mellem medlemsstater, ved at indføre nye forsyningsveje såsom Nabucco og ved at opføre LNG-terminaler skal diversificering af energikilder endvidere blive løbende projekter, som finansieres af Kommissionen. Til sidst vil jeg gerne lykønske fru Laperrouze med hendes betænkning. Jeg håber, den vil blive støttet af et stort flertal af medlemmerne.

Alexandra Dobolyi (PSE), skriftlig. – (HU) I de første par uger af 2009 blev EU-medlemsstater behandlet som gidsler af Ukraine, hvis ledere indledte en diskussion om en forsyningsordning med Moskva om prisen på gasforsyninger. Kiev baserede sin handling på håbet om at kunne opnå støtte fra de fleste EU-medlemsstater på grund af de traditionelle antirussiske følelser i Vest- og Østeuropa. Dette var åbenbart et politisk skud i foden.

EU er nødt til omsider at komme ud af sin egen onde cirkel. Blot en del af denne er energifobien, ifølge hvilken vi er nødt til at finde os i russerne, for ellers vil de lukke for gashanen. Denne forkerte holdning kan kun føre til forkerte konsekvenser! Dette emne involverer mere end blot energi!

Hvis EU's langsigtede mål er partnerskab med et Rusland, som bygger på demokrati, som sørger for et enormt marked i udvikling, og som er i stand til at udvikle sig yderligere, er det også nødt til at regne med, at de økonomiske og politiske tyngdepunkter faktisk kunne flytte sig til Rusland.

EU skal aktivt og troværdigt overbringe det budskab, at det er interesseret i at se Rusland blive moderne. EU's adfærd, der består af opmuntrende ord, men kvælende, tavse og fordømmende handlinger, er dømt til at mislykkes.

Den manglende fælles energi- og udenrigspolitik, som presser diversificeringen af energianvendelsen i baggrunden og prioriterer visse historiske krænkelser og kommercielle fordele, gør Unionen sårbar.

Et forenet EU ville mane Moskva til eftertanke, for det har Moskva aldrig før oplevet. Over for lande, som giver sig af med vægelsindet politik, kan Rusland imidlertid nemt sætte sin vilje igennem.

Dette drejer sig om langt mere end energi!

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Den strategiske energirededgørelse giver et godt resumé af alle de skridt, som er uundværlige for EU for at mindske dets afhængighed af eksterne energikilder. Afbrydelserne i gasforsyningen i de seneste uger har gjort, at visse punkter i forslaget i høj grad kommer i rette tid.

Vi kan kun være enige i behovet for et nyt grundlag for EU-forordningen om gasreserver. Foruden at pålægge obligatoriske minimumslagre er det efter vores opfattelse vigtigt at forstærke solidaritetsmekanismerne med EU-forordninger, i overensstemmelse med Lissabontraktaten.

Det er prisværdigt, at Kommissionens energirededgørelse nævner de infrastrukturer, som det ville være i alle medlemsstaters fælles interesse at skabe. Det er en velkommen udvikling, at forslaget betragter sammenkoblingerne af gasledningerne i Central- og Sydøsteuropa som et vigtigt mål foruden den sydlige gaskorridor. Initiativet, som oprindeligt var knyttet til MOL, er vigtigt, fordi det vil blive lettere for de involverede lande at hjælpe hinanden hurtigt i tilfælde af afbrydelser af forsyningerne. Hvis nettene kobles sammen, vil det også fremme konkurrencen i regionen.

Vi synes, at Kommissionens beslutning om at omdirigere en portion af uanvendte EU-midler til energiinfrastrukturer er en god beslutning. Hvad der imidlertid er mindre positivt, er, at de mest sårbare medlemsstater vil modtage en mindre portion af midlerne til deres infrastruktur, end de havde ønsket. De udtrykkelige forpligtelser kan dog kun opfyldes gennem et mere spektakulært finansielt bidrag og solidaritet fra EU's side.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) "En polak er altid bagklog!" Denne gamle talemåde, som ikke er særlig smigrende for mine landsmænd, kan udvides til at omfatte hele EU. Den ubehagelige erfaring med den russisk-ukrainske gaskonflikt i januar 2009 var nødvendig for, at spørgsmålet om energisikkerhed blev et meget vigtigt anliggende for hele EU.

Vi kan ikke bruge som undskyldning, at Lissabontraktaten, som indeholder erklæringer om energisolidaritet, ikke er ratificeret. Alt, hvad der er nødvendigt, er politisk vilje, støttet af en kold analyse af den seneste krise for at beskrive fremtidige scenarier og forhindre, at EU får problemer som dem, der blev forårsaget af gasforsyningsblokaden via Ukraine. Både Kommissionens meddelelse og Laperrouze-betænkningen gør opmærksom på måder, hvorpå vi kan klare nødsituationer såsom forøgelse af reserveerne og oprettelse af et transmissionsnet, som vil sikre teknisk tilgængelighed. Om disse ting er der ingen uenighed. Det vil blive vanskeligere at blive enige om en langsigtet strategi, som skal omfatte en realistisk holdning til Rusland, som jo – i øjeblikket – er den vigtigste leverandør af råolie og gas til Europa.

Som vi har lært, garanterer gensidig afhængighed ikke kontinuitet i forsyningen og de forbindelser, der er baseret på fornuftige økonomiske præmisser. Indblandingen af politiske motiver er for synlig til at overvinde naivitet. Det vanskeligste ved forbindelserne med vores naboer mod øst vil være at udrydde tendensen til at indgå bilaterale aftaler, og det er den virkelige metode til at måle EU's succes eller fiasko, hvad angår energisikkerhed og en energisolidarisk politik!

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jeg vil gerne takke dem, som udarbejdede betænkningen, fordi de har gjort sig alsidige bestræbelser og bragt et vigtigt emne ind i kernen af forhandlingen. Ligesom ordføreren tror jeg, at det er meget vigtigt for Unionen at forpligte sig til generelle, langsigtede mål i energistrategien. Energibesparelsesforanstaltninger er absolut nøglen til en radikal reduktion af energiforbruget.

Der er ingen nationale løsninger på europæiske problemer. For at garantere energisikkerhed i Europa er Unionen nødt til at investere i oprettelsen af et fælles supernet, et fælles energimarked og bedre koordinering.

Betænkningen lægger for stor vægt på atomkraft som et af Europas vigtige investeringsområder i fremtiden. I betragtning af risiciene og ulemperne ved atomkraft er dette en kortsigtet og skadelig politik. Betænkningen er ikke ambitiøs nok, når det gælder vedvarende energikilder. Et konkurrencedygtigt Europa, der er baseret på bæredygtig anvendelse, skal sigte på at øge andelen af vedvarende energi til 80 % inden 2050. Mange undersøgelser, bl.a. foretaget af German Aerospace Centre og Heinrich-Böll-Stiftung ERENE, viser, at en effektiv indførelse af nye og rene former for energi ville være teknisk og økonomisk mulig. Nu mangler kun den politiske vilje.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Fru Laperrouzes betænkning vedrører et emne, som er overordentlig vigtigt for alle europæiske borgere, især under den gaskrise, som vi for nylig blev konfronteret med. Vi er alle nødt til at bidrage, hvis vi skal nå de ambitiøse målsætninger, som den anden strategiske energireddegørelse foreslår, nemlig bæredygtighed, konkurrenceevne og sikkerhed, hvad angår energiforsyninger.

Jeg vil gerne understrege, at det er vigtigt at forbedre energiforsyningssikkerheden. Vi skal træffe foranstaltninger for at diversificere vores energikilder og forsyningsveje. Vi er nødt til at støtte investeringer i infrastruktur og i nye teknologier med mindre energiforbrug, således at det lykkes os at nå 20-20-20-målene.

Mere end nogensinde skal medlemsstaterne nu vise deres solidaritet og samarbejde for at sikre deres energireserver. Samtidig skal denne nye strategi danne grundlag for økonomisk vækst i EU.

Jeg vil gerne minde Dem om Rumæniens og Sortehavsområdet's geopolitiske betydning for energisikkerheden og diversificeringen af energikilder.

17. De økonomiske partnerskabsaftalers (ØPA'ers) virkning på udviklingen (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er en kortfattet forelæggelse af betænkning (A6-0513/2008) af Schröder for Udviklingsudvalget om de økonomiske partnerskabsaftalers (ØPA'ers) virkning på udviklingen (2008/2170(INI)).

Jürgen Schröder, ordfører. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi taler om de økonomiske partnerskabsaftalers virkning på udviklingen. Udtrykket økonomiske partnerskabsaftaler er en ordentlig mundfuld, især på tysk. Det er et frygteligt udtryk, og der er ingen tvivl om, at der er meget få mennesker i Tyskland, som interesserer sig for dette emne, til trods for at det vil være et af de vigtigste emner i de kommende år. Hvad drejer det sig om?

Ifølge Cotonouaftalen skal der indgås økonomiske partnerskabsaftaler mellem EU og AVS-landene (i Afrika, Vestindien og Stillehavet) inden udgangen af 2007. Baggrunden herfor var, at udviklingslande, som ikke

henhørte og henhører under AVS-landene, klagede til Verdenshandelsorganisationen (WTO) over, at EU gav AVS-landene særlige privilegier.

Det er nu lykkedes os, i hvert fald i en del af Vestindien, at indgå en økonomisk partnerskabsaftale af denne type, som forhåbentlig bliver en succes. I min betænkning står der, at denne aftale vil danne et nyt grundlag for udviklingssamarbejdet, nemlig hjælp til selvhjælp. Vi forsøger at knytte handel og udvikling sammen, dvs. handelspolitik og udviklingspolitik. Der har naturligvis været visse gnidninger, især her i Parlamentet mellem vores udvalg, Regionaludviklingsudvalget og Udvalget om International Handel, først og fremmest om, hvorvidt denne aftale er forenelig med WTO-reglerne, og ganske særligt, når det gælder parlamentarisk kontrol.

Min betænkning indeholdt oprindeligt to punkter, punkt 5 og 17, om parlamentarisk kontrol. På anmodning og anbefaling af formanden for Udvalget om International Handel slettede jeg begge disse punkter fuldstændigt og forelagde et alternativt forslag til betænkning uden disse punkter, som vi vil stemme om på torsdag. Bortset fra de to punkter, der er slettet, er mit forslag til betænkning identisk med det første forslag. Den redegør både for de økonomiske partnerskabsaftalers muligheder og risici, men den fremhæver især disse aftalers mulige positive virkninger for befolkningerne i disse lande.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne sige en ting til. Nogle af vores kolleger har gentagne gange hævdet, at folk i AVS-landene havde for lidt tid til at indgå disse aftaler. Det er ikke rigtigt. De havde tiden fra 2000 til 2007. Derefter havde de endnu et år indtil 2008, og vi har stadig tid. Vi siger imidlertid ikke til befolkningen i disse lande, at de kan gøre det når som helst, for tiden er ved at udløbe. Det er i AVS-landenes befolkningers interesse, og jeg opfordrer derfor alle medlemmer af Parlamentet til at stemme for min betænkning på torsdag, også dem, der oprindeligt havde til hensigt at stemme imod. Dette er ikke en diskussion mellem venstreorienterede og højreorienterede. Det drejer sig om at hjælpe befolkningen i AVS-landene til at blive mere selv sikre og inden for en overskuelig fremtid at blive lige partnere i den internationale handel.

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen glæder sig over hr. Schröders betænkning, som giver en afbalanceret oversigt over de mange forskellige opfattelser, når det gælder de økonomiske partnerskabsaftalers (ØPA'ers) virkning på udviklingen.

Sagen fortsætter med at udvikle sig. Vi har undertegnet en fuldstændig økonomisk partnerskabsaftale med det vestindiske område, mens vi har forhandlet om midlertidige aftaler med lande og regioner i Afrika og Stillehavet. Disse midlertidige ØPA'er sørger for en handelsordning, som er forenelig med WTO-reglerne og opretholder vigtige handelspræferencer for disse lande. De midlertidige aftaler er kun af kortvarig art, da de vil blive erstattet med fuldstændige regionale ØPA'er. Farten i disse forhandlinger vil blive bestemt af de pågældende regioner for at sikre, at disse målsætninger og dækningen svarer til deres egne integrationsprocesser, kapacitet, behov og politiske prioriteter.

Parallelt er programmeringen af den 10. Europæiske Udviklingsfond fortsat. De fleste regionale og nationale programmer er undertegnet. I afventning af ØPA'erne omfatter disse programmer betydelig støtte til at hjælpe vores partnere i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS) med at få mest ud af aftalerne, nemlig direkte støtte til gennemførelsen af aftalerne og indirekte støtte til at opbygge infrastruktur og produktionskapacitet.

Kommissionen anerkender, at udviklingsfinansieringen spiller en væsentlig rolle. Samtidig glæder vi os over, at betænkningen erkender, at udviklingsmålene og resultaterne af aftalerne er et meget bredere emne end blot finansiel bistand. Vi anerkender også, at reformer spiller en væsentlig rolle i AVS-områderne, når det gælder om at nå udviklingsmålene, som der står i betænkningens punkt 14. Dette omfatter en skattereform og ændringer i indtægtssystemerne. Reformerne opvejer ændringer i skattegrundlaget på grund af liberalisering og er i sig selv værdifulde skridt til at sikre bæredygtig offentlig finansiering af AVS.

Et andet væsentligt mål er at støtte regional økonomisk integration i AVS. De midlertidige aftaler omfatter endnu ikke alle AVS-landene. Dette er netop grunden til, at disse aftaler kun er midlertidige i afventning af en fuldstændig aftale. De fuldstændige aftaler vil være fleksible og omfattende.

Kapacitetsopbygning, hvad angår forsyninger, for at handle og beskæftige sig med varer og servicesektoren understøtter den økonomiske værdi af en handelsaftale. Kommissionens opfattelse er, at protektionisme aldrig er en gyldig politisk mulighed. Vi erkender imidlertid, at beskyttelse – en lovlig anvendelse af foranstaltninger for at beskytte følsomme sektorer og nye industrier – er et gyldigt og væsentligt politisk redskab. Derfor indeholder ØPA'erne alle muligheder for fleksibilitet, og i særdeleshed undtagelser og asymmetriske forpligtelser til fordel for AVS-landene, som der opfordres til i betænkningen. For EU's vedkommende er vores markeder fuldstændigt åbne for AVS-produkter, med øget samarbejde for at opfylde

tekniske og sundhedsmæssige standarder og lette handelen. AVS-landene vil kun åbne deres markeder gradvist, med mulighed for at beholde undtagelser.

Kommissionen mener ikke, at vores forpligtelser over for ØPA-processen ender efter undertegnelsen. Dette er begyndelsen til en proces med mere dialog, forsigtig gennemførelse, overvågning og en evaluering af virkningen, især når det gælder udviklingen. Alt dette vil benytte de institutioner, som er oprettet til at gennemføre aftalen, for at sikre gennemsigtighed og deltagelse af parlamentsmedlemmer og det civile samfund.

Kommissionen glæder sig derfor over hr. Schröders betænkning, og den vil reagere udførligt på de punkter, som tages op til sin tid.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Kader Arif (PSE), skriftlig. – (FR) På torsdag vil Parlamentet bedømme hr. Schröders betænkning om økonomiske partnerskabsaftaler (ØPA'er). Jeg ville blive overordentligt skuffet, hvis vores institutions første afstemning om dette både meget tekniske og yderst politiske emne (eftersom hele fremtiden for vores forbindelser med AVS-landene står på spil) resulterede i vedtagelse af hr. Schröders betænkning. Den Socialistiske Gruppe i Europa-Parlamentet vil ikke stemme for denne tekst, da den på ingen måde afspejler hverken europæernes eller vores AVS-partners bekymringer, hvad angår ØPA'erne og den måde, hvorpå de forhandles.

I modsætning til ordførerens holdning har PSE-Gruppen fremsat et beslutningsforslag, som den vil stemme for, som flytter udviklingen tilbage til kernen i ØPA's prioriteter, som forkaster liberaliseringen af offentlige tjenester og nogen som helst forhandling om Singapore-emnerne eller om tjenester mod AVS-landenes ønsker, som fremmer regional integration, som opfordrer til enorm finansiel bistand for at bringe AVS-landenes økonomier op på et højere plan, og som tager hensyn til disse landes specifikke kendetegn og skrøbeligheder, hvad enten de hører til de mindst udviklede lande eller ej.

Disse betingelser ville gøre ØPA'erne til acceptable aftaler. Desværre er der stadig lang vej endnu.

18. Ueberørte naturområder i Europa (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er en kortfattet forelæggelse af betænkning (A6-0478/2008) af Hegyi for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om uberørte naturområder i Europa (2008/2210(INI)).

Gyula Hegyi, ordfører. – (HU) Omkring 46 % af verdens landområder kan betragtes som et naturligt miljø, et naturområde, der er uberørt af mennesker. I Europa udgør naturområder imidlertid kun 1 % af hele området. Vi må gøre alt, hvad vi kan, for at sikre, at i det mindste de naturområder, der er tilbage, denne 1 %, bevares for fremtidige generationer. Dette er min betænkningens mål, og jeg håber, at øget beskyttelse af naturområdezoner før eller senere vil blive integreret i EU-lovgivningen. Naturområder i europæisk kultur opfattes på to måder. På den ene side ses de som steder, der skal frygtes og undgås, hvor monstre og ukendte farer lurar, som billeder, der fremmanes i mange folkeeventyr. På den anden side ses de som attraktive, behagelige steder, hvor vi midlertidigt kan søge tilflugt fra stress eller bymæssig og industrimæssig civilisation.

Engelsksproget litteratur om emnet skelner mellem bevarelse, dvs. korrekt brug af naturen, og beskyttelse, med andre ord beskyttelse af naturen mod menneskelig brug. Disse filosofiske drøftelser ligger uden for min betænkningens rækkevidde, men for protokollen vil jeg gerne fremhæve, at jeg betragter bæredygtig udvikling som en ideel løsning. Naturområderne kan ikke låses inde i en bankboks som en halskæde eller en pakke aktiebrev. Vi har ret til at opdage deres værdier. Derfor skal vi beskytte naturen, men gennem menneskelig brug.

Europas område er for lille til at have zoner, som er forbudte områder for dets borgere. At opdage naturen og møde forhold, der blev erfaret af mennesker inden civilisationen, lærer dem respekt for naturen og kan tjene som grundlag for turisme af høj kvalitet. Samtidig er disse områder yderst sårbare over for miljøforandringer, der forårsages af mennesker – f.eks. som resultat af motorisering, kemikalier og klimaændringer – og over for forekomsten af fremmede plante- og dyrearter. Vi er nødt til at passe på, at

besøgende ikke bringer naturområderne i fare, og derfor bør alle former for turisme holdes under opsyn af bevarelseseksperter. Udviklingen af bæredygtig turisme bør kombineres med beskyttelse af disse områder, og beskyttelse af naturområder bør tildeles alle mulige midler.

Naturområder er et tilflugtssted for mange arter såsom den brune bjørn, ulven og lossen, som ikke er i stand til at overleve på selv lidt ændrede betingelser. Der er stadig mange arter i Europa, som venter på at blive opdaget og beskrevet. De fleste af dem bor i jorden eller i råddent træ og er yderst følsomme over for ændringer. Disse uforstyrrede områder egner sig fint til at undersøge udviklingen og naturlige ændringer i naturen. Naturområdezoner er for det meste en del af Natura 2000-netværket, men de kræver større beskyttelse. Min betænkning opfordrer derfor Kommissionen til sammen med medlemsstaterne at kortlægge de sidste naturområder i Europa og udvikle en strategi for bedre beskyttelse af dem. De naturlige værdier af de områder, der stadig er uberørte, og habitaternes særlige kendetegn bør fastlægges, og det bør sikres, at de beskyttes yderligere. Ekspertter har rådet mig til ikke at tænke på ny lovgivning, men snarere indføre mere specifik og strengere beskyttelse af naturområdezoner inden for Natura 2000-forordningerne. Eftersom finansieringen af Natura 2000 i hvert fald er omstridt og giver anledning til kraftig, berettiget kritik, vil vi under alle omstændigheder blive nødt til at foretage ændringer i de relevante forordninger under Parlamentets næste cyklus, men senest i det nye budget. Dette kunne også være en god lejlighed til at definere naturområderne lovmæssigt og beskytte dem bedre.

Et område i mit eget land, drypstenshulerne i Aggtelek, er også klassificeret som naturområde. En del af dette område befinder sig inden for nabolandet Slovakiets territorium. Det ville glæde mig meget, hvis ungarske og slovakiske tilhængere af naturfredning kunne samarbejde succesrigt for at udvikle en PAN-park (netværk for beskyttede områder), da PAN-parkernes netværk har udviklet et vellykket europæisk naturbeskyttelsessystem.

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! At standse tabet af biodiversitet er et vigtigt indsatsområde, både for EU og for Kommissionen. Det drejer sig bogstaveligt talt om livets fremtid på Jorden. Men selv om det er af grundlæggende betydning at bevare biodiversitet, er der indtil nu kun sket begrænsede fremskridt.

I december 2008 vedtog Kommissionen den første vurdering af de fremskridt, der er sket både på fællesskabsplan og i de enkelte medlemsstater. Selv om der er sket en positiv udvikling i de seneste år – for eksempel Natura 2000-nettet – er EU's biodiversitet stadig under konstant pres på grund af ødelæggelse af levesteder, forurening, klimaændringer og invasive arters indvirkning. Kommissionen konkluderede, at vi højst sandsynligt ikke når målet, nemlig at standse tabet af biodiversitet senest i 2010 – og at det vil kræve en yderligere intensiv indsats både i medlemsstaterne og på EU-plan.

På den baggrund glæder Kommissionen sig over Parlamentets vedvarende støtte til indsatsen for at beskytte Europas artrige og varierede naturarv. Vi glæder os over, at Hr. Hegyi har taget initiativ til denne vigtige beslutning om Europas naturområder.

Jeg vil gerne indlede med den generelle betragtning, at Kommissionen allerede er i gang med at følge op på mange af problemstillingerne i betænkningen.

For eksempel vedtog Kommissionen i december 2008 meddelelsen "En EU-strategi for invasive arter". Vi er ligeledes i færd med at lancere nogle generelle overvejelser om EU's fremtidige politik for biodiversitet og ser frem til Europa-Parlamentets bidrag til disse spørgsmål. Der skal især tages fat på spørgsmål som bedre gennemførelsesmekanismer og sammenhængen mellem biodiversitet og klimaændringer.

Det er ligeledes vigtigt at præcisere en ting i forbindelse med betænkningen. Der foregår en løbende vurdering af effektiviteten af vores naturlovgivning, de såkaldte artikel 17-rapporter, men der er på nuværende tidspunkt ingen planer om at ændre vores lovgivning, og hovedvægten lægges på mere effektive gennemførelsesmekanismer.

Med hensyn til naturområder er Europa tæt befolket, og kun 1 - 2 % er ikke påvirket af menneskelige indgreb. Selv om det i areal kun er små naturområder, det drejer sig om, er de både videnskabeligt og kulturelt af stor værdi. De kan endog være et symbol på europæisk samarbejde og integration, som det er tilfældet med den fælles nationalpark Bayerischer Wald og Böhmerwald på tværs af den tysk-tjekkiske grænse.

De fleste af disse områder er allerede med i Natura 2000-nettet. Denne betænkning giver imidlertid anledning til endnu en gang at se på EU's naturområder og overveje, om der er tilfælde, hvor yderligere europæiske aktioner kan medvirke til beskyttelsen af disse specielle steder. Kommissionen har bestilt en række undersøgelser og samarbejder med det tjekkiske formandskab. Der vil blive afholdt en konference i Prag i

maj 2009. Denne konference vil fungere som platform for en nærmere undersøgelse af spørgsmålene i forbindelse med Europas naturområder og fastlæggelsen af foranstaltninger, der kan sikre bevarelsen af områderne.

Lad mig til sidst bekræfte, at Kommissionen anerkender, at det europæiske landskab er resultatet af en lang proces af menneskelig intervention. Tanken bag Natura 2000 er idéen om et levende landskab, hvor der er balance mellem naturens og menneskets behov. Det er bestemt ikke vores hensigt at omdanne eksisterende landskabsområder til vild natur, men vi er nødt til offentligt at tilkendegive vores engagement i bevarelsen af de sidste naturområder i Europa.

Kommissionen mener derfor, at Europa-Parlamentets beslutning kommer på det helt rigtige tidspunkt. Den udgør et meget kærkomment bidrag til Prag-konferencen. Mange tak til ordføreren.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Som en bemærkning til forretningsordenen vil jeg protestere mod den overdrevne og stadig mere liberale anvendelse af forretningsordenens artikel 45, stk 2, hvorunder disse yderst vigtige forhandlinger finder sted.

Jeg tager spørgsmålet op, fordi jeg især gerne ville have udtalt mig om hr. Hegyis fremragende betænkning, og jeg har kolleger, der skal tale om emner, som ikke bliver drøftet i mit hovedudvalg og andre kollegers hovedudvalg, samtidig med at jeg bliver nægtet retten til at bidrage til forhandlingerne i plenum.

Vi havde i PPE-DE-Gruppen en meget skarp og ophedet diskussion i arbejdsgruppen og i gruppen i sidste uge om antallet af punkter under artikel 45, stk. 2, på denne uges dagsorden. Jeg mener virkelig, at det haster med at tage denne artikel op til revision. Jeg ved godt, at bestemmelsen er indført af Parlamentet, og at medlemmerne selv har skrevet under på den, men jeg synes, det er misbrug af vores gode vilje, når der sættes så mange punkter på dagsordenen – oven i købet de vigtigste – som vi i stigende grad udelukkes fra at drøfte.

Formanden. – Fru Doyle! Vi vil naturligvis med glæde tage Deres indlæg til efterretning, men lad mig minde om, at Formandskonferencen har ansvaret for anvendelsen af artikel 45, og at den træffer afgørelser ved et vægtet afstemningssystem, hvilket vil sige, at de store grupper, og især Deres gruppe, har vældig meget at sige med hensyn til, hvad man skal tillade ved plenarmøder under de forskellige bestemmelser.

Jeg har det lidt ligesom Dem. Jeg synes også, at vi er gået fra at være for tolerante til at være for strenge, og at sandheden sikkert ligger et sted midt imellem.

Der er dog ingen grund til bekymring, vi skal sørge for, at der bliver fulgt op på denne sag.

De bør ligeledes henvende Dem til Deres gruppeformænd. Jeg tror, det er dér, Deres budskab vil møde størst forståelse.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg var skyggeordfører for denne betænkning om naturområder i Europa, og jeg vil gerne rette en tak til min kollega, hr. Hegyi, for det arbejde, han har udført.

I den forbindelse vil jeg gerne fremhæve to ting.

For det første er der virkelig behov for, at vi fortsætter kortlægningen af de sidste naturområder i Europa. Dette kan naturligvis ikke gøres uden først at definere "naturområder", hvorfor jeg vil opfordre Kommissionen til at gøre en indsats på dette område.

For det andet vil jeg gerne sige noget om det centrale spørgsmål i denne betænkning, nemlig menneskets tilstedeværelse og turismen. Man bør ikke udelukke menneskets tilstedeværelse i disse områder, tværtimod skal befolkningen lære de smukke naturområder i deres land at kende for bedre at kunne bevare og beskytte disse områder.

Vi må støtte bæredygtig turisme i disse områder og lære de ansvarlige for forvaltningen af områderne, hvordan de bevarer og beskytter naturen.

Derfor tilslutter jeg mig kravet fra de største NGO'er på området og anmoder Kommissionen om at komme med retningslinjer for naturbevarelse i Europa.

Magor Imre Csibi (ALDE), skriftlig. – (EN) Begrebet naturområder kan have forskellig betydning fra person til person. Jeg personligt opfatter naturområder som områder, der er uforstyrret af menneskelige aktiviteter, og hvor hovedparten af de processer, der foregår, er naturlige. Så i mine øjne er det at fremme turisme i naturområder i direkte modstrid med begrebet "naturområder". På den anden side er jeg enig i, at bæredygtig turisme, hvis det gøres ordentligt, kan udgøre et økonomisk incitament for lokalsamfundet til at bevare natur- og kulturarven.

Men den stigende efterspørgsel efter vildmarksturisme øger presset på netop de værdier, som turisterne søger, og vil kunne fremskynde ødelæggelsen af skrøbelige økosystemer. En løsning kunne være at åbne en afgrænset del af naturområderne for bæredygtig turisme af høj kvalitet, som ikke har en negativ indvirkning på de bevarelsesmæssige mål for områderne. Turistaktiviteter bør tillades under strenge betingelser, som for eksempel et begrænset antal turister pr. dag, og på grundlag af en solid og bæredygtig plan for turisme, som understøtter bevaringsinitiativer og fremmer en ansvarsfuld oplevelse af naturen. Sådanne planer for turisme og operatørernes aktiviteter bør evalueres ved hjælp af grundige vurderingsmekanismer, der er udformet specielt til naturområderne. Målet er at gøre turister og operatører bevidste om, at naturområder ikke kun giver frihed, men også medfører ansvar.

Vasilica Viorica Dăncilă (PSE), skriftlig. – (RO) Naturrigdommene skal bevares til kommende generationer. Her er Rumænien et land, der har en betydelig mængde og variation af flora og fauna. For at nå dette mål må EU imidlertid øge brugen af fællesskabsmidler, der er øremærket til naturbevarelsesforanstaltninger. Kommissionen bør derfor, gennem Landbrugsfonden for Udvikling af Landdistrikterne, bevilge flere midler til miljøbeskyttelsesprojekter i den europæiske landbrugssektor med det klare mål at finansiere naturbevarelsesaktiviteter.

På den anden side bør Kommissionen opstille klare regler for finansiel støtte til projekter i lokalsamfundet i nærheden af disse områder, som giver mulighed for kontrollerede former for turisme i bevaringsværdige områder og skaber økonomiske fordele til de pågældende lokalsamfund.

Derudover bør Kommissionen fremme grænseoverskridende samarbejde mellem medlemsstaterne omkring bevarelsesprojekter, der målrettes mod naturområder, som strækker sig over grænserne mellem to eller flere lande.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Europas biodiversitet er den mest værdifulde arv, vi kan efterlade de kommende generationer. Jeg glæder mig over og støtter denne betænkning om naturområder i Europa. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på den alarmerende tilstand, som det europæiske område med størst biodiversitet, nemlig Donau-deltaet, befinder sig i. Deltaet bliver konstant udsat for overgreb i form af ulovlig jagt, ulovlige økonomiske interesser og sidst, men ikke mindst ukontrolleret turisme. En af de vigtigste årsager til disse overgreb på deltaet skyldes manglende bevidsthed hos deltaets befolkning og hos den landbefolkning, der bor langs Donaus bifloder i Rumænien.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at opfordre Kommissionen og Rådet til med udgangspunkt i denne betænkning hurtigst muligt at træffe særlige foranstaltninger til nedsættelse af en arbejdsgruppe, som skal undersøge situationen i Donau-deltaet og finde frem til effektive uddannelsesprogrammer omkring miljø, målrettet mod befolkningsgrupper med en direkte indvirkning på biodiversiteten i området, samt opstille beskyttelsesstandards for biodiversitet.

Samtidig vil jeg minde om, at beskyttelse af naturområder i EU, og i særdeleshed Donau-deltaet, ikke kan gennemføres uden lignende foranstaltninger i EU's nabolande. Derfor vil jeg indtrængende anmode Kommissionen og Rådet om at styrke dialogen og gennemføre særlige foranstaltninger som en del af deres forbindelser med disse lande.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Eftersom det ikke bliver muligt at opfylde de forpligtelser, der blev indgået i 2007 med vedtagelsen af beslutningen om at standse tabet af biodiversitet inden 2010, prioriteres beskyttelsen af naturområder gennem aktiviteter til fremme, udvikling og finansiering af området højt i lyset af klimaændringer og den negative indvirkning fra turisme.

Forslaget om at skabe et system til kortlægning af Europas naturområder vil medvirke til at identificere den biodiversitet og de uberørte områder, hvis beskyttelse kræver større bevågenhed og en betydelig indsats fra medlemsstaternes side. Oplysningskampagner, som skal øge offentlighedens opmærksomhed om naturområder, indførelse af bæredygtig turisme af høj kvalitet og håndhævelse af fugle- og habitatdirektiverne er blot nogle af de redskaber, som kan hjælpe os med at beskytte disse områder.

Der findes allerede otte nationalparker i Europa, heriblandt Retezat nationalpark i Rumænien. Disse parker er en del af netværket for beskyttede områder (PAN). Dette netværk har ansvaret for forvaltningen af naturområder og samler alle nationale myndigheder og lokale turistbureauer, der arbejder for en bæredygtig udvikling af turisme i områderne. Kommissionen bør støtte dette initiativ og samarbejde med netværket med henblik på at udveksle information og god praksis.

19. Almen og forretningsflyvning (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er en kortfattet forelæggelse af betænkning (A6-0501/2008) af Queiró, på vegne af Transport- og Turismeudvalget om en dagsorden for en bæredygtig fremtid for almen- og forretningsflyvning (2008/2134(INI)).

Luís Queiró, ordfører. – (PT) Hr. formand, fru kommissær! Almen- og forretningsflyvning er en sektor, som endnu ikke har været behandlet specifikt på fællesskabsniveau. Den politiske betydning af denne betænkning består derfor i, at det er første gang, Kommissionen og Parlamentet har undersøgt denne aktivitet, og det sker netop på et tidspunkt, hvor sektoren kan fremvise en stigende vækst, både i omfang og i økonomisk betydning.

Tallene taler for sig selv. Alene inden for forretningsflyvning mangedobles antallet af små og mellemstore virksomheder, der opererer på dette område, antallet af luftfartøjer forventes at blive fordoblet til 3 500 inden for det næste årti, og den årlige omsætning beløber sig til over 25 mia. EUR. Direkte eller indirekte skaber sektoren 154 000 arbejdspladser rundt om i Europa. Sammen med almen flyvning, hvor der antages at være mellem 30 000 og 50 000 luftfartøjer, udgør sektoren ca. 9 % af samtlige registrerede flyvninger og kan opvise den hurtigste vækst i Europa, næsten dobbelt så hurtig som resten af trafikken.

Forretningsflyvning skaber vigtige sociale og økonomiske fordele. Idet den leverer dør til dør-transport, er den med til at øge befolkningens mobilitet, virksomhedernes produktivitet og den regionale samhørighed.

Almenflyvning leverer centrale tjenesteydelser på vidt forskellige områder, fra eftersøgnings- og redningsaktioner til brandbekæmpelse, trafikovervågning, kortlægning og sports- og fritidsflyvning. Den er endvidere en vigtig kilde til udvikling af luftfartsfærdigheder til gavn for hele luftfartssektoren.

Jeg skal desuden nævne den europæiske industri i denne sektor, som løbende har øget sin andel af verdensmarkedet til omkring 16 % på nuværende tidspunkt, og som derfor skal støttes.

Med hensyn til selve betænkningen er jeg som ordfører enig med Kommissionen, når den i sin meddelelse understreger, at der er behov for en undersøgelse af sektorens særlige behov og for at identificere de centrale temaer. Det første vedrører indsamling af oplysninger og tager udgangspunkt i behovet for at stille tilstrækkelige data og statistiske oplysninger til rådighed for de politiske beslutningstagere og dermed skabe en dybere forståelse af sektoren, så den kan reguleres hensigtsmæssigt. Det andet punkt vedrører anvendelsen af proportionalitetsprincippet ved regulering af sektoren. Det centrale spørgsmål er, hvorvidt regler rettet mod forvaltning af driften af kommercielle luftfartøjer er egnede til drift af mere enkle og mindre, private, ofte enmotors luftfartøjer.

Vi støtter Kommissionens intention om at anvende proportionalitetsprincippet såvel ved udarbejdelsen af regler som i forbindelse med deres gennemførelse, og altid under forudsætning af at sikkerheden generelt ikke sættes på spil. Dette er for eksempel tilfældet ved visse luftdygtighedsregler, som allerede er vedtaget af det europæiske luftfartssikkerhedsagentur (EASA), for operationer med ikkeerhvervsmæssige luftfartøjer, eller i forbindelse med en eventuel anvendelse af særlige regler for forenkede sikkerheds- og screeningsprocedurer inden for forretningsflyvning.

Det tredje punkt vedrører problemet med adgangen til lufthavne og luftrum. Diagnosen er stillet, nemlig at det generelt er vanskeligt for disse luftfartøjer at få adgang til storlufthavne, men også i stigende grad til regionale og sekundære lufthavne. Løsningerne varierer fra at optimere anvendelsen af den nuværende kapacitet til eventuelt at revidere bestemmelserne vedrørende slots. Det er desuden nødvendigt at fremme investeringer i små og mellemstore flyvepladser for hele tiden at skabe bedre forbindelser mellem de europæiske regioner og storbyer.

Med hensyn til spørgsmålet om luftrumskapacitet vil vi understrege betydningen af reformer inden for det fælles europæiske luftrum og SESAR-fællesforetagendet (Single European Sky ATM Research), og her kommer vi så igen tilbage til nødvendigheden af, at vi ikke påfører mindre luftfartøjer uforholdsmæssige udstyrskrav i forbindelse med navigationsudstyr, samtidig med at sikkerhedsgrænserne altid overholdes.

Det fjerde og sidste punkt vedrører bæredygtigt miljø. Selv om CO₂-emissionerne fra små luftfartøjer er lavere, er det stadig nødvendigt at fremme forskning, udvikling og innovation, ikke kun inden for rammerne af initiativerne Clean Sky og Cesar (Cost Effective Small Aircraft), men også ved at anvende mindre forurenende motorer og renere brændstof.

Jeg vil gerne slutte med at udtrykke håb om, at denne betænkning kommer til at udgøre en egentlig ramme for fremtidig lovgivning og administrative bestemmelser, der måtte blive udarbejdet for denne sektor. Dette er Transport- og Turismeudvalgets ønske, når det opfordrer Kommissionen til inden udgangen af 2009 at udarbejde en rapport om fremskridtene med de spørgsmål, der er rejst i denne betænkning. Jeg håber, at dette ønske deles af et stort flertal af medlemmerne her i Parlamentet ved afstemningen i morgen.

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen hilser betænkningen velkommen og retter en tak til ordføreren og udvalget for et godt stykke arbejde.

I januar 2008 udsendte Kommissionen for første gang en meddelelse om almen- og forretningsflyvning. Den blev fulgt op af en meget positiv konklusion fra Rådet i april 2008 og nu af denne vigtige betænkning fra Parlamentet.

Almen- og forretningsflyvning er en meget vigtig sektor i EU's luftfartsindustri med en værdi på omkring 2,3 mia. EUR årligt. Den foretager betydelige investeringer i forskning og udvikling og er en sektor i hastig vækst. Mere end to tredjedele af alle luftfartøjer, der er certificeret i EU, skal findes i denne sektor.

Almen- og forretningsflyvning omfatter primært små og mellemstore virksomheder. Det er desuden en meget forskelligartet sektor. Reglerne bør derfor tilpasses disse særlige forhold, dog uden at sikkerheden bringes i fare. Det glæder os at se, at Parlamentet tilskynder til proportionalitet i denne betænkning.

Der er tre hovedområder, vi skal rette vores indsats mod i den nærmeste fremtid, nemlig udvikling af fælles EU-sikkerhedsstandarder for almenflyvning, integrering af ikkeerhvervsmæssig luftfart i den nye generation af lufttrafikstyringssystemet (ATM) for Europa samt nedbringelse af sektorens negative miljøpåvirkning.

Kommissionen har til hensigt i det kommende år at foreslå en række gennemførelsesbestemmelser på EU-plan, som kan sikre et ensartet sikkerhedsniveau for ikkeerhvervsmæssig luftfart. Som det også er fremhævet i betænkningen, må vi sikre, at disse bestemmelser ikke kun skaber et passende sikkerhedsniveau, men også er proportionelle og ikke pålægger operatørerne en unødigt byrde.

Vi vil ligeledes fortsætte udviklingen af det fremtidige ATM-system for Europa i den klare forståelse af, at luftrummet er et fælles gode, som bør være tilgængeligt for alle brugere på en sikker måde. Hvad almenflyvning angår, vil det fælles europæiske luftrum og SESAR få meget stor betydning for sikker, øget adgang til luftrum og flyvepladser. Disse teknologier vil åbne for nye tjenester, som endnu ikke er set i Europa.

Sidst, men ikke mindst, har almen- og forretningsflyvning på trods af vedvarende udvikling på det teknologiske område en miljømæssig påvirkning, og ligesom den brede luftfartsindustri er disse områder nødt til at nedbringe deres påvirkning. Også her er det vigtigt at anvende proportionalitetsprincippet.

Kommissionen ser frem til at samarbejde med Parlamentet efter principperne i betænkningen og vil rapportere om de fremskridt, der sker på området.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Bogdan Golik (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne indlede med at takke Luís Queiró for hans betænkning om et emne af stor betydning for den europæiske transports fremtid.

Lad mig understrege betydningen af spørgsmålet om udvikling af almen- og forretningsflyvning og flyindustrien i denne sektor. Selv om de løsninger, Kommissionen foreslår, ikke medfører radikale lovgivningsændringer og måske synes at være af ringe betydning i dag, kan deres indflydelse på fremtidens luftfart ikke overvurderes set i lyset af markedets liberalisering og flytransportsektorens udvikling i Polen.

Kommissionens målsætning er at fremme udviklingen af denne luftfartssektor ved at forenkle de eksisterende reguleringsprocedurer, tilpasse bestemmelserne til nye former for lufttrafikstyring og revidere dem for at sikre proportionalitet.

Det står klart, at dette initiativ fortjener fuld støtte. I forbindelse med udformningen og gennemførelsen af en politik er det imidlertid vigtigt, at der i planlægningen og optimeringen af kapaciteten tages hensyn til alle kategorier af brugere af luftrum og infrastruktur inden for luftfart. Med henblik på at fremme yderligere reformer bør der imidlertid oprettes et europæisk system til indsamling af basale data for almen- og forretningsflyvning. Endelig vil der være behov for at gøre det nemmere for sektoren at få adgang til fremmede markeder, idet der ydes støtte til udvikling af nye konkurrencedygtige teknologier, samtidig med at det sikres, at dette sker under hensyntagen til miljøbeskyttelsesprincipperne.

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over denne betænkning, da den sigter mod harmonisering og klarhed over reglerne for almen- og forretningsflyvning på fællesskabsplan. Denne sektor er den hurtigst voksende del af den civile luftfart i Europa, og den sikrer medlemsstaterne talrige sociale og økonomiske fordele. For at udnytte dette mest muligt er det imidlertid nødvendigt at etablere en hensigtsmæssig regulering. På nuværende tidspunkt er der f.eks. mangel på pålidelige data om sektoren, og dette bør der hurtigt gøres noget ved, både af forvaltningsmæssige og af sikkerhedsmæssige årsager.

Kommissionen bør klart skelne mellem større kommercielle luftfartøjsoperationer og privatejede fly. Lovgivningen bør være proportionel med de risici, der eksisterer ved de forskellige typer luftfart, og tage højde for, hvilken økonomisk byrde de derved pålægges.

Fremtidig regulering bør stimulere og styrke industrien i stedet for at begrænse den.

Det kan måske skabe bekymring, at størstedelen af almen- og forretningsflyvning falder uden for Kommissionens direktivs anvendelsesområde og målet med inddragelse af luftfartsaktiviteter i ordningen for handel med drivhusgasemissionskvoter. I betragtning af sektorens høje vækstrate mener jeg, at der er behov for at kompensere for sektorens miljøpåvirkning på en eller anden måde.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) I en tid, hvor vi hele tiden hører ordet "krise", er det ikke let at tale om almen- og forretningsflyvnings fremtid. Derfor vil jeg gerne rette en tak til Luís Queiró for besværet med at udarbejde betænkningen om dette emne. Jeg er sikker på, at lufttransport kan blive den drivkraft, der kan sætte gang i europæisk økonomi. Vi husker, at brødrene Wright for bare 106 år siden foretog verdens første kontrollerede flyvning (selv om de kun fløj knap 40 meter) i et luftfartøj. Det var begyndelsen til en egentlig luftfart.

I dag er luftfart en højtudviklet industri, som fremstiller "flyvende maskiner", der får stadig bedre udstyr i form af en imponerende række instrumenter. Luftfart omfatter ligeledes hele det komplekse område i relation til navigation og flyvekontrol, opbygning af jordbaseret lufthavnsinfrastruktur, et sikkerhedssystem osv. Vi skal tænke på, at der er ca. 50 000 luftfartøjer i brug inden for almen- og forretningsflyvning i Europa, og næsten fire gange så mange små luftfartøjer og svævefly anvendes inden for sports- og fritidsflyvning. Disse tal taler for sig selv.

Set i den sammenhæng er spørgsmålet om at sikre tilstrækkelig kapacitet i det europæiske luftrum og i selve lufthavnene yderst vigtigt. Her vil jeg lige gøre opmærksom på de regionale lufthavnes betydning for at sikre samhørigheden inden for kommunikation i EU. Og når vi taler om udvikling inden for lufttransport, må vi naturligvis ikke glemme de miljømæssige problemer.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Debatten om luftfartssektoren bliver ofte skæv med alt for meget fokus på problemerne med emissioner fra lufttrafik, hvorimod folk ikke ser på sektorens potentiale. Det er klart, at luftfart og lufttrafik forårsager emissioner, men det er lige så klart, at det er her, fremtiden ligger. Dette gælder for både erhvervsmæssig lufttransport og almen- og forretningsflyvning.

Selv om EU's lovgivning for det indre marked hovedsagelig har været rettet mod erhvervsmæssig lufttransport, er det værd at bemærke, at spørgsmål om almen- og forretningsflyvning oftere og oftere dukker op på områder som klimapolitik, miljøbeskyttelse og luftfartssikkerhed. I betragtning af den voksende betydning af især forretningsflyvning er der helt sikkert behov for at se nærmere på disse sektorer og sikre, at de forbliver konkurrencedygtige.

Jeg vil gerne give udtryk for bekymring over luftfartens forretningsbetingelser. Små og mellemstore lufthavne er afgørende for både almen- og forretningsflyvning. Etableringen og moderniseringen af disse bør fremmes, og medlemsstaterne bør opfordres til at investere i denne sektor. Den fortsatte vækst inden for forretningsflyvning blokerer i stigende grad de eksisterende lufthavne.

Med hensyn til klimabeskyttelse kan man sige, at ganske vist er mindre luftfartøjer ikke omfattet af det kommende emissionshandelssystem, men sektoren er ved at udvikle en frivillig CO₂-kompensationsordning.

Dette er et udtryk for udviklingspotentialer inden for lufttrafiksektoren som helhed. Fællesskabet bør gøre alt, hvad det kan, for at fremme forskning i mere innovative, mere energieffektive og mere miljøvenlige luftfartøjer. Målet må være intet mindre end emissionsfri lufttrafik.

20. Ikke-forskelsbehandling på grundlag af køn og solidaritet mellem generationerne (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er en kortfattet forelæggelse af betænkning (A6-0492/2008) af Záborská på vegne af Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling om ikke-forskelsbehandling på grundlag af køn og solidaritet mellem generationerne (2008/2118(INI)).

Anna Záborská, ordfører. – (SK) Hr. formand! Lad mig først rette en tak til de øvrige medlemmer for deres hjælp ved udarbejdelsen af denne initiativbetænkning. Afstemningen i Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling var resultatet af mange vidtrækkende drøftelser og forlig.

De mænd og kvinder, der i dag arbejder for at skabe netværk for solidaritet mellem generationerne, fortjener anerkendelse. Deres målrettethed er et vigtigt bidrag til national og europæisk velstand og til fordel for alle. Desværre indgår dette arbejde ikke i de nationale statistikker og regnskaber. Det er årsagen til, at mænd og kvinder udsættes for diverse former for skjult forskelsbehandling. Mænd og kvinder har ret til selv at vælge de aktiviteter, der passer dem, og som de trives med. Det er samfundets pligt at garantere, at denne valgfrihed eksisterer, og at disse aktiviteter ikke forskelsbehandles, alene fordi de ikke falder ind under det formelle arbejdsmarked.

Dette er en kort opsummering af min initiativbetænkning om ikkeforskelsbehandling på grundlag af køn og solidaritet mellem generationerne. Emnet for denne betænkning er af central betydning i debatten om Europas fremtid og beskæftigelsen i medlemsstaterne. Selv om det er en ret teknisk betænkning, har den også en menneskelig dimension. Den vedrører os alle, eftersom vi alle lever i netværk bestående af større eller mindre familier og sociale relationer, som vi er personligt involverede i. At begrænse begrebet solidaritet mellem generationerne til kun at dreje sig om børnepasning er en forkert opfattelse. Solidaritet mellem generationerne handler også om ansvar med respekt for vores forældre og ældre og plejekrævende personer.

Solidaritet mellem generationerne drejer sig ligeledes om at lære borgerne at udvise respekt for liv og menneskelig værdighed og at beskytte miljøet. Det er frem for alt et spørgsmål om social retfærdighed og grundlaget for Europas fremtid og for velfærd for Europas borgere. Ledere med ansvar for menneskelige ressourcer er enige om, at menneskelige færdigheder kan sammenlignes med universitetsgrader. Det er derfor nødvendigt, at disse værdier vurderes på en klar og positiv måde.

EU skal fastlægge en politisk ramme for at nå dette mål. Kvinder er de første til at bidrage til at skabe solidaritet mellem generationerne og deltager således i skabelsen af sociale relationer. Derfor er denne betænkning hovedsagelig viet til dem. Økonomer anvender matematiske modeller til at afdække værdien af arbejde i hjemmet. Mangeårige forskningsresultater fra økonomer og demografer viser, at kvinders bidrag til BNP ville være endnu højere, hvis kvindernes ulønnede arbejde blev medregnet. At ignorere dette svarer til at holde fast i fortiden. Vi må se fremad for at skabe mulighed for, at alle kvinder og mænd kan deltage i solidaritet mellem generationerne uanset deres sociale vilkår.

EU må vise, at den tager ikkeforskelsbehandling og ligestilling alvorligt. Min gruppe, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, er stolte af at støtte en politik, der bekæmper forskelsbehandling, arbejder for almenvellet og respekterer, at mænd og kvinder har forskellige karakteregenskaber, som supplerer hinanden. Jeg vil også gøre opmærksom på, at denne betænkning er resultatet af omfattende høringer af talrige ikkestatslige kvindeorganisationer. Jeg har ligeledes i betænkningen taget hensyn til udtalelser fra tre af Parlamentets tværfaglige grupper, nemlig ATD Quart Monde, Europa-Parlamentets tværfaglige gruppe om familien og børns beskyttelse samt den tværfaglige gruppe om omsorgspersoner. Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling har enstemmigt vedtaget denne betænkning. Jeg anmoder Dem om at lade os fortsætte dette samarbejde og beder Dem stemme for FEMM-udvalgets beslutningsforslag i morgen.

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg finder fru Záborskás arbejde særdeles vigtigt, fordi hun tager fat på et emne, som er af største betydning i vores samfund.

Spørgsmålet om afhængighed vil blive endnu vigtigere i fremtiden på grund af befolkningens aldring, men også på grund af ligestillingen mellem mænd og kvinder, eftersom det stadig hovedsagelig er kvinder, der udfører omsorgsarbejde over for børn og andre plejekrævende personer.

Derfor må vi iværksætte foranstaltninger, der kan hjælpe kvinder med at komme ind på eller vende tilbage til arbejdsmarkedet, ved at forbedre forholdene for familielivet, især forhold, der fremmer balancen mellem arbejds- og familieliv.

Navnlig vedrørende situationen omkring omsorg for plejekrævende personer har Kommissionen allerede fremlagt følgende aktioner. Plejeorlov for at passe plejekrævende familiemedlemmer indgik således i høringen af arbejdsmarkedets parter om forening af arbejds-, privat- og familieliv. Kommissionen undersøger desuden kvaliteten af ældrepleje og beskyttelse mod mishandling samt de foranstaltninger, der i samarbejde med medlemsstaterne kan træffes på europæisk plan for at fremskynde udvikling og modernisering af infrastrukturer og ydelser.

EU vil via samhørighedspolitikken og Den Europæiske Socialfond fortsætte med at samfinansiere initiativer på nationalt og lokalt plan. Den åbne koordinationsmetode inden for social sikring og social integration lægger især vægt på at modernisere pensionsordningerne for i højere grad at tage højde for nye arbejdsformer og orlovsordninger og fremme af langvarig pleje af pårørende.

Vi arbejder på det og ser virkelig frem til at arbejde tæt sammen med medlemmer af Parlamentet. Vi takker Parlamentet for et vel udført arbejde af stor betydning.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Hr. formand, Jeg vil gerne bemærke, at der til denne betænkning, som blev vedtaget med absolut flertal i Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling, også er fremsat et alternativt forslag af visse medlemmer. I morgen bliver vi bedt om at stemme, hvor vi skal vælge mellem dette forslag og det forslag, der er fremsat af parlamentsudvalget. Det ene får det andet til at falde. Vi får ikke mulighed for at tale om dette alternative forslag i plenum, og heller ikke for at høre de medlemmer, der fremsatte det, eller give udtryk for vores holdning til det. Dette er en fejl i de nye regler, som De bør have i tankerne.

Formanden. – Ja, fru Panayotopoulos-Cassiotou, mit svar tidligere til fru Doyle gælder også i dette tilfælde. Vi anvender forretningsordenens artikel 45, som rigtig nok fastlægger meget stramme rammer for taletiden, da kun ordføreren kan få ordet.

Vi retter os efter Formandskonferencen, som har bestemt, at dette emne falder ind under denne bestemte artikel. Forretningsordenen bør give mulighed for større fleksibilitet og mere omfattende drøftelser, men som De nok forstår, kan jeg ikke ændre forretningsordenen her i aften. Men Deres kommentar er helt klart noteret.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Forskelsbehandling på grund af køn er desværre stadig en realitet selv i EU's medlemsstater. Det gælder ikke kun den i private sektor, hvor ni ud af 10 bestyrelsesmedlemmer i store virksomheder er mænd, men også i den offentlige sektor, hvor kvinder ligeledes er underrepræsenterede.

Lissabonstrategien sigter imidlertid mod at sikre, at 60 % af de kvinder, der er i stand til at arbejde, skal være i beskæftigelse. Derudover må vi ikke glemme, at en af de største udfordringer i Europa på mellemlang og lang sigt er den demografiske situation. EU står over for en større stigning i befolkningens gennemsnitsalder end noget andet sted i verden og samtidig over for en befolkningstilvækst på bare 0,4 %, hvilket betyder, at EU på samme tid vil opleve et fald i befolkningstallet og en aldrende befolkning.

Derfor må folk ikke være tvunget til at vælge mellem karriere eller familie, og det skal være muligt at skabe balance mellem disse to aspekter af livet.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) En af Europas vigtigste værdier består i at fjerne enhver form for forskelsbehandling. Foruden at fjerne forskelsbehandling, hvilket også vil sige forskelsbehandling mellem mænd og kvinder, er det vores ansvar at iværksætte proaktive foranstaltninger, der kan fremme kvinders mulighed for at opnå en erhvervskarriere. Et af de områder, hvor kvinder er stærkt

underrepræsenteret, er videnskabelig forskning. Desuden er de ikke blot underrepræsenteret antalsmæssigt, men også ledelsesmæssigt. Jo højere op man kommer i hierarkiet, desto færre kvinder er der.

På denne måde snyder samfundet sig selv for det kreative potentiale, der ligger hos en betydelig del af befolkningen. Den hårde konkurrence inden for forskning, den geografiske mobilitet, der er forbundet med videnskabeligt arbejde, samt det, at man først får en karriere i en relativt høj alder, er med til at gøre det vanskeligt at kombinere denne aktivitet med et familieliv.

Jeg vil benytte forhandlingen om dette emne til at sætte fokus på behovet for iværksættelse af særlige politikker rettet mod at skabe lighed mellem mænd og kvinder inden for de akademiske fag. Disse politikker skal tage højde for eksempler på god praksis på europæisk niveau, for eksempel for, hvordan man fremmer dobbeltkarriere, tilskynder universiteter og forskningsinstitutter til at investere i børnepasningsfaciliteter samt sikrer kvinder hurtig adgang til akademiske poster.

Zita Gurmai (PSE), skriftlig. – (HU) EU's medlemsstater er nødt til at støtte den demografiske fornyelse ved at indarbejde deres handlinger i den fornyede Lissabonstrategi for vækst og beskæftigelse i overensstemmelse med princippet om ligestilling mellem mænd og kvinder. Opnåelsen af en balance i de europæiske samfund afhænger af den generelle solidaritet mellem generationerne, og dette spørgsmål er mere kompliceret end nogen sinde før. Unge mennesker fortsætter nemlig med at bo hjemme hos deres forældre i længere og længere tid, mens det bliver stadig mere almindeligt, at disse forældre også skal sørge for deres ældre familiemedlemmer. Denne byrde hviler primært på den unge og den midaldrende generations skuldre, og særligt på kvinderne. Ligestillingen mellem mænd og kvinder, dvs. lige muligheder i en bredere forstand, synes derfor at være en grundlæggende betingelse for at udvikle nye former for solidaritet mellem generationerne.

For så vidt angår familieforpligtelser, dvs. balancen mellem familieliv og arbejde, er der ingen tvivl om, at spørgsmålet om ligestilling mellem mænd og kvinder er meget vigtigt, hvis de europæiske familier skal opnå ny fremdrift. Det er ligeledes af afgørende betydning, at der kan garanteres børnepasning af en passende kvalitet og i tilstrækkeligt omfang for de mennesker, der ønsker at have en lønnet beskæftigelse ved siden af børnepasningen. De Europæiske Socialdemokraters Gruppe gør alt, hvad den kan for at sikre, at målene i Barcelonaprocessen opfyldes, og den har med skuffelse bemærket, at dette mål er tydeligt fraværende i det tjekkiske formandskabs program.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (EN) Denne betænkning er en vigtig mulighed for at påpege og mindske den diskrimination, der er baseret på køn og solidaritet mellem generationer!

Det har været temmelig tydeligt, at kvinder, der vælger at tage orlov fra arbejdsmarkedet for at passe deres nyfødte barn, bliver diskrimineret. De har ofte vanskeligt ved at vende tilbage til deres arbejde under samme forudsætninger, og de går glip af forfremmelser og mister både indkomst og sociale sikringsydelser.

Mænd og kvinder, der bliver hjemme i længere tidsrum for at tage sig af ældre eller småbørn, lider desuden ofte økonomisk tab, fordi de ikke har nogen indkomst, og deres arbejdsindsats medregnes ikke i BNP, selv om de udfører et vigtigt stykke arbejde. Dette arbejde ignoreres ofte af de politiske beslutningstagere og samfundet som helhed. Folk ser ned på dem, der vælger at være hjemmegående i stedet for at arbejde, for de føler ikke, at de bidrager til samfundet.

EU bør fremme politikker, som bringer denne diskriminerende mentalitet til ophør, og som giver de mennesker, der vælger at gå hjemme og passe et familiemedlem, bedre orlovsordninger og mere støtte. Sådanne politikker bør finansieres af statskassen, således at arbejdsgivernes tilbøjelighed til at diskriminere deres medarbejdere mindskes!

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Europa står i dag over for hidtil usete demografiske forandringer. Hvis Europa ønsker at ændre det faldende befolkningstal, er vi nødt til at støtte familierne på alle tænkelige måder gennem EU's og de enkelte medlemsstaters politikker og gøre det muligt for kvinder og mænd at kombinere familieliv og arbejde, men på en sådan måde, at de forpligtelser, der er forbundet med hjemmet og familien, deles ligeligt mellem mænd og kvinder.

Jeg støtter helt og holdent det alternative forslag til Europa-Parlamentets beslutning om ikkeforskelsbehandling på baggrund af køn og solidaritet mellem generationer, der er mere realistisk end den foregående betænkning.

Jeg må i særdeleshed fremhæve målsætningen om at udarbejde en pasningspolitik, som skaber ligevægt kønnene imellem. Uligheden i udøvelsen af pasningsarbejdet skyldes ofte, at der i medlemsstaterne er mangel på serviceydelser, som er tilgængelige, overkommelige i pris og af høj kvalitet, og kvinderne står over for

den uundgåelige situation, at de må give afkald på deres muligheder for at deltage i det sociale, økonomiske og politiske liv.

Alt dette er med til at bevare uligheden i fordelingen mellem mænd og kvinder af de forpligtelser, der er forbundet med hjemmet og familien, og som generelt tvinger kvinderne til at vælge en mere fleksibel tilrettelægning af deres arbejde eller at opgive deres arbejde helt. Og det påvirker igen deres karriere, den fortsatte skævhed i kvinders og mænds lønninger samt retten til pension.

Jeg er forbeholden over for det tjekkiske formandskabs anbefaling af at gøre børnepasning til et "fuldgyldigt alternativ til en erhvervskarriere". Jeg er nemlig overbevist om, at gennemførelsen af denne anbefaling ville forevige den traditionelle arbejdsdeling mellem mænd og kvinder.

De foranstaltninger, der planlægges inden for rammerne af Lissabonstrategien, spiller en central rolle i forbindelse med sikringen af lighed i arbejdsdelingen mellem kvinder og mænd. Ud over at øge beskæftigelsen og produktiviteten og fremme innovationen bør disse foranstaltninger også have som mål at sætte en stopper for den kønsdiskrimination, der gennem tiderne har udviklet sig i EU.

Zita Pleštinšká (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Pasning har været kvindernes domæne i århundreder. Forbilledlige mødre, som brugte deres ungdom på at passe deres børn, udgør i dag størstedelen af den ældre kvindelige befolkning, og det er netop denne børnepasning og hjemmepleje, som ikke afspejles i deres pension. Mange af dem modtager ikke en passende pension for det socialt værdifulde arbejde, de har udført i deres aktive liv, og det udsætter dem for en større risiko for et liv i fattigdom. Det er også en af grundene til, at unge kvinder udsætter deres moderskab og prioriterer en erhvervskarriere.

I mine mange indlæg i Parlamentet har jeg gang på gang lagt vægt på, at mødre og fædre, der frivilligt vælger at opfostre deres børn eller at pleje ældre eller svage familiemedlemmer, ikke må udsættes for forskelsbehandling. Jeg kender mange familier med invalide slægtninge, som udfører dette krævende arbejde med stort mod på trods af de forhindringer, de hele tiden skal overvinde.

Jeg vil i dette indlæg gerne rose de forslag, som ordføreren Anna Záborská har fremsat, hvori hun anbefaler, at man ikke kun anerkender de traditionelle former for lønnet beskæftigelse, men også de talrige former for ulønnet arbejde, der udføres i familierne som en del af solidariteten mellem generationer. Dette arbejde afspejles i BNP, hvis familien ansætter nogen til det. Men det er derimod ikke tilfældet, hvis en af forældrene udfører dette arbejde.

Jeg er overbevist om, at betænkningen vil inspirere medlemsstaterne til at iværksætte foranstaltninger, der kan forbedre familiepolitikken inden for EU.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) På et tidspunkt, hvor Europa står over for en dyb økonomisk krise, hvis endelige omfang er svært at spå om, er det kun forventeligt, at de negative følger af uroen på arbejdsmarkedet vil påvirke fødselshyppigheden. Mange kvinder vil nemlig undlade at få børn, fordi de er rædselsslagne over risikoen for at miste deres job og over reduktionen i de materielle ressourcer, der er nødvendige for at kunne pleje og opfostre deres børn.

På denne baggrund er det enhver medlemsstats pligt at fremme aktiviteter, der involverer flere generationer, såsom centre, der bygger bro mellem generationerne, hvor ældre lønnes for at passe og tage sig af opdragelsen af børn. Disse centre, der bygger bro mellem generationerne, og som fungerer med stor succes i visse medlemsstater, ville give kvinder, som har fået et barn, mulighed for hurtigt at vende tilbage til arbejdsmarkedet, samtidig med at ældre pensionister kunne komme i arbejde igen.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) I de seneste årtier er befolkningerne i EU's medlemsstater blevet betydeligt ældre. Det er begyndt at blive en vanskelig opgave for kvinder at finde en gunstig balance mellem arbejde og privatliv. Derfor er det nu endnu vigtigere for medlemsstaterne at fremme fødselshyppigheden og drage særlig omsorg om familierne. På dette område kunne EU bidrage indirekte ved at hjælpe medlemsstaterne med at modernisere deres politikker. Det er min overbevisning, at anerkendelsen af det "usynlige arbejde" er et af de vigtige skridt, der kunne tages på dette område.

Vi må heller ikke ignorere den kendsgerning, at flere og flere mennesker i den aktive alder passer både børn og nærtstående ældre slægtninge på samme tid, hvilket sætter dem i en uholdbar situation. Derfor er det særlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører praktiske tiltag med henblik på en officiel anerkendelse af de færdigheder, der opnås gennem aktiviteter, der er forbundet med pasning af børn og omsorgskrævende personer og husførelse, således at der tages hensyn til disse færdigheder, når vedkommende kommer tilbage på arbejdsmarkedet.

Vi er i dag nødt til at tænke på fremtiden for alle disse mødre, der passer de børn, som er Europas fremtid, og vi er nødt til at beskytte dem mod risikoen for, at de senere i livet vil modtage en lav pension og befinde sig i en ulige position sammenlignet med andre folk i samfundet.

21. Prækommercielle indkøb: vedvarende høj kvalitet i offentlige tjenester i Europa gennem øget innovation (kortfattet forelæggelse)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er en kortfattet forelæggelse af betænkning (A6-0018/2009) af Malcolm Harbour for Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse om prækommercielle indkøb: vedvarende høj kvalitet i offentlige tjenester i Europa gennem øget innovation (2008/2139(INI)).

Malcolm Harbour, ordfører. – (EN) Hr. formand! Det er særlig hensigtsmæssigt, at fru Reding svarer på Kommissionens vegne i aften, idet min betænkning er centreret omkring et forslag, der har været under udvikling i en årrække med hendes assistance. Det er et særdeles vigtigt forslag, som indeholder vidtrækkende muligheder for den samlede europæiske økonomi. Min første kommentar til kommissæren her til aften er at sige tak til hendes tjenestegrene for deres ledelse, men også at jeg mener, at kendskabet til dette initiativ bør være meget mere udbredt. Generaldirektoratet for Informationssamfundet og Medier bør udbrede kendskabet til dette initiativ i vide kredse – hvilket jeg også mener, at det efterhånden er begyndt på – for det er så uhyre vigtigt, navnlig i lyset af den aktuelle økonomiske situation.

Og hvad er det så, jeg taler om? Jo, essensen af det hele er, at de offentlige myndigheder i EU bruger enorme offentlige summer på at købe produkter og tjenesteydelser. Det anslås, at der hvert år anvendes 1 800 mia. EUR på offentlige indkøb. Hvor stor en del af dette beløb anvendes reelt til undersøgelser, forskning og tilskyndelse til udvikling af nye løsninger på de store udfordringer, som de offentlige myndigheder og ikke mindst samfundet står over for hver eneste dag, nemlig et bedre sundhedsvæsen, bedre transportløsninger, håndtering af klimaforandringerne og mere energieffektive bygninger? Andelen af EU's indkøb relateret til forskning og udvikling udgør mindre end 1 % af det samlede indkøbsbudget.

I betragtning af at vi i Lissabonstrategien har en klar målsætning om at hæve andelen af udgifter til forskning og udvikling, så den kommer op i nærheden af 3 %, er der et stort potentiale her.

Det er her, hele idéen om prækommercielle indkøb kommer ind. Det vi helt konkret stræber efter, er at få intelligente offentlige myndigheder med fokus på forskning til at skabe en efterspørgsel efter innovative løsninger og derefter samarbejde med store og små innovative virksomheder – dog helst små virksomheder, som virkelig kan få gavn heraf – med henblik på at dække disse behov. Vi ønsker, at disse intelligente kunder virkelig skal tænke fremad, efterspørge og overveje løsninger på områder, hvor der endnu ikke findes nogen forretningsmæssig løsning, men hvor der dybest set findes en række løsninger, som så kan videreudvikles med økonomisk støtte fra de offentlige myndigheder netop til dette formål, nemlig at finansiere forskning og udvikling. Det kunne for eksempel være gennem afholdelse af en indledende konkurrencefase, hvorefter de enkelte udviklingsløsninger føres videre til næste fase, hvor produkterne eller serviceydelserne gøres levedygtige, således at de kan blive sendt på markedet.

Fordelene ved en sådan forretningsmæssig støtteordning vil være enorme, særligt for de små virksomheder. De steder hvor dette allerede er afprøvet, har man oplevet, at selv de virksomheder, som ikke ender med at fremstille den vindende løsning, men som alligevel har fået finansieret en del af deres forskning og udvikling, bagefter har haft mulighed for at fortsætte med at udvikle andre indtægtsskabende produkter.

Dette hænger også sammen med Kommissionens andet initiativ, som behandles i min betænkning, nemlig "lead marked-initiativet", hvor vi leder efter offentlige myndigheder, der kan koordinere en række centrale teknologiområder inden for sundhed og klimaforandringer på transportområdet. Der er tegn på, at en integreret politik er ved at vinde frem, men ifølge min betænkning har vi brug for mere uddannelse, en højere grad af bedste praksis samt en større spredning og udbredelse af dette forslag. Jeg håber, at kommissæren, og ikke mindst kollegiet, vil arbejde videre med dette, og at Parlamentet vil vise, at det bakker op om denne løsning.

Som konklusion – og hvis De vil tillade mig lidt ekstra tid, idet dette på en måde er en bemærkning til forretningsordenen – vil jeg først og fremmest gerne meddele dette tomme Parlament, at der blev udarbejdet to udtalelser om min betænkning af hr. Sakalas fra Retsudvalget og fru Podimata fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi. De har naturligvis ikke ret til at fremlægge disse udtalelser her, og det er faktisk en skam, for de er kommet med nogle værdifulde input, som jeg har tilføjet til mine ændringsforslag. Jeg vil også gerne

takke min skyggeordfører Hasse Ferreira for at have arbejdet sammen med mig, og han har ligeledes ydet et stort bidrag.

Blot for at opsummere er der tale om en løsning, hvor alle er vindere: samfundet, borgerne, de offentlige myndigheder, erhvervslivet, de innovative kræfter og den europæiske økonomi. Derfor er det her så vigtigt, og derfor er dette forslag, hvor vi opfordrer de offentlige myndigheder til fortsat at investere i disse økonomiske krisetider, endnu vigtigere nu, end da jeg påbegyndte arbejdet med denne betænkning for nogle måneder siden.

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. Formand! Jeg kunne ikke være mere enig, idet de prækommercielle indkøb tjener et dobbelt formål. De forbedrer kvaliteten af de offentlige tjenester, men vigtigst af alt giver de industrien mulighed for at indtage en førende position på internationale markeder. Så pengene er virkelig godt givet ud, ikke mindst i en krisetid, hvor vi er nødt til at hjælpe industrien med at omdanne forskningsresultater til praksis og med at anvende teknologiske løsninger og innovation på bedst mulig vis.

Det glæder mig meget, at ordføreren Malcolm Harbour sammen med Kommissionen har støttet det, som i lang tid har ligget i støbeskeen. Men der er en forskel på at ligge i støbeskeen og at blive ført ud i praksis. Jeg håber virkelig, at Parlamentets betænkning vil få en igangsættende effekt og blive et vigtigt element, som vi kan indarbejde i vores forsknings- og innovationspolitik. Igangsættelsen af en kraftig efterspørgsel fra den offentlige sektor efter udvikling af nye innovative produkter og tjenesteydelser i Europa vil uden tvivl kunne gøre en forskel, særligt for vores SMV'er, og derfor hilser jeg initiativet velkommen. Jeg ønsker hr. Harbour tillykke med arbejdet.

Hvad bliver de næste konkrete skridt, der skal tages? Som en umiddelbar reaktion på de konkrete henstillinger i betænkningen kan jeg bekræfte, at Kommissionen vil støtte tiltag, der stimulerer delingen af erfaringer og forøgelsen af kendskabet, og den vil undersøge, hvordan der kan skabes incitament for indkøbere på tværs af en række medlemsstater til at iværksætte fælles prækommercielle indkøbsprojekter.

Kommissionen har allerede indkaldt forslag – under programmerne INTERREG, CIP og FP7 – for at støtte oprettelsen af netværk af offentlige myndigheder vedrørende prækommercielle indkøb.

Det er min overbevisning, at de europæiske regeringer på mellemlang og lang sigt bør indarbejde prækommercielle indkøb i deres strategiske planlægning af offentlige investeringer. Og jeg mener, at krisepakkerne vil være et godt sted at starte. I Kommissionens regi vil jeg understrege dette i en meddelelse, som efter planen udsendes i marts i år, hvori jeg vil foreslå en styrket strategi for it-forskning, -udvikling og -innovation i Europa, og derfor bliver prækommercielle indkøb medtaget i denne betænkning.

Som bekendt er visse medlemsstater allerede begyndt at eksperimentere med pilotprojekter inden for prækommercielle indkøb. Vi håber på at se flere af disse i de kommende måneder, og jeg skal hermed opfordre medlemmerne af udvalget samt medlemmerne af dette Parlament til at tage tilbage til deres respektive lande og tale med deres ministre og kommunale myndigheder om prækommercielle indkøb. Vi kan kun gøre en forskel, hvis vi arbejder sammen.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Øget innovation og udvikling af videnøkonomien er nøglen til at sikre en vedvarende høj kvalitet i de offentlige tjenester. Den offentlige sektor i USA bruger hvert år 50 mia. USD på forsknings- og udviklingsrelaterede indkøb, og det er 20 gange mere end EU. Derfor er medlemsstaterne nødt til at leve op til deres forpligtelse om at investere 3 % af BNP i forskning og udvikling. Offentlige indkøb er et strategisk instrument til at opnå dette mål.

Der findes i dag talrige europæiske forskningsprogrammer, hvis resultater endnu ikke er blevet udnyttet af myndighederne gennem offentlige indkøb. Den almindelige praksis i EU i dag er baseret på eksklusiv udvikling, hvilket vil sige, at hver enkelt virksomhed bevarer ejendomsretten over de nye idéer, som den skaber.

På trods af at de prækommercielle indkøb medfører visse forenklinger, er hele processen meget krævende. De offentlige myndigheder kan få betydelig assistance ved at lade universiteter og forskningsinstitutter

deltage. Medlemsstaterne bør lade sig inspirere af de europæiske innovationskontorer, der deltager i forskning og udvikling.

Jeg er sikker på, at Kommissionen – på baggrund af forslagene i Malcolm Harbours betænkning – vil udarbejde en detaljeret og letforståelig vejledning, som kan være til hjælp for især små og mellemstore virksomheder og relevante myndigheder på området for offentlige indkøb og implementering.

Kun gennem et tæt samarbejde mellem EU's medlemsstater på området for offentlige indkøb vil vi være i stand til at øge innovationen og sikre vedvarende høj kvalitet i de offentlige tjenester.

22. Dagsorden for næste møde: se protokollen

23. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.00.)